

Г ЧАРЛС БУКОВСКИ ЖЕНИ

ФАМА

ЧАРЛС БУКОВСКИ ЖЕНИ

Превод: Богдан Русев

chitanka.info

Хенри Чинаски, непоправим пияница, любител на женската плът, неукротим бунтар и неуморен в потребността и стръвта си да яде въпреки хладното отношение на издателите, е вече на петдесет. И звездата му най-сетне изгрява. Край на досадните, унижителни и зле платени длъжности, край на мизерията и несретата. Канят го на партита, на премиери, затрупват го с предложения за авторски четения. Успехът го връхлита — а с него и жените, върволица от жени, защото е всеизвестно, че славата е мощен афродизиак...

Безкомпромисна равностойност за живота на ръба, романът „Жени“ носи запазената марка на Буковски — сурова откровеност и мрачен хумор, с които са описани не само похожденията му, но и съпътстващите ги неща от живота.

Observer

Романът предлага оголена и заедно с това развлекателна еротика, на моменти дори неудържимо смешна. Чувствителността на Буковски към жените е сравнима само с пренебрежението му към тях.

Етан Купър

Тази книга ще подразни. Сигурно ще подразни и вас. Но вие се нуждаете от дразнител. Нуждаете се от сътресение, от разрыв с приличието. Нуждаете се да бъдете халосани по главата от суровата и непристойна красота в живота и прозата на Буковски. Трябва да ви се влее от неговото пиянско и разгулно ежедневие. Трябва да прочетете тази книга.

Саксън Кейн

*Множество добри мъже са стигали до под
моста заради жена.*

Хенри Чинаски

1

Бях на петдесет години, а не бях спал с жена от четири. Нямах приятелки. Оглеждах жените, когато се разминавахме на улицата и прочие, но без копнеж и с чувството за нещо повърхностно. Редовно мастурбирах, но представата за нормални отношения с жена — дори не на сексуална основа — ми се струваше невъзможна. Имах шестгодишна дъщеря, родена като извънбрачно дете. Тя живееше с майка си, а аз плащах издръжка. Преди години, когато бях на трийсет и пет, се ожених. Бракът ми продължи две години и половина. Жена ми се разведе с мен. Бях влюбен само веднъж. Жената, в която бях влюбен, умря от остра форма на алкохолизъм. Тогава беше на четирийсет и осем, а аз — на трийсет и осем. Жена ми беше с дванайсет години по-млада от мен. Мисля, че и тя е умряла, но не съм сигурен. В продължение на шест години след развода на всяка Коледа ми изпращаше дълго писмо. Нито веднъж не ѝ отговорих.

Не знам точно кога за пръв път видях Лидия Ванс. Беше някъде преди шест години и аз току-що бях напуснал пощата, в която работих дванайсет години, и се опитвах да живея като писател. Бях уплашен до смърт от тази перспектива и пиех повече отвсякога. Борех се с първия си роман. Всяка нощ, докато пишех, изпивах бутилка уиски и дванайсет бири. Пушех евтини пури, печатах на машината, пиех и слушах класическа музика по радиото чак до зори. Бях си поставил за цел да пиша по десет страници на вечер, но никога не знаех колко съм написал, докато не се събудя; тогава отивах в хола, за да видя колко страници има на дивана. Винаги преизпълнявах нормата. Понякога имаше по седемнайсет, осемнайсет, двайсет и три, двайсет и пет страници. Разбира се, тази реколта винаги трябваше да се прочисти основно или направо да се изхвърли. В крайна сметка написах първия си роман за двайсет и една нощи.

Собствениците на квартирата, които живееха в същата сграда, ме мислеха за луд. Всяка сутрин, когато се събуждах, на верандата беше оставена голяма хартиена торба от магазина. Съдържанието беше различно, но най-често включваше домати, репички, портокали, чесън, консерви със супа и лук. Всяка втора вечер пиех бира с хазяите до четири-пет сутринта. Накрая дъртият припаднаше, а двамата с жената се държахме за ръце и аз току я целувах. На вратата винаги я целувах още веднъж, както си трябва. Жената беше ужасно сбръчкана, но не беше нейна вината за това. Беше католичка и в неделя сутрин, когато си слагаше розовата шапка и отиваше на църква, изглеждаше сладка.

Мисля, че се запознах с Лидия Ванс на първото си четене. Бяха ме поканили да чета поезия в книжарницата на авеню „Кенмор“. Аз пак бях уплашен до смърт. Чувствах и превъзходство, но най-вече бях уплашен до смърт. Когато влязох, всички места бяха заети. Питър, собственикът на книжарницата, който живееше с една негърка, беше натрупал пред себе си сума ти пари.

— Мамка му — прошепна ми той. — Ако винаги събирах по толкова народ, щях да изкарам достатъчно за още едно пътуване до Индия!

Когато влязох, хората започнаха да ръкопляскат. Щях да се пръсна от гордост.

Четох трийсет минути, после обявих почивка. Все още бях трезвен и усещах върху себе си погледите откъм тъмното. Няколко души дойдоха да се запознаят с мен. После настъпи кратка пауза и се появи Лидия Ванс. Аз седях на една маса и пиех бира. Тя сложи и двете си ръце на масата и се наведе, за да ме погледне отблизо. Имаше дълга кафява коса, впечатляващо дълъг нос и беше малко кривогледа. Но излъчваше жизненост — човек веднага усещаше, че е влязла в стаята. Между нас сновяха вибрации. Някои от вибрациите не бяха много ясни, но ги имаше. Двамата се гледахме известно време. Лидия Ванс носеше велурено каубойско яке с широка яка. Имаше хубави цици.

— Искане ми се да ти откъсна яката — казах аз. — Можем да започнем оттам.

Лидия се обърна и си тръгна. Номерът ми не беше минал. Никога не знаех какво да кажа на жените. Но пък имаше хубав задник. Проследих го, докато се отдалечаваше. Джинсите ѝ го очертаваха идеално, а аз не откъсвах очи от него.

Когато приключих с втората половина от четенето, вече бях забравил за Лидия, както забравях за жените, с които се разминавах по улицата. Взех си парите, дадох автографи на няколко салфетки и хвърчащи листа и се прибрах с колата.

Тогава все още всяка вечер пишех първия си роман. Никога не започвах да пиша преди 6:18 вечерта, защото тогава свършваше работното ми време в пощата. И така, една вечер в шест у нас дойдоха Питър и Лидия Ванс. Отворих вратата, а Питър каза:

— Виж кого съм ти довел, Хенри!

Лидия се качи на масичката в хола. Изопваше джинсите като за световно. Дългата ѝ кафява коса се вееше. Беше луда, невероятна жена. За пръв път сериозно се замислих за възможността да правя любов с нея. Тя започна да рецитира поезия. Собствената си поезия. Беше ужасна. Питър се опита да я спре.

— Не! — извика той. — В къщата на Хенри Чинаски не се рецитират рими!

— Остави я, Питър.

Исках да ѝ погледам задника. Тя обикаляше по масичката. После потанцува. Помаха с ръце като крила. Поезията ѝ беше ужасна, но тялото и лудостта си бяха прекрасни.

Накрая Лидия скочи на пода.

— Хареса ли ти, Хенри?

— Кое?

— Поезията ми.

— Не особено.

Лидия стоеше и стискаше листата, на които беше написала стиховете си. Питър я сграбчи.

— Хайде да се шибаме! — предложи той. — Искаш ли да се шибаме?

Тя го отблъсна.

— Добре тогава — каза Питър. — Аз си тръгвам!

— Тръгвай си, аз съм с колата — отвърна Лидия. — Мога да се прибера сама.

Питър се втурна към вратата. Там спря и се обърна:

— Хайде, Чинаски! Не забравяй какво ти донесох!

После затръшна вратата зад гърба си. Лидия седна на дивана, до вратата. Аз седнах на половин метър от нея. Погледах я. Изглеждаше прекрасно. Страхувах се от нея. Протегнах ръка и докоснах дългата ѝ коса. Косата ѝ беше вълшебна. Отдръпнах си ръката и попитах:

— Истинска ли е тази коса?

(Всъщност бях сигурен, че е истинска.)

— Да — отвърна тя. — Истинска е.

Хванах я за брадичката и много несръчно се опитах да извърна лицето ѝ към моето. В такива ситуации никога не знаех какво да правя. Леко я целунах.

Лидия скочи на крака.

— Трябва да си вървя. Плащам на гледачка.

— Остани още малко — казах аз. — Аз ще платя на гледачката. Само остани малко.

— Не, не мога — рече тя. — Трябва да тръгвам.

Тя отиде до вратата. Аз я последвах. Тя отвори вратата, но спря и се обърна. Посегнах към нея за последен път. Тогава тя вдигна лице и ме целуна съвсем лекичко. После се отдръпна и ми даде някакви напечатани листа. Вратата се затвори. Седнах на дивана с нейните листа и се заслушах как пали колата си.

Стихотворенията бяха преснимани на циклостил, хванати с телбод и озаглавени *HERRRR*. Прочетох някои от тях. Бяха интересни, изпълнени със сексуалност и чувство за хумор, но лошо написани. Авторките им бяха Лидия и трите ѝ сестри — до една весели, дръзки и сексапилни жени. Изхвърлих листата и си отворих бутилката уиски. Навън беше тъмно. По радиото пускаха предимно Моцарт, Брамс и стария Бетовен.

2

След един-два дни получих по пощата ново стихотворение от Лидия. Беше дълга поема, която започваше така:

*Излез навън, стар трол,
излез от тъмната си дупка!
Излез на слънце и със нас си поиграй!
Косата ти със маргаритки ще закичим...*

И тъй нататък. В поемата се разказваше колко ще ми е готино да танцувам на полето с женските фавни, които ще ми донесат радост и истинско познание. Прибрах писмото в едно чекмедже.

На следващата сутрин се събудих от почукване по стъклото на входната врата. Беше 10:30.

— Махай се — казах аз.

— Аз съм, Лидия.

— А, добре. Чакай малко.

Облякох си риза и панталони и отворих вратата. После изтичах до банята, за да повърна. Опитах се да си измия зъбите, но вместо това пак повърнах заради сладостта на пастата за зъби. Накрая излязох.

— Ти си болен — каза Лидия. — Искаш ли да те оставя да си почиваш?

— А, не, нищо ми няма. Аз винаги така се събуждам.

Лидия изглеждаше добре. Слънчевата светлина проникваше през завесите и я осветяваше. Тя държеше портокал и си го подхвърляше. Портокалът се въртеше на слънцето.

— Не мога да остана — каза тя, — но искам да те помоля за нещо.

— Давай.

— Аз съм скулпторка. Искам да ми бъдеш модел за бюст.

— Добре.

— Ще трябва да дойдеш вкъщи. Нямам ателие. Ще трябва да стане вкъщи. Това нали не те притеснява?

— Не.

Записах си адреса и указанията как се стига дотам.

— Гледай да се появиш до единайсет. Следобед децата се прибират от училище и ме разсейват.

— Ще дойда в единайсет — обещах.

Седях срещу Лидия в кухненския бокс. Между нас имаше голяма буца глина. Тя започна да ме разпитва.

— Живи ли са вашите?

— Не.

— Харесва ли ти в Лос Анджелис?

— Това ми е любимият град.

— Защо пишеш така за жените?

— Как?

— Ами нали се сещаш?

— Не се сещам.

— Просто мисля, че е срамата човек като теб, който пише толкова добре, да не знае нищо за жените.

Не отговорих.

— По дяволите! — каза тя. — Какво е направила Лиза със... Тя започна да търси нещо наоколо, като си мърмореше:

— Най не обичам малки момиченца, които вземат инструментите на майките си.

Накрая Лидия намери някакъв друг инструмент и каза:

— И с това ще стане. Сега стой неподвижно — не се напругай, но стой неподвижно.

Застанах с лице към нея. Тя започна да работи по буцата глина с някакъв дървен инструмент с телена примка на върха. Размахваше го към мен и към буцата глина. Аз я гледах. Очите ѝ не се откъсваха от мен. Бяха големи, тъмнокафяви очи. Дори онова око, което беше малко кривогледо, беше хубаво. Не откъсвах поглед от тях. Лидия действаше с глината. Времето минаваше. Бях като омагьосан. После тя каза:

— Искаш ли да направим почивка? Искаш ли бира?

— Добре. Да.

Когато отиде до хладилника, аз я последвах. Тя извади бутилката и затвори вратата. Когато се обърна, я хванах през кръста и я придърпах към себе си. Притиснах устата и тялото ѝ към своите. Тя държеше бутилката бира встрани. Целунах я. Пак я целунах. Лидия ме бутна назад.

— Добре, стига толкова — каза тя. — Имаме работа.

Пак седнахме и аз се заех да си пия бирата, докато Лидия пушеше цигара от другата страна на буцата глина. После на вратата се позвъни. Лидия стана да отвори. Беше някаква дебела жена с тревожни, умоляващи очи.

— Това е сестра ми, Глендолайн.

— Здравсти.

Глендолайн придърпа един стол и започна да говори. Много я биваше в това. Щеше да говори дори ако беше каменен сфинкс. Започнах да се чудя кога ще се умори и ще млъкне. Дори след като спрях да я слушам, сякаш ме обстрелваше с мънички топки за тенис на маса. Глендолайн явно нямаше усещане за време или за това, че може би ни пречи. Продължаваше да говори, без да спира.

— Слушай — казах накрая. — Ти кога ще си тръгваш?

Тогава започна шоуто на сестрите. Първо се скараха. И двете скочиха на крака и започнаха да размахват ръце една срещу друга. Гласовете им се извисяваха все повече и повече. Заплашваха се с физическо насилие. Накрая — някъде към края на света — Глендолайн изпълни едно гигантско салто и изхвърча навън през вратата — но продължаваше да се чува как гневно се оплаква откъм апартамента си в дъното на вътрешния двор.

Двамата с Лидия се върнахме в кухненския бокс и седнахме. Тя взе инструмента си. Очите ѝ отново погледнаха в моите.

3

Една сутрин няколко дни по-късно влязох във вътрешния двор, където живееше Лидия, докато тя се прибираше по алеята. Беше ходила на гости на приятелката си Тина, която живееше в един блок на ъгъла. Тази сутрин пак изглеждаше наелектризирана — както първия път, когато беше дошла вкъщи с портокала.

— Охо! — каза тя. — Имаш нова риза!

Вярно. Бях си купил нова риза, защото мислех за нея и за срещите си с нея. Знаех, че се е досетила и ми се подиграва, но нямах нищо против.

Лидия отключи вратата ѝ двамата влязохме. Глината си стоеше на масичката в кухненския бокс, покрита с влажна кърпа. Тя дръпна кърпата.

— Как ти се струва?

Лидия не ми беше спестила нищо. Виждаха се белезите, носа на алкохолик, устата на магаре, очите като цепки и тъпата доволна усмивка на щастлив мъж, на когото му е излязъл късметът и все още не може да повярва. Тя беше на трийсет, а аз — над петдесетте. Не ми пукаше.

— Да, приличам си — признах. — Харесва ми. Но изглежда почти завършен. Когато свършиш, ще изпадна в депресия. Бяха страхотни сутрини и следобеди.

— Не ти ли пречи на писането?

— Не, аз пиша само по тъмно. Не мога да пиша през деня.

Лидия си взе инструмента и ме погледна:

— Не се тревожи. Имам още много работа. Искам да го направя както трябва.

На първата почивка тя извади бутилка уиски от хладилника.

— Охо — казах аз.

— Колко на колко? — попита тя, като ми показва една висока водна чаша.

— Петдесет на петдесет.

Тя ми наля уиски и вода и аз го изпих на един дъх.

— Чувала съм какво се говори за теб — рече тя.

— Например?

— Как изхвърляш хората от къщата си. И как биеш жените си.

— Бия жените си?

— Да, някой ми каза.

Сграбчих Лидия и двамата се заехме с най-дългата си целувка досега. Аз я притиснах към ръба на умивалника и започнах да се търкам в нея. Тя ме бутна назад, но аз пак я докопах по средата на стаята.

Ръката на Лидия се протегна за моята и я пхна в джинсите и бикините си. Единият ми пръст стигна до ръба на путката ѝ. Беше влажна. Продължих да я целувам и постепенно напъхах пръста си в нея. После си дръпнах ръката, отстъпих, хванах бутилката и си налях още едно. Пак седнах до масичката в кухненския бокс, а Лидия седна от другата страна, седна и ме погледна. После продължи да работи по глината. Аз бавно си пиех уискито.

— Виж — започнах аз. — Знам какъв ти е проблемът.

— Какво?

— Знам какъв ти е проблемът.

— Не разбирам.

— Няма значение — заявих.

— Не, кажи ми.

— Не искам да те обидя.

— Настоявам да ми обясниш за какво говориш, по дяволите.

— Добре. Ще ти кажа, ако ми сипеш още едно.

— Добре.

Лидия взе празната ми чаша и ми наля още едно уиски с вода. Аз пак го изпих на един дъх.

— Е? — попита тя.

— Ами ти си знаеш.

— Какво си знам?

— Имаш много широка путка.

— Какво?!

— Често се случва. Все пак си родила две деца.

Лидия мълчаливо продължи да работи по глината. После остави инструмента. Отиде в ъгъла на стаята, до задната врата. Гледах как се

навежда, за да си събуе ботушите. После си свали джинсите и бикините. Путката ѝ ме зяпна.

— Давай, копеле такова — каза тя. — Ще ти докажа, че грешиш.

Аз си свалих обувките, панталоните и гащите. Застанах на колене на пода от линолеум и се отпуснах върху нея. Започнах да я целувам. Бързо се надървих и проникнах в нея.

Започнах тласъците... един, два, три...

Тогава някой почука на вратата. Малко дете — с мънички, настоятелни юмручета. Лидия бързо ме отблъсна.

— Това е Лиза! Днес не е ходила на училище! Беше при...

Лидия скочи и започна да си събира дрехите.

— Облечи се! — нареди ми тя.

Облякох се възможно най-бързо. Лидия отиде да отвори. Беше петгодишната ѝ дъщеря:

— МАМО! МАМО! Порязах си пръстчето!

Отидох до хола. Лидия беше взела Лиза в скута си.

— Дай на мама да види. Дай на мама да цунка пръстчето! Дай на мама да го оправи!

— МАМО, боли!

Погледнах ѝ пръста. Почти не се виждаше къде се е порязала.

— Виж — казах най-сетне на Лидия. — Утре ще се видим.

— Съжалявам — рече тя.

— Знам.

Лиза ме погледна с разплаканите си очички.

— Лиза няма да даде на никого да нарани мама — каза Лидия.

Отворих вратата, затворих я зад гърба си и отидох при моя форд мъркюри комет, модел 1962-ра.

По това време бях редактор в едно малко списание, *The Laxative Approach*. Имах двама помощник-редактори и според нас тримата издавахме най-добрите поети на нашето време. Както и някои от другите. Единият от редакторите беше двуметров чернокож полуидиот, изключен от гимназията, който се казваше Кенет Мълок и се издържаше от парите на майка си и сестра си. Другият редактор се казваше Сами Левинсън, беше двайсет и седем годишен евреин и живееше с родителите си.

Колите бяха отпечатани. Сега трябваше да ги съберем и да ги закрепим с телбод за кориците.

— Трябва да организираме телбод-купон — предложи Сами. — Да купим пиене, да кажем две-три глупости и да накараме гостите да свършат работата.

— Мразя купоните — казах аз.

— Аз ще го организирам — каза Сами.

— Добре — съгласих се аз и поканих Лидия.

Вечерта на купона Сами се появи с готови списания. Беше малко нервен тип, имаше тик и явно не беше имал търпение да види собствените си стихотворения в печатно издание. Така че собственоръчно беше сглобил всички броеве на *The Laxative Approach*. Кенет Мълок пък изобщо не се появи — сигурно най-сетне го бяха прибрали или в затвора, или в лудницата.

Гостите пристигнаха. Повечето не ги познавах. Отидох до хазайката. Тя отвори.

— Организирам купон, госпожо О'Кийф. Искам да ви поканя двамата с мъжа ви. Има много бира, гевречета и чипс.

— Не, за Бога!

— Защо, какъв е проблемът?

— Нали видях гостите! Всичките са с бради, с дълги коси и приличат на скитници! С гривни и мъниста... приличат на комунисти! Как изобщо можеш да търпиш такива хора?

— Не ги търпя, госпожо О'Кийф. Само пием бира и си говорим. Това не означава, че сме приятели.

— Внимавай. Такива хора ще ти откраднат и водопроводните тръби, ако не ги наглеждаш.

После тя затвори вратата.

Лидия закъсна. После влезе като кинозвезда. Първо забелязах голямата ѝ каубойска шапка, на която беше закичила лилаво перо. Не дойде при мен, а седна направо при младия продавач от една книжарница и се впусна в задълбочен разговор с него. Аз започнах да пия по-сериозно и изгубих част от чара си. Момчето от книжарницата всъщност беше окей и се опитваше да пише. Казваше се Ранди Евънс, но беше задълбал в Кафка и по тази причина не можеше да се изразява ясно в писмен вид. Бяхме публикували работите му в *The Laxative Approach*, за да не го обидим и за да можем да се разпространяваме в книжарницата му.

Аз си пиех бирата и се мотаех напред-назад. Накрая излязох отзад на верандата, седнах на прага и загледах как един голям черен котарак се опитваше да влезе в кофата за боклук. Отидох към него, но когато го доближих, той скочи от кофата. Застана на два-три метра от мен, като ме наблюдаваше. Аз махнах капака от кофата. Вонята беше ужасна. Веднага повърнах вътре. Изпуснах капака на асфалта. Котаракът скочи на ръба на кофата и се задържа. Поколеба се, облян в лунна светлина. После се метна вътре.

Когато се върнах, Лидия все още си говореше с Ранди и аз забелязах, че краката им се докосват под масата. Отворих си още една бира.

Сами разсмиваше хората. Аз бях малко по-добър от него, когато трябваше да се разсмиват хора, но тази вечер хич ме нямаше. На купона имаше петнайсет-шестнайсет мъже и две жени — Лидия и Ейприл. Ейприл беше бивша наркоманка и беше дебела. Лежеше на пода. След един час стана и си тръгна с Карл, който се беше сбръчкал от амфетамини. Така останахме петнайсет-шестнайсет мъже и Лидия.

Намерих в кухнята бутилка скоч, изнесох го на верандата и седнах да си го пия по малко.

С напредването на вечерта мъжете започнаха да си тръгват един по един. Накрая си тръгна дори Ранди Евънс. Озовахме се само тримата: Сами, Лидия и аз. Лидия си приказваше със Сами. Сами говореше смешни неща. Дори аз успях да се засмея. Накрая той каза, че трябва да си ходи.

— Недей да си ходиш, Сами — помоли го Лидия.

— Пусни момчето да си ходи — намесих се аз.

— Да, трябва да си ходя — потвърди той.

Когато Сами си тръгна, Лидия се обърна към мен:

— Не трябваше да го гониш така. Сами е много забавен. Май го обиди.

— Искан да останем само двамата, Лидия.

— Твоите приятели са ми симпатични. Аз нямам възможност да се запознавам с такива хора. Аз обичам хората!

— А аз — не.

— Знам. Но аз ги обичам. Хората идват да те видят. Може би, ако не идваха при теб, щяха да ти бъдат по-симпатични.

— Всъщност не. Колкото по-малко ги виждам, толкова са ми по-симпатични.

— Сами се обиди.

— Какво толкова, нали се е прибрал вкъщи при майка си.

— Ти си ревнив и несигурен в себе си. И си мислиш, че искам да си легна с всеки мъж, с когото говоря.

— Не, не мисля така. Искаш ли едно питие?

Станах да й наляя. Лидия запали дълга цигара и започна бавно да си го пие.

— Обаче много ти отива тази шапка — казах аз. — И лилавото перо си го бива.

— Шапката е на баща ми.

— Не си ли я носи?

— Той умря.

Дръпнах Лидия на дивана и дълго я целунах. Тя ми разказа за баща си. Беше умрял и беше оставил по малко пари на всяка от четирите сестри. Така станали независими, а Лидия успяла да се

разведе с мъжа си. След това тя ми разказа, че е преживяла някакъв нервен срыв и за кратко била в лудница. Аз пак я целунах. После казах:

— Хайде да се преместим на леглото. Уморен съм.

За моя изненада тя дойде в спалнята. Изтегнах се на леглото и усетих как тя седна до мен. Затворих очи и се заслушах как си сваля ботушите. Чух как първо единият ботуш падна на пода, а после и другият. Започнах да се събличам. Пресегнах се да угася лампата. После продължих да се събличам. Поцелувахме се още малко.

— От колко време не си бил с жена? — попита тя.

— От четири години.

— Четири години?

— Да.

— Мисля, че заслужаваш да бъдеш обичан — каза тя. — Знаеш ли, че те сънувах? Сънувах как отварям гърдите ти като вратичките на шкаф, и вътре имаше всякакви меки неща — плюшени мечета, мънички меки животинчета, всякакви неща за гушкане. А после сънувах и още един сън, за друг човек. Той дойде при мен и ми даде някакви листи. Беше писател. Взах листите и прочетох какво пише на тях. И тези листи бяха болни от рак. Думите, които беше написал, бяха болни от рак. Аз винаги следвам това, което ми казват сънищата. И те ми казаха, че заслужаваш да бъдеш обичан.

Пак се целунахме.

— Слушай — обади се тя. — След като пъхнеш онова нещо в мен, извади го малко преди да свършиш. Става ли?

— Ясно.

Покачих се върху нея. Беше хубаво. Беше нещо истинско, което се случваше на мен, при това с момиче, което беше с двайсет години по-младо от мен и, както и да го погледнеш, си беше красиво. Успях да направя десетина тласъка — и свърших в нея.

Тя скочи.

— Копеле мръсно! Свърши в мен!

— Лидия, толкова отдавна не съм го правил... и беше толкова хубаво... не можах да спра. Стана случайно! Заклевам се, че не можах да спра!

Тя изтича в банята и започна да пълни ваната. Застана пред огледалото и започна да реше дългата си кафява коса. Беше много красива.

— Копеле мръсно! Боже мой, какъв тъп номер! Като в гимназията! И стана в най-неподходящия момент! Абортът не ми мърда!

Отидох до банята и казах:

— Лидия, аз те обичам.

— Махай се, по дяволите!

Тя ме изблъска навън, затвори вратата и аз останах в коридора да слушам как ваната се пълни с вода.

След това в продължение на няколко дни не видях Лидия, въпреки че успях да ѝ се обадя шест-седем пъти по телефона. Дойде краят на седмицата. В края на седмицата бившият ѝ съпруг Джералд винаги вземаше децата.

В 11 часа сутринта в събота отидох с колата до тях и почуках на вратата. Лидия носеше тесни джинси, ботуши и оранжева блуза. Когато ми отвори и застана на слънце, очите ѝ изглеждаха потъмнокафяви отвсякога, а в тъмната ѝ коса имаше естествено рижи кичури. Изглеждаше зашеметяващо. Позволи ми да я целуна, после заключи вратата и отидохме при колата ми. Бяхме решили да отидем до брега, въпреки че не ставаше за къпане, защото беше средата на зимата — просто така, за по-интересно.

Потеглихме натам. Беше приятно Лидия да се вози в колата до мен.

— Егати купона — каза тя. — Затова ли го нарече телбод-купон? Защото беше решил да ме боднеш?

Карах с едната ръка и отпуснах другата от вътрешната страна на бедрото ѝ. Не можах да се стърпя. Лидия сякаш не забелязваше. Продължих да карам, без да си махам ръката. Тя не млъкваше. Изведнъж каза:

— Махни си ръката. Пипаш ми путката!

— Извинявай — рекох аз.

И двамата мълчахме, докато не стигнахме до паркинга на плажа във Венис.

— Искаш ли сандвич и кола или нещо такова? — попитах.

— Добре — отвърна тя.

Отидохме до малкото еврейско магазинче, купихме разни неща и ги занесохме до една затревена дюна с изглед към океана. Бяхме взели сандвичи, кисели краставички, чипс и безалкохолни напитки. На плажа нямаше почти никой, а храната беше вкусна. Лидия я поглъщаше мълчаливо. Останах изумен от бързината, с която ядеше.

Дъвчеше сандвича си хищно като див звяр, пиеше колата на големи глътки, отхапа половин кисела краставичка наведнъж и грабеше от чипса с цели шепи. Аз правя точно обратното — ям много бавно.

„Страст — помислих си аз. — Прави нещата със страст.“

— Как е сандвичът? — попитах.

— Бива го. Бях много гладна.

— Тук правят хубави сандвичи. Искаш ли нещо друго?

— Да, искам някакво шоколадче.

— Какво?

— Ами няма значение. Нещо вкусно.

Отхапах от сандвича, отпих от колата, оставих ги и отидох до магазина. Купих две различни шоколадчета, за да има избор. Когато се върнах, видях един висок чернокож да върви към нашата дюна. Беше хладно, но той си беше свалил ризата и се виждаше, че има много мускулесто тяло. Изглеждаше някъде между дваисет и дваисет и пет. Вървеше много изправен, много бавно. Имаше дълга стройна шия и златна обица на лявото ухо. Мина точно пред Лидия, по пясъка между дюната и океана. Аз се качих и седнах при нея.

— Видя ли го този? — попита тя.

— Да.

— Господи, защо съм излязла с мъж, който е с дваисет години по-възрастен от мен? Можех да изляза с някой като него. Какъв ми е проблемът?

— Виж, донесох ти две шоколадчета. Да си избереш.

Тя взе едното, отвори го, отхапа от него и се загледа в младия чернокож, който се отдалечаваше по брега.

— Омръзна ми на плажа — каза след малко. — Хайде да ходим у нас.

Останахме разделени една седмица. После един следобед аз бях на гости на Лидия и двамата се целувахме на леглото. Лидия се отдръпна и ме попита:

— Ти нищо не разбираш от жени, нали?

— Как така?

— Ами така. Като чета твоите стихотворения и разкази, веднага си личи, че просто нищо не разбираш от жени.

— Какво точно имаш предвид?

— Ами например, за да харесвам един мъж, той трябва да ме лиже. Ти лижеш ли?

— Не, никога.

— Вече си минал петдесетте, а никога не си лизал путка?

— Не.

— Значи е твърде късно.

— Защо?

— Вече си стар да се научиш.

— Естествено, че не съм.

— Не, вече е късно за теб.

— Аз винаги започвам късно.

Лидия стана и отиде в другата стая. Върна се с молив и хартия.

— Нека ти покажа нещо — каза тя и започна да рисува. — Това е путката. А това е нещо, за което вероятно не си чувал — клиторът. Оттам идва удоволствието. Защото клиторът се крие и се показва само понякога. Тогава е розов и много чувствителен. Понякога се крие от теб и трябва да го намериш, за да го докоснеш с върха на езика си...

— Добре — прекъснах я. — Схванах.

— Според мен не си. Нали ти казвам, че си стар да се научиш.

— Хайде да се съблечем и да си легнем.

Съблякохме се и легнахме. Започнах да целувам Лидия. Слязох от устните на шията, а после на гърдите. После на пъпа. После продължих още по-надолу.

— Няма да можеш — каза тя. — Представи си само, че кръвта и урината също излизат оттам!

Стигнах до целта и започнах да лижа. Беше нарисувала доста точна схема. Всичко си беше на мястото. Чух как започна да диша потешко, а после да стене. Това ме възбуди. Надървих се. Клиторът се показва, но в интерес на истината не беше точно розов, а по-скоро лилав. Започнах да лижа него. Появиха се разни сокове и заблестяха по путката ѝ. Лидия стенеше ли, стенеше. Тогава чух как входната врата се отвори и пак се затвори. Чуха се стъпки. Вдигнах поглед. До леглото стоеше едно малко негърче на около пет години.

— Ти пък какво искаш, по дяволите? — попитах го аз.

— Имате ли празни бутилки? — попита ме то.

— Не, нямаме празни бутилки — отвърнах аз.

Момчето излезе от спалнята, прекоси хола, затвори вратата зад гърба си и си тръгна.

— Божичко — каза Лидия. — Мислех, че вратата е заключена. Това беше момчето на Бони.

Лидия стана и отиде да заключи вратата. После се върна и пак легна. Беше около четири следобед, събота.

Аз отново се спуснах там долу.

6

Лидия обичаше да ходи на купони. А Хари обичаше да прави купони. Така че отивахме в къщата на Хари Аскът. Хари беше редактор на *Retort*, едно малко списание. Жена му носеше дълги полупрозрачни рокли, показваше си бикините на мъжете и ходеше боса.

— Първото нещо, което харесах у теб, е, че нямаш телевизор — каза ми Лидия. — Бившият ми съпруг зяпаше в телевизора по цяла вечер и всяка събота и неделя. Налагаше се дори да се организираме да правим любов така, че да не изпуска любимите си програми.

— Хм.

— Освен това ми хареса, че у вас е мръсно. По пода има бирени бутилки. Навсякъде има боклуци. Мръсни чинии, следи от лайна в тоалетната чиния, кал във ваната. Ръждиви бръснарски ножчета, нахвърляни в мивката. Веднага разбрах, че ще си от хората, които лижат.

— Значи съдиш за мъжете по къщите им?

— Точно така. Когато видя мъж с чиста къща, веднага разбирам, че нещо не му е наред. А ако е прекалено чисто, значи е педал.

Пристигнахме и слязохме от колата. Апартаментът беше на втория етаж. Чувахе се силна музика. Позвъних. Хари Аскът отвори. Усмиваше се широко и мило.

— Влизайте — каза той.

Вътре беше пълно с литературни типове, които пиеха вино и бира и си говореха на групички. Лидия се развълнува. Аз се огледах да седна някъде. Щяха да сервират вечеря. Хари беше добър рибар — по-добър отколкото като писател, и много по-добър отколкото като редактор. Семейство Аскът се хранеха предимно с риба, докато чакаха от другите способности на Хари да започнат да падат пари.

Даяна, жена му, нареди чиниите пред гостите. Лидия седеше до мен.

— Сега ще ти покажа как се яде риба — каза ми тя. — Аз съм момиче от провинцията. Гледай и се учи.

Тя направи нещо с ножа си на гръбнака на рибата и рибата се раздели на две равни части.

— Ей, това беше страхотно! — възкликна Даяна. — Откъде каза, че си?

— От Юта. Мюлсхед, щата Юта. Население сто души. Израснах в ранчо. Баща ми беше пияница. После умря... Може би затова сега ходя с него — завърши тя и ме посочи с палец.

Продължихме да се храним.

След като изядохме рибата, Даян отнесе чиниите с костите. За десерт имаше шоколадова торта и силно, евтино червено вино.

— О, тортата е страхотна — каза Лидия. — Може ли още едно парче?

— Естествено, скъпа — отвърна Даяна.

— Господин Чинаски? — обади се едно тъмнокосо момиче от другата страна на стаята. — Четох книгите ви, преведени на немски. В Германия сте много популярен писател.

— Хубаво — казах аз. — Да можеха да ми пратят и някакви пари от авторски права...

— Ей — прекъсна ни Лидия. — Не говорете за литературни глупости. Хайде да *правим* нещо!

Тя скочи и се завъртя:

— Хайде да **ТАНЦУВАМЕ!**

Хари Аскът отново се усмихна широко и мило, стана и отиде да усили уредбата. Усили я докрай.

Лидия започна да танцува из стаята и едно младо русо момче с къдрици, прилепнали на челото, стана и се присъедини към нея. Започнаха да танцуват заедно. Другите също ставаха да танцуват. Аз останах седнал.

До мен седеше Ранди Евънс. Забелязах, че и той гледа Лидия. После заговори. Започна да говори и не млъкна. За щастие не го чувах, защото уредбата дънеше с всичка сила.

Гледах как Лидия танцува с момчето с къдриците. Биваше си я. Движенията ѝ бяха на ръба на сексуалната покана. Погледнах и другите момичета, но те сякаш не танцуваха по този начин. Опитах се да се успокоя, че не ги възприемам така, защото не ги познавам така, както нея.

Ранди продължаваше да говори, въпреки че не му отговарях. Парчето свърши, Лидия се върна и пак седна при мен.

— Ох, капнах! Май не съм във форма.

Започна следващото парче, Лидия пак стана и отиде при момчето със златните къдрици. Аз продължих да пия бира и вино.

Последваха още много парчета. Лидия и момчето продължаваха да танцуват — по средата на стаята, между хората, все по-интимно.

Аз продължавах да пия бира и вино.

После започна едно силно, диво парче. Момчето със златните къдрици вдигна и двете си ръце над главата. Лидия се притисна в него. Беше драматично, еротично. Двамата си държаха ръцете високо над главите и притискаха телата си едно в друго. Тяло в тяло. Момчето риташе назад, първо с единия крак, после с другия. Лидия го имитираше. Гледаха се право в очите. Трябваше да призная, че изглеждаха добре. Парчето не спираше. Най-сетне свърши.

Лидия се върна и пак седна при мен.

— Този път наистина капнах — обяви тя.

— Виж — казах аз. — Май пих прекалено много. Може би трябва да си ходим.

— Да, забелязах как се наливаш.

— Хайде да тръгваме. Ще има и други купони.

Станахме да си ходим. Лидия каза нещо на Хари и Даяна.

Когато се върна, тръгнахме към вратата. Докато я отварях, при мен дойде момчето със златните къдрици и попита:

— Ей, човече, как ти се струваме с твоята приятелка?

— Ставате — отвърнах.

Когато излязохме, започнах да повръщам — цялата бира и вино напиреха да излязат. Повръщаното се изливаше като фонтан на лунната светлина, в храстите и по тротоара. Най-сетне успях да се изправа и избърсах устата си с ръка.

— Това момче те притесни, нали? — попита Лидия.

— Да.

— Защо?

— Защото изглеждаше почти като чукане, даже по-добре.

— Нищо подобно, ние просто танцувахме.

— Представи си аз да хвана някоя жена на улицата по този начин. Става ли, ако си пуснем музика през това време?

— Нищо не разбираш. Всеки път, когато спирах да танцувам, идвах да седна при *теб*.

— Добре де, добре — казах аз. — Чакай малко.

Изповръщах още един фонтан на нечия ливада. Излязохме от района на „Еко Парк“ и тръгнахме към булевард „Холивуд“.

Качихме се в колата. Запалих двигателя и подкарах на запад по „Холивуд“ към „Върмонт“.

— Знаеш ли как се нарича това, което направи току-що? — попита ме Лидия.

— Не.

— Да осереш купона — каза тя.

Докато се спускахме над Канзас Сити, пилотът каза, че температурата навън е минус шест градуса, а аз бях с тънкото си спортно сако от Калифорния, риза, летни панталони, памучни чорапи и дупки на обувките. Когато кацнахме и самолетът се потътри към терминала, всички наизвадиха палта, ръкавици, шапки и шалове. Пропуснах всички да слязат, преди да отида до стълбичката. После видях Френчи, който ме чакаше, подпрян на една сграда. Френчи преподаваше актьорско майсторство и колекционираше книги, най-вече от моите.

— Добре дошъл в Канзас Сити, Чинаски! — каза той и ми подаде бутилка текила.

Отпих здрава глътка и го последвах към паркинга. Нямах багаж — само една папка, пълна със стихотворения. В колата беше топло и приятно и ние започнахме да си подаваме бутилката.

Шосетата бяха заледени.

— Не всеки може да шофира по този шибан лед — обясни ми Френчи. — Човек трябва да разбира от шофиране.

Отворих папката и започнах да чета на Френчи едно любовно стихотворение, което Лидия ми беше дала на летището:

... лилавият ти кур, извит като...

... когато пъпките ти стисна, излизат пръски гной...

— МАМКА МУ! — изкрещя изведнъж Френчи.

Колата започна да се върти. Френчи започна да извива волана насам-натам.

— Френчи? — казах аз, надигнах бутилката с текила и отпих. — Няма да оживеем.

Колата излезе от пътя и накрая спря в дълбоката канавка между двете платна. Подадох му бутилката.

Слязохме от колата и се изкатерихме на шосето. Започнахме да стопираме минаващите коли, като си подавахме каквото беше останало в бутилката. Най-сетне една кола спря. На волана седеше млад мъж, също пиян.

— Къде отивате, момчета?

— На литературно четене — отвърна Френчи.

— На литературно четене?

— Аха, в университета.

— Добре, качвайте се.

Човекът се оказа търговец на алкохол. На задната седалка на колата му бяха натрупани каси с бира.

— Вземете си бира — каза той. — Дайте една и на мен.

Човекът ни закара успешно. Влязохме с колата в университетския комплекс и паркирахме на ливадата пред аудиторията. Закъсняхме само с петнайсет минути. Аз слязох от колата, повърнах и после всички влязохме заедно. Бяхме спрели да си купим бутилка водка, за кураж преди четенето.

Почетох около двайсет минути, после оставих стихотворенията.

— Егати лайнарските тъпотии — казах. — По-добре да си говорим.

В крайна сметка се стигна дотам, че аз крещях разни неща на публиката, а те ми крещяха в отговор. Бяха добра публика. Правеха го безплатно. Трийсетина минути по-късно дойдоха двама преподаватели, за да ме изведат.

— Намерихме ти стая, Чинаски — каза единият. — В женското общежитие.

— В женското общежитие?

— Точно така, хубава стая.

Оказа се вярно. Стаята беше на третия етаж. Единият от преподавателите ми беше донесъл бутилка уиски. Другият ми даде чек с хонорара за четенето плюс самолетния билет и ние седнахме да си говорим и да си подаваме уискито. Накрая припаднах. Когато се свестих, всички си бяха тръгнали, а в бутилката имаше още уиски. Седях, пиех и си мислех: „Ей, ти си Чинаски. Чинаски — легендата. Вече си прочут. А сега си в женското общежитие. В сградата има стотици, *стотици* жени.“

Бях само по боксерки и чорапи. Излязох в коридора и отидох до най-близката врата. Почуках.

— Ей, тук е Хенри Чинаски, безсмъртният писател! Отворете! Искam да ви покажа нещо!

Чух как момичетата се кискат вътре.

— Добре — казах аз. — Колко сте вътре? Две? Три? Няма значение. Мога да оправя три! Няма проблеми! Чувате ли? Отваряйте! Искam да ви покажа едно ОГРОМНО лилаво нещо! Чуйте, сега ще почукам на вратата с него!

Свих ръка в юмрук и започнах да удрям по вратата. Те продължиха да се кискат.

— Значи няма да пуснете Чинаски, а? Добре, МАЙНАТА ВИ!

Отидох до следващата врата.

— Ей, момичета! Тук е най-добрият поет за последните хиляда и осемстотин години! Отворете! Искam да ви покажа нещо! Яка мръвка за сладките ви вагинални устни!

После отидох до следващата врата.

След като пробвах всички врати на етажa, слязох по стълбите и се захванах с вратите на втория етаж, а накрая слязох и на първия. Бях си взел уискито, но накрая се уморих. Струваше ми се, че обикалям с часове. Докато вървах, си пиех. Но нямах късмет.

Бях забравил къде ми е стаята, на кой етаж. А в крайна сметка исках само да се прибера там. Пак пробвах всички врати, но този път тихо, с болезненото чувство, че съм само по боксерки и чорапи. Пак нямах късмет.

Великите мъже са най-самотни.

На третия етаж завъртях една дръжка на брава и вратата се отвори. Видях папката си със стихотворения... празните чаши и пълните пепелници... панталоните ми, ризата, обувките, самото. Бяха величествена гледка. Затворих вратата, седнах на леглото и довърших бутилката уиски, която през цялото време бях носил със себе си.

Събудих се. Беше ден. Намирах се на непознато чисто място с две легла, завеси, телевизор, и баня. Приличаше на стая в мотел.

Станах и отворих вратата. Навън имаше сняг и лед. Затворих вратата и се огледах. Не намерих обяснение на ситуацията. Нямах представа къде се намирам. Имах ужасен махмурлук и се чувствах потиснат. Взах телефона и набрах номера на Лидия в Лос Анджелис.

— Маце, не знам къде се намирам!

— Нали отиде в Канзас Сити?

— Да. Но сега не знам къде се намирам, разбираш ли? Отворих вратата, погледнах навън и там имаше само едно замръзнало шосе, сняг и лед!

— Къде беше отседнал?

— Последно си спомням, че бях в някаква стая в женското общежитие.

— Ами сигурно си се изложил и са те преместили в мотел. Не се тревожи. Някой ще дойде да те вземе.

— Господи, няма ли да ми съчувстваш поне малко?

— Ами, ти си се изложил. Ти постоянно, винаги се излагаш.

— Как така „постоянно, винаги“?

— Просто си кофти пияч — обясни Лидия. — Вземи си горещ душ.

И затвори.

Легнах на леглото. Беше хубава мотелска стая, но й липсваше индивидуалност. Нямах да взема горещ душ, по дяволите. Почудих се дали да не пусна телевизора.

Накрая заспах...

На вратата се почука. Отвън стояха две лъскави колежанчета, готови да ме закарат на летището. Седнах на ръба на леглото, за да си обуя обувките.

— Имаме ли време за едно-две питиета в бара на летището, преди да излетя? — попитах.

— Естествено, господин Чинаски — отвърна едното момче. — Както кажете.

— Добре — рекох аз. — Хайде да се измитаме тогава.

8

Прибрах се, правих любов с Лидия няколко пъти, после се скарахме и късно една сутрин излетях от Лос Анджелис за Арканзас, където имах литературно четене. Извадих късмет, че до мен не седеше никой. Когато капитанът се представи по уредбата, на мен ми се счу, че се казва капитан Къркан. После стюардесата мина покрай мен и аз си поръчах питие.

Бях сигурен, че познавам едната от стюардесите. Тя живееше в Лонг Бийч, беше чела някои от книгите ми и ми беше изпратила писмо, в което имаше нейна снимка и телефонен номер. Познах я от снимката. Така и не бяхме успели да се видим, но няколко пъти ѝ се бях обаждал, а в една пиянска вечер направо си бяхме крещели по телефона.

Тя стоеше отпред и се правеше, че не ме вижда, а аз ѝ зяпах задника, прасците и гърдите.

Сервирах обяд и вино, но виното само ми прогори гърлото, така че си поръчах два коктейла „Блъди Мери“.

Когато пристигнахме в Арканзас, се прехвърлих в малък двумоторен самолет. Витлата се завъртяха и целите крила започнаха да се тресат. Сякаш всеки момент щяха да паднат. Излетяхме и стюардесата попита дали някой иска нещо за пиене. Към този момент вече всички искаха нещо за пиене. Тя се заклатушка по пътеката, за да сервира. После извика:

— ПИЙТЕ! ЩЕ КАЦАМЕ!

Пихме и кацнахме. След петнайсет минути пак излетяхме. Стюардесата попита дали някой иска нещо за пиене. Пак всички искаха нещо за пиене. След малко тя пак извика:

— ПИЙТЕ! ЩЕ КАЦАМЕ!

На летището ме посрещнаха професор Питър Джеймс и жена му Селма. Тя приличаше на кинозвезда, но беше много по-стилна.

— Изглеждаш страхотно — каза ми Джеймс.

— Не, жена ти изглежда страхотно.

— Имаш два часа преди четенето.

Пийт ни откара до къщата им. Беше на две нива — стаята за гости беше на по-ниското. Показаха ми спалнята на долния етаж.

— Гладен ли си? — попита ме Пийт.

— Не, повръща ми се.

Качихме се горе.

Зад кулисите, точно преди началото на четенето, Пийт напълни кана с водка и портокалов сок.

— Една възрастна жена организира тези четения. Ще се надриска, ако разбере, че пиеш. Тя е добра старица, но все още си мисли, че поезията е за залези и птици в полет.

Излязох и четох. Късметът ми все още работеше. Публиката беше като всяка друга публика: не знаеха как да приемат някои от най-добрите стихотворения, а на други се смееха на неподходящи места. Продължих да чета и да си наливам от каната.

— Какво е това, което пиеш?

— Това? — отвърнах. — Портокалов сок, смесен с живот.

— Имаш ли си приятелка?

— Не, девствен съм.

— Защо поиска да станеш писател?

— Следващият въпрос, моля.

Почетох още малко. Разказах им, че съм долетял със самолет, пилотиран от капитан Къркан. Разказах им, че когато съм в добра умствена форма, веднага измивам чинията, от която съм ял. Прочетох още няколко стихотворения. Продължих да им чета, докато каната свърши. Тогава им казах, че това е краят на четенето. Дадох няколко автографа и потеглихме към къщата на Пийт, където щеше да има купон.

Показах им индианския си танц, кючека и специалния си танц „Пърдене по вятъра“. Когато танцуваш, се пие по-трудно. Когато пиеш, се танцува по-трудно. Пийт си знаеше работата. Беше наредил дивани и столове, за да раздели танцуващите от пиещите. Всеки можеше да се занимава с това, което му харесва, без да пречи на останалите.

Пийт дойде при мен. Огледа жените в стаята.

— Коя си избираш? — попита.

— Толкова ли е лесно?

— Прочутото южняшко гостоприемство — обясни той.

Всъщност имаше една жена, която бях забелязал — по-възрастна от останалите, със стърчащи зъби. Но идеално стърчащи — избухваха устните ѝ отвътре, като на страстно разтворено цвете. Искях да притисна устата си в тази уста. Беше с къса пола и под чорапогащника ѝ се виждаха хубави крака, които тя не спираше да кръстосва в различни посоки, докато се смееше, пиеше и постоянно дърпаше немирната си пола надолу. Седнах до нея.

— Казвам се... — започнах.

— Знам. Бях на четенето.

— Благодаря. Бих искал да те лижа. Станал съм доста добър. Ще те побъркам.

— Кажи ми какво мислиш за Алън Гинзбърг.

— Недей да сменяш темата. Искам устата ти, краката ти, задника.

— Добре — каза тя.

— Аз съм в спалнята на долния етаж. Не се бави.

Станах, оставих я и изпих още едно. Един младеж, който беше висок поне два метра, дойде при мен.

— Слушай, Чинаски, хич не вярвам на тези глупости как си живял на улицата и си познавал всички пласъори, сводници, курви, наркомани, комарджии, побойници и алкохолици...

— Повечето е вярно.

— Глупости — отсече той и си тръгна.

Още един литературен критик.

После пък дойде една блондинка, някъде на деветнайсет, с очила без рамки, която не спираше да се усмихва.

— Искам да те чукам — каза тя. — Заради лицето ти.

— Какво ми има на лицето?

— Великолепно е. Искам да унищожа лицето ти с пътката си.

— Може пък да стане обратното.

— Не се надявай.

— Права си. Пътките не могат да бъдат унищожени.

Върнах се на дивана и започнах да си играя с краката на онази с късата пола и устните, сочни като цвете, която се казваше Лилян.

Купонът свърши и аз слязох долу с Лили. Съблякохме се и седнахме на леглото, за да пием водка и водка със сок. Имаше радио,

по което свиреше музика. Лили ми каза, че с години е работила, за да издържа съпруга си, докато следвал в университета, и когато най-сетне станал преподавател, той се развел с нея.

— Мърляч — казах аз.

— Бил ли си женен?

— Да.

— И какво стана?

— „Психически тормоз“, ако се вярва на документите за развода.

— А може ли да им се вярва?

— Естествено — и в двете посоки.

Целунах Лили. Беше толкова хубаво, колкото си го представях. Устата-цвете се отвори. Притиснахме се, засмуках зъбите й. Откъснахме се един от друг.

— Смятам, че ти си един от двамата или трима най-добри писатели на нашето време — каза ми тя с широко отворени, красиви очи.

Бързо изгасих лампата до леглото. Поцелувах я още малко, поиграх си с гърдите и тялото й, после слязох там долу. Бях пиан, но мисля, че се справих добре. След това обаче не можах да свърша. Падна голямо чукане. Имах ерекция, но не можех да свърша. Накрая се изтърколих встрани и заспах.

На сутринта видях, че Лили спи по гръб и хърка. Отидох до банята, изпиках се, измих си зъбите и лицето. После пропъльзах обратно в леглото. Обърнах я към мен и започнах да си играя с нея. Винаги много ми се чука, когато съм махмурлия — не да лижа, а да чукам. Чукането е най-доброто средство против махмурлук. Пак я доведох до необходимото състояние. Дъхът й беше толкова лош, че този път не исках устата-цвете. Вместо това се качих върху нея. Тя простена. За мен този път беше много добре. Мисля, че успях да направя само двайсетина тласъка, преди да свърша.

След малко чух как стана и отиде в банята. Лилиан. Докато се върне, вече се бях обърнал с гръб към нея и почти бях заспал.

След петнайсет минути тя стана от леглото и започна да се облича.

— Какво има? — попитах.

— Трябва да тръгвам. Ще водя децата на училище.

Лилиан затвори вратата и изтича нагоре по стълбите.

Станах, отидох до банята и известно време се наблюдавах в огледалото.

В десет се качих за закуска. Намерих Пийт и Селма. Селма изглеждаше страхотно. Как можеше човек да се сдобие с такава Селма? Кучетата никога не се уреждат със Селми. В този свят кучетата се уреждат само с други кучета. Селма ни сервира закуска. Беше красива и принадлежеше само на един мъж, който беше преподавател в университета. Това някак си ми се струваше неправилно. Проклети образовани лъвчета. Образованието беше новият бог, а образованите мъже — новите собственици на плантации.

— Страхотна закуска, по дяволите — казах им аз. — Много ви благодаря.

— Как беше Лили? — попита ме Пийт.

— Лили беше много добре.

— Довечера пак трябва да четеш, да знаещ. Този път ще бъде в по-малък, по-консервативен колеж.

— Добре. Ще внимавам.

— Какво ще четеш?

— По-стари неща, предполагам.

Изпихме си кафето, отидохме в дневната и седнахме. Телефонът звънна, Пийт вдигна, поговори малко и се обърна към мен.

— Един тип от местния вестник иска да те интервюира. Какво да му кажа?

— Става.

Пийт предаде отговора ми, дойде и ми подаде последната ми книга и една писалка.

— Помислих си, че сигурно ще искаш да напишеш нещо на Лили.

Отворих книгата на заглавната страница.

Скъпа Лили, написах. Ти винаги ще бъдеш част от моя живот. Хенри Чинаски.

С Лидия постоянно се карахме. Тя си падаше по флиртовете и това ме дразнеше. Всякога, когато излизахме на вечеря, тя зяпаше някой мъж в другия край на ресторанта. Когато приятелите ми идваха на гости и Лидия беше там, винаги чувах как започва да говори поинтимно и със сексуален подтекст. Все сядаше много плътно до приятелите ми, като заемаше възможно най-близка позиция.

От своя страна, Лидия се дразнеше от това, че пия. Тя обичаше секса, а моето пиене ни пречеше да правим любов.

— Вечер си толкова пиян, че не можеш — казваше ми тя. — А сутрин ти е толкова лошо, че не искаш.

Лидия побесняваше дори когато изпивах бутилка бира пред нея. Скъсвахме поне веднъж седмично — „окончателно“ — но някак си винаги успявахме да се сдобрим. Тя беше завършила бюста ми и ми го подари. Когато скъсвахме, аз качвах бюста на предната седалка на колата, откарвах го до тях и го оставях на верандата ѝ. После отивах в някоя телефонна будка, за да ѝ позвъня и да ѝ кажа:

— Проклетата ти глава е пред вратата!

Така главата постоянно пътуваше напред-назад.

Веднъж пак бяхме скъсали и аз бях оставил главата. Отново бях свободен човек и пиех. Имах един по-млад приятел, Боби, доста скучно момче, който работеше в порнокнижарница и освен това се занимаваше с фотография. Живееше на няколко пресечки от мен. Боби имаше проблеми с жена си, която се наричаше Валери. Една вечер ми позвъни и ми каза, че ще доведе Валери да спи при мен. Нямах нищо против. Валери беше на дваисет и две, абсолютно прекрасна, с дълга руса коса, безумни сини очи и красиво тяло. Подобно на Лидия, тя също беше прекарала известно време в психиатрична клиника. След малко ги чух как доближават с колата пред входа. Валери слезе. Спомних си как Боби ми беше разказвал, че когато за пръв път

запознал Валери с родителите си, те казали, че много харесват роклята ѝ, а тя отговорила: „Добре, а останалото не ви ли харесва?“ После си вдигнала роклята над кръста. И не носела бикини.

Валери почука. Чух как Боби се отдалечава с колата. Отворих ѝ вратата. Изглеждаше добре. Налях две уискита с вода. И двамата мълчахме. Изпихме ги и аз налях още две. След това предложих:

— Хайде да отидем в някой бар.

Качихме се в колата ми. *Glue Machine* беше точно зад ъгъла. Порано тази седмица ме бяха изхвърлили оттам, но никой не каза нищо, когато влязохме. Намерихме си маса и си поръчахме питиета. Продължавахме да мълчим. Аз просто я гледах право в безумните сини очи. Както седяхме един до друг, аз я целунах. Устата ѝ беше хладна и отворена. Пак я целунах и краката ни се притиснаха един в друг. Боби имаше хубава жена. Беше луд да я пуска по този начин.

Решихме да вечеряме. И двамата си поръчахме пържоли, а докато чакахме, пиехме и се целувахме. Барманката отбеляза:

— О, вие сте влюбени!

И двамата се засмяхме. Когато пържолите пристигнаха, Валери каза:

— Не искам да ям.

— И аз не искам да ям — отвърнах.

Продължихме да пием още един час, после решихме да се прибираме. Когато паркирах колата пред входа, видях на алеята жена. Беше Лидия. Държеше някакъв плик в ръка. Двамата с Валери слязохме от колата и Лидия ни изгледа.

— Коя е тази? — попита Валери.

— Жената, която обичам — обясних.

В същото време Лидия изкрещя:

— Коя е тази кучка?

Валери се обърна и побягна по тротоара. Високите ѝ токчета тракаха.

— Влез — поканих Лидия.

Тя влезе.

— Дойдох да ти дам това писмо и явно улучих момента. Коя беше тази?

— Жената на Боби. Ние сме само приятели.

— Щеше да я чукаш, нали?

— Виж, аз ѝ казах, че обичам *теб*.

— Щеше да я чукаш, нали?

— Виж, сладурче...

Тя изведнъж ме блъсна. Стоях до масичката, която беше пред дивана. Паднах назад през масичката, между нея и дивана. Чух как вратата се затръшна. Докато успея да стана, чух как навън заръмжа двигателят на колата на Лидия. После тя си тръгна.

Мамка му, помислих си.

В един момент имах две жени, а в следващия — нито една.

На следващата сутрин се изненадах, когато на вратата ми почука Ейприл. Ейприл беше бившата наркоманка, която бе на купона у Хари Аскът и си тръгна с гаджето си, сбръчкано от амфетамини. Беше единайсет сутринта. Ейприл влезе и седна.

— Винаги съм се възхищавала на това, което пишеш — каза тя.

Дадох ѝ една бира и си отворих друга.

— Господ е кука в небето — каза тя.

— Уха — отвърнах.

Ейприл беше пълна, но не дебела. Имаше едри хълбоци и голям задник, а косата ѝ беше права. Нещо в габаритите ѝ подсказваше за вродена здравина, все едно можеше да се справи с горила с голи ръце. Умствената ѝ недостатъчност ми харесваше, защото така не можеше да играе игрички. Тя кръстоса крака и ми показва огромните си бели бутове.

— Посяла съм доматиени семена в мазето на блока, в който живея — продължи тя.

— Ще си набера, когато поникнат — отвърнах.

— Никога не съм имала шофьорска книжка — заяви Ейприл. — Майка ми живее в Ню Джърси.

— Моята умря — казах аз.

Отидох да седна при нея на дивана. Награбих я и я целунах. Докато я целувах, тя ме гледаше право в очите. Отдръпнах се.

— Хайде да се чукаме — предложих.

— Имам инфекция — каза Ейприл.

— Какво?

— Нещо като гъбички. Не е сериозно.

— Мога ли да го прихвана?

— Все едно пускам нещо бяло.

— Мога ли да го прихвана и аз?

— Не мисля.

— Хайде да се чукаме.

— Не знам дали ми се чука.

— Ще бъде готино. Хайде да отидем в спалнята.

Ейприл отиде в спалнята и започна да се съблича. Аз също се съблякох. Легнахме под завивките. Аз започнах да си играя с нея и да я целувам. После се качих отгоре ѝ. Беше много странно. Все едно пътката ѝ беше хоризонтално, а не вертикално. Бях сигурен, че съм вътре, но постоянно се изплъзвах настрани, винаги наляво. Беше възбуждащо. Свърших и се изтърколих встрани.

След това я откарах до нейния апартамент и се качихме. Разговаряхме дълго и преди да си тръгна, си записах номера на апартамента и адреса. Докато вървах през фоайето, пощенските кутии ми се сториха познати. Много пъти бях доставял поща на този адрес. Качих се в колата и си тръгнах.

Лидия имаше две деца: момчето Тонто беше на осем, а петгодишното момиченце, което беше прекъснало първото ни чукане, се казваше Лиза. Една вечер бяхме седнали заедно да вечеряме. Нещата с Лидия вървяха добре и аз оставах да вечеряам при тях почти всяка вечер, после спях с нея и си тръгвах към единайсет на следващата сутрин, за да се прибера вкъщи, да си проверя пощата и да пиша. Децата спяха в съседната стая, на едно водно легло. Къщата беше малка, стара, взета под наем от един японец, бивш борец, който сега се занимаваше с недвижими имоти. Той очевидно се интересуваше от Лидия. Аз нямах проблем с това. Беше хубава, стара къща.

— Тонто? — започнах аз, докато се хранехме. — Нали знаеш, че когато майка ти започне да пищи нощем, то не е, защото я бия? Нали знаеш всъщност кой е загазил тогава?

— Да, знам.

— Тогава защо не идваш да ми помогнеш?

— А, не. Познавам си мама.

— Слушай, Ханк — намеси се Лидия. — Не се опитвай да ме скараш с децата ми.

— Той е най-грозният мъж на света — заяви Лиза.

Лиза ми харесваше. Един ден щеше да стане истинска сексбомба — сексбомба с характер.

След вечеря двамата с Лидия отивахме в нашата спалня и си лягахме. Лидия си падаше по черни точки и пъпки. Аз пък имах лоша кожа. Тя слагаше лампата по-близо до лицето ми и започваше да ми чисти пъпките. Това ми харесваше. Беше ме гъдел и понякога се надървях. Много интимно преживяване. Понякога тя ме целуваше между изстискването на две пъпки. Винаги първо ми оправяше лицето, а после — гърба и гърдите.

— Обичаш ли ме?

— Аха.

— О-о, виж я тази!

Беше черна точка, от която излезе жълта опашчица гной.

— Готина е — съгласих се.

Лидия лежеше върху мен. Спря да стиска и ме погледна в очите:

— Да знаеш, че ще те погребва, дебел нещастник!

Засмях се. Лидия ме целуна.

— Не, аз ще те вкарам обратно в лудницата — отвърнах.

— Обърни се. Дай да ти оправя гърба.

Обърнах се. Тя се зае с врата ми.

— О-о, тази е страхотна! Направо се изстреля! Улучи ме в окото!

— Трябва да носиш предпазни очила.

— Хайде да си направим един малък *Хенри*! Представяш ли си, един малък Хенри Чинаски!

— Хайде да почакаме малко — отвърнах.

— Не, искам бебе *сега*!

— Да почакаме.

— Само спим, ядем, лежим и правим любов. Като някакви охлюви сме. Влюбени охлюви.

— Така ми харесва.

— Преди пишеше тук. Беше зает. Носеше си мастило, за да рисува. А сега се прибираш вкъщи и правиш всичко интересно там. Тук само ядеш и спиш, а после на сутринта веднага си тръгваш. Не е честно.

— Така ми харесва.

— Не сме ходили на купон от месеци! Аз обичам да се срещам с хора! Скучно ми е! Толкова ми е скучно, че ще се побъркам! Искам да правя разни неща! Искам да ТАНЦУВАМ! Искам да *живея*!

— Ох, мамка му.

— Много си стар. Искаш само да седиш и да критикуваш всички и всичко. Не искаш да правиш каквото и да било. Мислиш, че нищо не е достойно за теб!

Изтърколих се от леглото и станах. Започнах да си обличам ризата.

— Какво правиш? — попита тя.

— Тръгвам си.

— Ето! Щом нещо не стане по твоя начин, веднага скачаш и изчезваш. Никога не искаш да обсъдим нещата. Прибираш се, напиваш

се и на следващия ден ти е толкова лошо, та мислиш, че ще умреш. И чак *тогава* ми се обаждаш!

— Изчезвам оттук, по дяволите!

— Но защо?

— Не искам да стоя някъде, където не ме искат. Не искам да стоя някъде, където не ме харесват.

Лидия помълча. После каза:

— Добре. Ела да си легнеш. Ще загасим лампата и ще си лежим заедно.

Аз също помълчах. После рекох:

— Добре.

Съблякох се съвсем, легнах и се завих. Притиснах хълбока си до хълбока на Лидия. И двамата лежахме по гръб. Отвън се чуваха щурците. Беше хубав квартал. Минаха няколко минути. После Лидия заяви:

— Ще бъда велика.

Не отговорих нищо. Минаха още няколко минути. Тогава Лидия изскочи от леглото. Вдигна и двете си ръце към тавана и извика:

— **ЩЕ БЪДА ВЕЛИКА! НАИСТИНА ЩЕ БЪДА ВЕЛИКА! НИКОЙ НЕ ЗНАЕ КОЛКО ВЕЛИКА ЩЕ БЪДА!**

— Добре — отвърнах.

Тя продължи по-тихо:

— Ти не разбираш. Аз ще бъда велика. Имам повече *потенциал* от теб.

— Потенциалът няма никакво значение — отвърнах. — Трябва да работиш. Почти всяко бебе в количка има повече потенциал от мен.

— Но аз ще го **НАПРАВЯ! ЩЕ СТАНА ВЕЛИКА!**

— Добре — съгласих се. — Но междувременно ела да си легнеш.

Лидия се върна в леглото. Не се целунахме. Нямах да правим секс. Бях уморен. Заслушах се в щурците. Не знам колко време мина. Бях почти заспал, но не съвсем, когато Лидия изведнъж седна в леглото. И изпищя. Изпищя силно.

— Какво става? — попитах.

— Тихо.

Замълчах. Лидия седя неподвижно почти десет минути. После се строполи обратно на възглавницата.

— Видях Бог — каза тя. — Току-що видях Бог.

— Ще ме побъркаш бе, кучко!

Станах и започнах да се обличам. Бях бесен. Не можах да си намеря боксерките. Майната им. Отказах се от тях. Облякох всичко останало и седнах на стола, за да си обуя обувките на босо.

— Какво правиш? — попита Лидия.

Нямах отговор. Отидох в дневната. Сакото ми беше на един стол и аз го взех, за да го облека. Лидия също изтича в дневната. Беше със син комбинезон и бикини. Боса. Имаше дебели прасци. Обикновено носеше ботуши, за да ги прикрива.

— НИКЪДЕ НЯМА ДА ХОДИШ! — изпищя ми тя.

— Да бе — отвърнах. — Тръгвам си.

Тя ми налетя. Обикновено ме нападаше, когато бях пиян. Но сега бях трезвен. Отстъпих встрани, тя падна на пода и се претърколи по гръб. Прескочих я и тръгнах към изхода. Тя беше побесняла, ръмжеше и се зъбеше. Приличаше на женски леопард. Погледнах надолу към нея. Докато беше на пода, се чувствах в безопасност. Тя изръмжа и когато понечих да си тръгна, изведнъж протегна пръсти и заби ноктите си в ръкава на сакото ми, като го откъсна от рамото.

— Господи! — възкликнах. — Гледай какво ми направи новото сако! Току-що си го бях купил!

Отворих вратата и изскочих навън, по един ръкав.

Докато отключвах колата, чух как босите ѝ крака шляпат по асфалта зад гърба ми. Метнах се вътре и заключих вратата. Запалих двигателя.

— *Ще ти убия колата!* — изкрещя тя. — *Ще ти убия колата!*

Юмруците ѝ забарабаниха по капака, покрива и предното стъкло. Подкарах много бавно, за да не я ударя. Моят форд мъркюри комет, модел 62-ра година, наскоро се беше разпаднал на съставните си части, така че си бях купил фолксваген, модел 67-а. Поддържах го чист и лъснат. Дори държах гюдерия в жабката. Докато се отдалечавах, Лидия не спираше да бие по колата с юмруци. Когато най-сетне излязох на улицата, преминах на втора. Погледнах в огледалото за обратно виждане и видях Лидия сама на лунната светлина, неподвижна, по син комбинезон и бикини. Стомахът ми се сви. Почувствах се болен, безполезен и тъжен. Бях влюбен в нея.

Прибрах се вкъщи и започнах да пия. Пуснах си радиото и намерих класическа музика. Извадих от килера газената си лампа. Загасих другите лампи, седнах и започнах да си играя с нея. С газената лампа могат да се правят номера. Например, можеш да я изключиш, после веднага пак да я включиш и да гледаш как нагорещеният фитил сам се запалва. Освен това обичах да напомним газта, за да усиля пламъка. Пък и просто да я гледам. Пиех, гледах си лампата, слушах музика и пушех пура.

Телефонът звънна. Беше Лидия.

— Какво правиш? — попита тя.

— Седя си.

— Седиш си, пиеш, слушаш симфонична музика и си играеш с онази проклета газена лампа!

— Да.

— Ще се върнеш ли?

— Не.

— Добре тогава, пий! Пий, докато ти прилошее! Знаеш, че това едва не те уби веднъж. Спомняш ли си болницата?

— Никога няма да я забравя.

— Добре тогава, пий, ПИЙ! САМОУБИЙ СЕ С ПИЕНЕ! НЕ МИ ПУКА!

Лидия затвори и аз също. Нещо ми подсказваше, че не се тревожи толкова от възможността да умра, колкото за собственото си чукане. Но аз имах нужда от ваканция. От почивка. Лидия обичаше да се чука поне пет пъти седмично. Аз предпочитах три пъти. Станах и отидох до кухненския бокс, където на една маса стоеше пишещата ми машина. Светнах лампата, седнах и напечатах на Лидия писмо от четири страници. После отидох в банята, взех едно бръснарско ножче, върнах се, седнах и отпих голяма глътка. След това с бръснарското ножче си порязах средния пръст на дясната ръка. Кръвта потече. Подписах писмото с кръв.

Отидох да го пусна в пощенската кутия на ъгъла.

Телефонът звънна няколко пъти. Беше Лидия. Крещеше ми разни неща.

— Излизам да ТАНЦУВАМ! Няма да седя сама, докато се напиваш!

— Държиш се така, все едно като пия, ти изневерявам с друга жена.

— Не, по-лошо е!

Тя затвори. Продължих да пия. Не ми се спеше. Скоро стана полунощ, а след това един сутринта, два сутринта... Газената лампа гореше.

Телефонът пак звънна в 3:30. Пак беше Лидия.

— Още ли пиеш?

— Естествено.

— Копеле гнусно!

— Всъщност, точно когато се обади, отварях една бутилка *Cutty Sark*. Много е красива. Трябва да я видиш!

Тя затръшна телефона. Налях си още едно питие. По радиото имаше хубава музика. Облегнах се. Беше ми много добре.

Вратата се отвори с трясък и Лидия нахлу в стаята. Стоеше и дишаше тежко. Бутилката уиски беше на масичката. Тя я видя и я грабна. Сkochих да я хвана. Но когато бях пиян, а Лидия беше бясна, силите ни бяха изравнени. Тя вдигна бутилката високо във въздуха, далеч от мен, и се опита да се оттегли към вратата. Аз я хванах за ръката, с която държеше бутилката и се опитах да ѝ я взема.

— КУРВА! НЯМАШ ПРАВО! ВЪРНИ МИ ШИБАНАТА БУТИЛКА!

Излязохме на верандата, където продължихме да се боричкаме. Спънахме се по стълбите и паднахме на цимента. Бутилката се разби. Лидия скочи и избяга. Чух как пали колата си. Аз лежах и гледах счупената бутилка. Беше на половин метър от мен. Лидия потегли. Луната все още беше на небето. На дъното на остатъците от бутилката се виждаше глътка скоч. Както си лежах на цимента, се пресегнах и вдигнах парчето стъкло към устата си. Един остър ръб едва не ми извади окото. Изпих каквото беше останало. После станах и се

прибрах. Чувствах ужасна жажда. Тръгнах да обикалям и да надигам празните бирени бутилки в стаята, за да ги доизпия. Веднъж ми се падна пепел вместо бира, защото често тръсках в бутилките вместо в пепелник. Стана 4:14. Седнах и се загледах в часовника. Все едно пак бях започнал работа в пощата. Времето висеше неподвижно, а съществуването болезнено, непоносимо пулсираше. Чаках. Чаках. Чаках. Чаках. Най-сетне стана шест сутринта. Отидох до магазина за алкохол на ъгъла. Тъкмо отваряха. Продавачът ме пусна. Купих си нова бутилка *Cutty Sark*. Върнах се вкъщи, заключих вратата и позвъних на Лидия.

— Само исках да ти кажа, че си имам една бутилка *Cutty Sark* и в момента я отварям. Смятам да пия едно. А магазинът за алкохол ще е отворен през следващите двайсет часа.

Тя затвори. Изпих едно, отидох в спалнята, легнах и заспах с дрехите.

Седмица след това карах по булевард „Холивуд“ заедно с Лидия. Един калифорнийски седмичен вестник ми беше поръчал да напиша статия за живота на писателите в Лос Анджелис. Бях написал статията и сега отивахме в редакцията, за да я предам. Паркирахме на площад „Мосли“. Наоколо имаше скъпи едноетажни къщи, в които се помещаваха офиси на музикални продуценти, агенти, организатори на концерти и други подобни. Наемите тук бяха много високи.

Влязохме в една от къщите. Зад бюрото седеше хубаво момиче, което изглеждаше образовано и спокойно.

— Аз съм Чинаски — обясних. — Ето статията.

Хвърлих я на бюрото ѝ.

— О, господин Чинаски, аз съм голяма ваша почитателка!

— Имате ли нещо за пиене тук?

— Момент...

Тя се отдалечи по коридора, застлан с килим, и се върна с бутилка скъпо червено вино. Отвори я и извади чаши от един скрит минибар. Помислих си, че много бих искал да спя с нея. Но нямаше начин. Въпреки това все някой спеше с нея, и то редовно.

Седнахме да пием вино.

— Много скоро ще ви се обадим за статията. Сигурна съм, че ще я публикуваме... Но вие съвсем не сте такъв, какъвто си представях!

— Как така?

— Говорите толкова тихо. Изглеждате толкова мил.

Лидия се засмя. Изпихме си виното и си тръгнахме. Докато вървахме към колата, някой извика:

— Ханк!

Обърнах се и видях Ди Ди Бронсън, седнала в нов мерцедес.

— Ей, Ди Ди, как върви?

— Доста добре. Напуснах *Capitol Records*. Сега въртя това тук.

Тя посочи. Беше друга музикална компания, доста известна, базирана в Лондон. Едно време Ди Ди често идваше вкъщи на гости с

приятеля си, който имаше колонка в същия нелегален вестник от Лос Анджелис като мен.

— Господи, добре се справяш — отбелязах.

— Да, но...

— Да, но какво?

— Да, но ми трябва мъж. Истински мъж.

— Ами, дай да си запиша телефона ти и ще видя дали мога да ти намеря.

— Добре.

Ди Ди написа телефона си на едно листче и аз го прибрах в портфейла си. Двамата с Лидия отидохме при добрия стар фолксваген и се качихме.

— Ще ѝ се обадиш, нали? — попита Лидия. — Ще се обадиш на този телефон.

Запалих колата и подкарах обратно по булевард „Холивуд“.

— Ще се обадиш — повтори тя. — Просто си знам, че ще позвъниш на този номер!

— Престани де! — казах.

Очертаваше се поредна лоша вечер.

Пак се скарахме. След това се прибрах, но не ми се пиеше сам вкъщи. Тази вечер имаше вечерни конни надбягвания. Купих си бутилка и отидох на хиподрума. Пристигнах по-рано и заложих за цялата вечер. Докато свърши първото състезание, за моя изненада повече от половината бутилка беше заминала. Смесвах уискито с горещо кафе, така че вървеше бързо.

Спечелих на три от първите четири гонки. След това улучих точния ред, в който завършиха участниците, и към края на петата гонка вече се бях натоварил с почти 200 долара. Отидох до бара и продължих да залагам направо оттам. Много ми вървеше тази вечер. Ако ме беше видяла как прибирам парите, Лидия щеше да побеснее. Страшно мразеше да печеля на хиподрума, особено ако тя губи.

Продължих да пия и да печеля. Докато свърши деветата гонка, вече бях 950 долара на кяр и много пиан. Прибрах портфейла си в един от страничните джобове и бавно тръгнах към колата.

Седнах вътре и загледах как загубеняците си тръгват от паркинга. Останах там, докато движението се разреди, и едва тогава запалих двигателя. Точно пред хиподрума имаше супермаркет. Видях една осветена телефонна кабина в края на паркинга, спрях до нея и слязох от колата. Влязох в кабината и набрах номера на Лидия.

— Слушай, кучко — казах. — Тази вечер отидох на хиподрума и спечелих деветстотин и петдесет долара. Аз съм велик! Винаги ще бъда велик! А ти не ме заслужаваш, кучко! Само си играеш с мен! Е, няма повече! Късам с теб! Писна ми! Нямам нужда нито от теб, нито от тъпите ти играчки! Разбра ли? Схващаш ли какво ти говоря? Или главата ти е още по-дебела от глезените?

— Ханк...?

— Да?

— Аз не съм Лидия. Аз съм Бони. Гледам й децата. Лидия излезе.

Затворих и се върнах в колата.

Лидия ми се обади на сутринта.

— Всеки път, когато се напиеш, отивам да танцувам — събщи ми тя. — Снощи ходих в *Red Umbrella* и каних мъжете да танцуват с мен. Всяка жена има право на това.

— Ти си курва.

— Така ли? Е, има и нещо по-лошо от това — да си скучен.

— Така ли?! Е, има и нещо най-лошо — скучна курва!

— Ако не искаш пътката ми, ще я дам на някой друг — заяви тя.

— Това си е твое право.

— След танците отидох да се видя с Марвин. Искях да ми каже адреса на приятелката си, за да отида при нея. Франсин. Една вечер и ти ходи при приятелката му Франсин.

— Виж, не съм спал с нея. Просто една вечер бях толкова пиан, че не можех да карам до вкъщи. Дори не сме се целували. Тя ме сложи да спя на дивана и на сутринта се прибрах.

— Както и да е, след като отидох у Марвин, реших да не му искам адреса на Франсин.

Марвин беше от богато семейство. Имаше къща на брега на океана. Пишеше поезия, доста добра. Марвин ми беше симпатичен.

— Е, надявам се да сте си прекарали добре — казах и затворих.

Едва бях затворил, когато телефонът отново звънна. Този път беше Марвин.

— Ей, познай кой ми дойде на гости много късно снощи? Лидия. Почука на прозореца и аз я пуснах. Направо се надървих, когато я видях.

— Добре, Марвин, няма проблеми. Не си виновен.

— Няма ли да се сърдиш?

— Не на теб.

— Е, добре.

Взех бюста и го натоварих в колата. Отидох до къщата на Лидия и оставих главата си на прага. Не позвъних. Тръгнах да си ходя. Лидия излезе.

— Защо си такъв задник? — попита тя.

Обърнах се и отговорих:

— Ти изобщо не подбиращ. За теб всички мъже са еднакви. Няма да ти търпя глупостите.

— И аз няма да ти търпя глупостите! — изкрещя тя и затръшна вратата.

Отидох до колата, качих се и запалих двигателя. Дадох на първа. Колата не помръдна. Пробвах на втора. Нищо. Тогава пак се върнах на първа. Проверих дали съм спуснал ръчната спирачка. Колата не помръдваше. Пробвах на задна. Колата тръгна назад. Спрях и пак включих на първа. Колата не помръдна. Все още бях много ядосан заради Лидия. Така че си помислих: „Какво толкова, ще се прибера на заден ход!“ После обаче се сетих, че полицаите ще ме спрат и ще ме попитат какво правя, по дяволите. Представих си какво ще им отговоря: „Ами, господа полицаи, скарах се с приятелката си и нямаше как да се прибера по друг начин.“

Вече не бях толкова ядосан на Лидия. Слязох от колата и отидох до вратата ѝ. Беше прибрала главата ми. Почуках.

Лидия отвори.

— Ти да не си някаква вещица? — попитах.

— Не, аз съм курва, забрави ли?

— Трябва да ме закараш вкъщи. Колата ми върви само на заден ход. Омагьосала си проклетата ми кола.

— Ти сериозно ли?

— Ела, ще ти покажа.

Лидия дойде с мен до колата.

— Скоростите преди си работеха. После изведнъж колата ми започна да върви само назад. Мислех да се прибера така. Гледай — казах и се качих.

Запалих колата, дадох на първа и отпуснах съединителя. Колата подскочи напред. Дадох на втора. Скоростта се включи както трябва и колата тръгна по-бързо. Дадох на трета. Колата плавно продължи напред. Направих обратен завой и паркирах от другата страна на улицата. Лидия дойде при мен.

— Виж, заклевам се — казах. — Само преди минута колата ми вървеше само назад. А сега се оправи. Нали ми вярваш?

— Вярвам ти — отвърна Лидия. — Господ е направил тъй. Аз вярвам в такива неща.

— Сигурно значи нещо.

— Да.

Слязох от колата. Двамата влязохме в къщата.

— Свали си ризата и обувките и легни на леглото — каза тя. — Първо искам да ти изстискам пъпките.

Японецът, който беше бивш борец и сега се занимаваше с недвижими имоти, продаде къщата на Лидия. Наложиха се тя да се изнесе. Заедно с Тонто, Лиза и кучето Бъгбът. В Лос Анджелис повечето наемодатели поставят табела, на която пише: „Само за възрастни“. Много е трудно да си намериш квартира, когато имаш две деца и куче. Единственият коз на Лидия беше това, че изглежда добре. Трябваше да ѝ намерим хазяин.

Заедно обиколихме града с колата. Нищо не се получи. Започнах да се крия далеч от колата, докато тя говори с хората. Пак нищо не се получи. Накрая Лидия се надвеси от прозореца в движение и се разкрещя:

— Няма ли поне един човек в този град, който да даде квартира на жена с две деца и куче?

После на мястото, където живеях аз, изведнъж се освободи квартира. Забелязах, че хората се изнасят, и веднага отидох да говоря с госпожа О'Кийф.

— Вижте — казах. — Приятелката ми има нужда от жилище. Има две деца и куче, но всичките са много възпитани. Ще могат ли да се нанесат тук?

— Виждала съм тази жена — отвърна госпожа О'Кийф. — Не си ли забелязал какви очи има? Тя е луда.

— Знам, че е луда. Но аз я обичам. Тя всъщност има и много добри качества.

— Освен това е прекалено млада за теб! Какво ще правиш с толкова млада жена?

Засмях се.

Господин О'Кийф дойде при жена си и ме погледна през мрежата на вратата:

— Мъж под чехъл, това е. Просто е мъж под чехъл.

— Е, какво ще кажете? — настоях.

— Добре — отвърна госпожа О'Кийф. — Нека се нанесе.

И така, Лидия нае товарен бус и аз ѝ помогнах да си пренесе багажа. Имаше най-вече дрехи, бюстове и една голяма перална машина.

— Тази госпожа О'Кийф не ми харесва — сподели тя. — Мъжът ѝ изглежда окей, но тя не ми харесва.

— Тя е добра католичка. А ти имаш нужда от квартира.

— Не искам да пиеш с тези хора. Не ти мислят доброто.

— Плащам само осемдесет и пет долара наем. Гледат ме като роден син. От време на време трябва да пия по някоя бира с тях.

— Син?! По дяволите, ти си почти толкова стар, колкото тях.

Минаха около три седмици. Беше една късна събота сутрин. Предишната вечер не бях спал при Лидия. Изкъпах се, изпих една бира и се облякох. Не обичах уикендите. Тогава всички излизаха по улиците. Играеха тенис на маса, косяха моравите си, миеха си колите, ходеха до супермаркета, на плажа или в парка. Навсякъде имаше тълпи. Любимият ми ден от седмицата беше понеделник. Тогава хората си бяха на работа и не ги виждах. Реших да отида на хиподрума, въпреки тълпите. Така по-лесно щях да убия съботата. Изядох едно твърдо сварено яйце, изпих още една бира, излязох на верандата и заключих вратата. Лидия беше отвън и си играеше с кучето Бъгбът.

— Здравсти — каза тя.

— Здравсти — отвърнах. — Отивам на хиподрума.

Лидия ме доближи:

— Нали знаеш какво ти става на хиподрума?

Имаше предвид, че след като съм ходил на хиподрума, бях прекалено уморен и не ми се правеше секс.

— Снощи пак се напи — продължи тя. — Държа се ужасно. Изплаши Лиза. Наложих се да те изгоня от къщи.

— Отивам на хиподрума — повторих.

— Добре, давай, отивай на хиподрума. Но когато се върнеш, няма да ме намериш.

Качих се в колата, която беше паркирана отпред. Отворих прозорците и запалих двигателя. Лидия стоеше на алеята. Махнах ѝ за довиждане и излязох на улицата. Беше хубав летен ден. Подкарах към „Холивуд Парк“. Бях измислил нова система за залагане. Всяка нова

система приближаваше деня, в който щях да стана богат. Беше само въпрос на време.

Загубих четирийсет долара и се прибрах. Паркирах отпред и слязох. Докато заобикалях верандата, господин О'Кийф дойде при мен.

— Махна се! — съобщи ми той.

— Какво?

— Твоята приятелка се изнесе.

Не отговорих.

— Повика товарен бус и качи всичките си вещи на него. Беше бясна. Нали се сещаш колко голяма пералня има?

— Да.

— Това нещо адски тежи. Дори аз не можах да го вдигна. Но тя не даде на момчето да ѝ помогне. Просто вдигна пералнята и я натовари на буса. После качи и децата, и кучето, и замина. Беше си платила наема за една седмица напред.

— Ами добре, господин О'Кийф. Благодаря.

— Ще дойдеш ли да пийнем нещо довечера?

— Не знам.

— Гледай да дойдеш.

Отключих и влязох в апартамента. Бях ѝ дал назаем един вентилатор. Вентилаторът беше оставен на стол пред гардероба. На него имаше бележка и чифт сини бикини. Бележката беше надраскана с яростен почерк:

Връщам ти скапания вентилатор! Махам се! Махам се завинаги, копеле мръсно! Ако ти домъчнее за мен, можеш да си удариш една чекия на бикините ми! Лидия.

Отидох до хладилника да си взема една бира. Изпих бирата и пак отидох при вентилатора. Взех бикините и се почудих дали наистина ще свършат работа. После ги хвърлих на пода и казах:

— Да бе.

Взех телефона и набрах номера на Ди Ди Бронсън.

— Ало? — отговори тя.

— Ди Ди? — започнах аз. — Обажда се Ханк...

Ди Ди живееше в Холивуд Хилс. Имаше съквартирантка, която се казваше Бианка и също работеше в шоубизнеса. Бианка беше на горния етаж, а Ди Ди — на долния. Към 8:30 вечерта позвъних на вратата и Ди Ди ми отвори. Тя беше четирийсетина годишна, с късо подстригана черна коса, шантава еврейка с усет към модните тенденции. Предпочиташе Ню Йорк и познаваше всички там: най-добрите издатели, поети, карикатуристи, революционери и прочие. Нонстоп пушеше трева и се държеше така, все едно още беше началото на шейсетте и времето на любовта, когато Ди Ди е била малко по-известна и доста по-красива.

Беше съсипана от дълга поредица неблагоприятни любовни връзки. А сега на вратата стоях аз. Тялото ѝ все още беше доста запазено. Беше дребна, но пищна, и много млади момичета не биха имали нищо против да имат нейната фигура.

— Значи Лидия се чупира? — попита Ди Ди, когато влязохме.

— Май замина за Юта. Наближава Четвърти юли, когато в Мюлсхед има парад. Тя не пропуска такива неща.

Седнах в кухненския бокс, докато Ди Ди отвори бутилка червено вино.

— Липсва ли ти?

— О, да. Направо ми се реве. Стомахът ми се е свил на топка. Може и да умра.

— Няма да умреш. Ще преживеем тази Лидия. Ще я преживеем заедно.

— Разбираш ли как се чувствам?

— Случвало се е на повечето от нас, поне по няколко пъти.

— Тази кучка поначало не ме обичаше.

— Естествено, че те обичаше. Все още те обича.

Реших, че е по-добре да остана в голямата къща на Ди Ди в Холивуд Хилс, отколкото да кисна сам в апартамента си.

— Може би просто не ме бива с жените — казах.

— Бива те — възрази Ди Ди. — Освен това си страхотен писател.

— Предпочитам да ме бива с жените.

Ди Ди си палеше цигара. Изчаках я да свърши, наведох се през масата и я целунах.

— С теб ми е добре. Лидия постоянно ми се караше за нещо.

— Това не означава каквото си мислиш.

— Може би, но все пак е неприятно.

— И още как.

— Ти намери ли си вече приятел?

— Все още не.

— Много ми харесва тук. Но как го поддържате толкова чисто и подредено?

— Имаме прислужница.

— Така ли?

— Ще ти хареса. Тя е едра чернокожа жена, която гледа да си свърши работата по най-бързия начин, след като изляза. После си ляга, яде сладки и гледа телевизия. Всяка вечер намирам трохи по леглото. Ще я накарам да ти направи закуска, като излизам утре.

— Добре.

— Не, чакай. Утре е неделя. В неделя не ходя на работа. Ще закусим навън, знам едно място, което ще ти хареса.

— Добре.

— Знаеш ли, май открай време съм била влюбена в теб.

— Какво?

— От години. Винаги, когато идвах на гости у вас, първо с Бърни, а после с Джак, всъщност исках да бъда с теб. Но ти не ме забелязваше. Постоянно смучеше бира или се вманиачаваше на някаква тема.

— Предполагам, че съм бил кажи-речи луд. От работата в пощата. Извинявай, че не съм те забелязал.

— Можеш да ме забележиш сега.

Ди Ди ми наля още една чаша вино. Виното ми харесваше.

Тя също ми харесваше. Беше приятно да имам къде да отида, когато нещата не вървят. Спомних си за едно време, когато нещата не вървяха, но нямаше къде да отида. Вероятно ми е било полезно. Тогава. Но сега вече не ми пукаше какво е полезно за мен. Повече ми

пукаше как се чувствам и как да не ми става зле, когато нещата не вървят. Как отново да ми стане добре.

— Не искам да те прецакам, Ди Ди — казах. — Невинаги ме бива с жените.

— Нали ти казах, че те обичам?

— Недей. Недей да ме обичаш.

— Добре — каза тя. — Няма да те обичам. *Почти* ще те обичам. Така добре ли е?

— Много по-добре от другото.

Изпихме си виното и си легнахме.

На сутринта Ди Ди ме заведе на булевард „Сънсет“ да закусим. Черният ѝ мерцедес блестеше на слънцето. Карахме покрай рекламните билбордове, нощните клубове и модерните ресторанти. Смъкнах се на седалката и се закашлях от цигарата си. Помислих си, че можеше да е много по-зле, нали така? Спомних си една-две случки. Една зима в Атланта щях да умра от студ, беше късно през нощта и нямах нито пари, нито квартира, така че се качих по стъпалата пред една църква, като се надявах да вляза и да се стопля. Вратата на църквата беше заключена. При друг случай бях в Ел Пасо и пак нямах къде да спя, така че пренощувах на една пейка в парка, а на сутринта се събудих от болка, защото някакво ченге беше започнало да ме удря по петите с палката си. Но най-вече мислех за Лидия. Хубавите спомени от връзката ни бяха като плъх, който шаваше отвътре в стомаха ми и го гризеше неуморно.

Ди Ди паркира пред модно заведение. Имаше тераса със столове и маси, на които хората се хранеха, разговаряха и пиеха кафе. Минахме покрай един чернокож с ботуши, джинси и дебела сребърна верига на врата. Рокерското му снаряжение беше на масата: каска, очила, ръкавици. Беше със слабо русо момиче, облечено в ментовозелен гащеризон, което седеше и си смучеше пръста. Вътре беше пълно. Всички изглеждаха млади, изрядни и безлични. Никой не ни погледна. Продължиха да разговарят тихо помежду си.

Когато влязохме, едно бледо слабо момче с миниатюрен задник, стегнат в сребрист панталон, дебел колан с капси и лъскава златиста блуза ни придружи до масата ни. Ушите му бяха пробити и на двете носеше мънички сини обеци. Имаше мустачки, тънки като нарисувани с молив, които май бяха виолетови.

— Ди Ди! — възкликна той. — Какво мога да направя за теб?

— Закуска, Дони.

— Нещо за пиене, Дони — обадох се аз.

— Знам точно какво му трябва, Дони. Донеси му „Златно цвете“, двойно.

Поръчахме си закуска и Ди Ди обясни:

— Ще отнеме известно време. Тук приготвят всичко след като се поръча.

— Не се охарчвай за мен, Ди Ди.

— Няма проблеми, ще го пиша като служебен разход.

Тя извади малък черен бележник и го отвори:

— Да видим сега. Кого съм завела на закуска? Елтън Джон?

— Той не е ли в Африка?

— А, да, вярно. Добре, какво ще кажеш за Кат Стивънс?

— Кой е този?

— Не знаеш ли?

— Не.

— Е, той е *мое* откритие. Значи днес ще бъдеш Кат Стивънс.

Дони ми донесе питието и двамата с Ди Ди си поговориха малко. Изглежда, имаха общи познати. Аз не ги познавах. По принцип трудно се впечатлявам. От нищо не ми пука. Не обичам Ню Йорк. Нито Холивуд. Нито рокмузиката. Нито нищо. А сигурно просто ме беше страх. Точно така — страхувах се от всичко. Искях да си седя сам в някоя стая, на спуснати щори. Започнах да се самосъжалявам. Бях истински изрод. Луд за връзване. И Лидия ме беше напуснала.

Питието ми свърши и Ди Ди ми поръча друго. Започнах да се усещам като жиголо и това ми се стори страхотно. Чувството разсея мъката ми. Защото все пак няма нищо по-лошо от това жена ти да те остави, когато си беден. Тогава няма нищо за пиене и нищо за правене — само голи стени, които да гледаш вторачено и да мислиш. Такова е откъсването на жените, но тях също ги боли. Или поне така ми се иска.

Закуската беше добра. Яйца, гарнирани с различни плодове — ананас, праскови, круши, — настъргани ядки и подправки. Хубава закуска. Изядохме си всичко и Ди Ди ми поръча още едно питие. Мисълта за Лидия продължаваше да ме гризе отвътре, но с Ди Ди беше приятно. Водеше интелигентен, забавен разговор. Успяваше да ме накара да се засмея, а аз имах нужда от това. Целият ми смях се беше насъбрал в мен и чакаше да излезе с рев: ХАХАХАХАХА, Господи, не мога повече, ХАХАХАХАХА. Беше приятно чувство, когато го пусках

навън. Ди Ди знаеше нещо за живота. Знаеше, че ако нещо се случва на един от нас, то сигурно се случва на повечето хора. Защото животът ни не е толкова различен — колкото и да сме убедени в противното.

Болката е странно нещо. Котка убива птица, блъскат се коли, запалва се къща... Болката пристига изведнъж, БАМ, и вече не можеш да се отървеш от нея. Болката е истинска. А в очите на останалите ти си глупак. Все едно изведнъж си се превърнал в идиот. Болката не се лекува, освен ако не познаваш някой, който знае как се чувстваш и как да ти помогне.

Върнахме се в колата и Ди Ди каза:

— Знам едно място, където ще се разведриш.

Не отговорих. Тя се грижеше за мен, сякаш бях инвалид. Кое то си беше точно така.

Накарах Ди Ди да спре в един бар. От нейните. Барманът я познаваше. Докато влизахме, тя ми обясни:

— Тук идват повечето сценаристи. И театралите от ъндърграунда.

Веднага ги намразих до един, защото само седяха и се правеха на много умни и важни. Взаимно се унищожаваша. Най-лошото нещо за един писател е да познава някой друг писател, а когато познава голям брой други писатели, става ужасно. Все едно много мухи са кацнали на едно и също лайно.

— Да си намерим маса — предложих.

Седнах сред тях — писател за 65 долара на седмица сред другите писатели за по 1000 долара на седмица.

„И аз ще стигна дотам, Лидия — помислих си аз. — Ще съжаляваш. Един ден и аз ще ходя в модните заведения и всички ще ме познават. Ще ми пазят маса на специално място, в дъното до кухнята.“

Донесоха ни напитките и Ди Ди се обърна към мен:

— Добре лижеш. Никой не ме е лизал по-добре.

— Лидия ме научи. А после и аз усъвършенствах техниката си.

Едно тъмнокожо момче изведнъж скочи и дойде на нашата маса. Ди Ди ни запозна. Момчето беше от Ню Йорк, пишеше за *Village Voice* и други тамошни вестници. Двамата с Ди Ди известно време се замеряха с имена на общи познати, а после момчето я попита:

— А мъжът ти с какво се занимава?

— Имам школа — отвърнах. — За боксьори. Четири добри мексикански момчета. И едно негърче, истински танцър. Колко тежиш?

— Седемдесет и два. И ти ли си бил боксьор? Изглеждаш така, все едно си отнесъл няколко.

— Отнесъл съм доста. Можем да те свалим в категория до шейсет и два. Имам нужда от обратен гард лека категория.

— Откъде разбра, че съм обратен гард?

— Държиш цигарата с лявата ръка. Ела в клуба на главната. В понеделник сутринта. Веднага ще започнем тренировките. И ще трябва да спреш да пушиш. Веднага я загаси тази цигара!

— Слушай, приятел, аз съм писател. Работя на пишеща машина. Не си ли чел нещо от мен?

— Чета само жълтата преса — убийства, изнасилвания, боксови резултати, измами, самолетни катастрофи и Ан Ландърс.

— Ди Ди? — каза той. — Имам интервю с Род Стюърт след трийсет минути. Трябва да тръгвам.

И си тръгна. Ди Ди поръча по още едно питие.

— Защо не се държиш добре с хората? — попита ме тя.

— От страх — отвърнах.

— Ето, пристигнахме — каза тя и вкара колата си в гробището на Холивуд.

— Супер — рекох. — Отлична идея. Съвсем бях забравил за смъртта.

Обиколихме с колата. Повечето гробници бяха над земята. Приличаха на малки къщички, с колони и стълбища. Всяка гробница имаше желязна вратичка, която беше заключена. Ди Ди паркира и двамата слязохме. Тя пробва да отвори една от вратичките. Гледах как върти задник, докато натиска бравата. Сетих се за Ницше. Точно така: аз бях германски жребец, а тя — еврейска кобила. В Отечеството щях да бъда герой.

Върнахме се в мерцедеса и този път Ди Ди паркира пред по-голяма постройка. Тук мъртвите бяха натикани в стените, в дълги редици. При някои бяха оставили цветя в малки вази, но цветовете бяха увехнали. В повечето ниши изобщо нямаше цветя. В някои един

до друг спретнато бяха строени съпруг и съпруга. В някои случаи до един от двамата имаше празна ниша, която чакаше. В тези случаи неизменно съпругът беше починал пръв.

Ди Ди ме хвана за ръката и ме заведе зад ъгъла. А там, ниско долу, беше Рудолф Валентино. Починал през 1926-а. Не беше живял дълго. Аз бях решил, че искам да доживея до осемдесет. Представи си какво е да си на осемдесет и да чукаш осемнайсетгодишно момиче. Ако изобщо има някакъв начин да измамиш смъртта в собствената ѝ игра, според мен е това.

Ди Ди взе една от вазите и я пусна в чантата си. Обичайната процедура. Крадеше всичко, което не беше закрепено достатъчно здраво. За нея всичко беше общо. После излязохме и тя каза:

— Искам да поседя на пейката на Тайрън Пауър. Бях най-голямата му почитателка!

Отидохме до гроба на Тайрън и седнахме на пейката в съседство. После оттам и се разходихме до гроба на Дъглас Феърбанкс-старши. Гробницата му си я биваше. Имаше си собствен малък басейн отпред. Басейнът беше пълен с водни лилии. Заобиколихме гробницата, изкачихме се по някакви стъпала и намерихме къде да седнем. Седнахме. Забелязах, че на стената на гробницата има пукнатина и от нея влизат и излизат мънички червени мравки. Погледах ги малко, после прегърнах Ди Ди и я целунах — дълга, истинска целувка. Щяхме да бъдем добри приятели.

Ди Ди трябваше да вземе сина си от летището. Той се прибираше от Англия за ваканцията. Ди Ди ми каза, че бил на седемнайсет и баща му бил бивш концертиращ пианист. Но бащата започнал да се друса с амфетамини и кокаин, а после си изгорил пръстите при нещастен случай. Затова вече не можел да свири на пиано. От известно време били разведени.

Синът се казваше Рени. Ди Ди ми беше разказвала за него в течение на няколко презокеански телефонни разговора. Стигнахме до летището, докато пътниците слизаха от самолета на Рени. Ди Ди и Рени се прегърнаха. Той беше висок и слаб, доста блед. Над едното му око падаше кичур коса. Стиснахме си ръцете.

Отидох да му взема багажа, за да ги оставя да си поговорят. Рени наричаше Ди Ди „мамо“. Когато се качихме в колата, той седна отзад и попита:

— Мамо, купи ли ми колело?

— Поръчала съм го. Утре ще отидем да го вземем.

— Хубаво ли е, мамо? Искam колело с десет скорости, ръчна спирачка и спортни педали.

— Колелото е хубаво, Рени.

— Сигурна ли си, че ще го доставят до утре?

Върнахме се у тях. Аз останах да спя там. Рени си имаше собствена стая.

На сутринта всички седнахме в кухненския бокс и зачакахме прислужницата да пристигне. Най-сетне Ди Ди стана и се зае сама да приготви закуската. Рени попита:

— Как се чупи яйце, мамо?

Ди Ди ме погледна. Знаеше какво си мисля. Аз не се обадох.

— Добре, Рени, ела да ти покажа.

Рени отиде до печката. Ди Ди взе едно яйце:

— Значи, просто чукваш черупката отстрани на тигана... ето така... и изсипваш яйцето от черупката в тигана... ето така.

— Аха...
— Много е просто.
— А как го готвиш?
— Пържа го. В масло.
— Аз няма да ям това яйце, мамо.
— Защо?
— Защото жълтъкът не остана цял!
Ди Ди се обърна и ме погледна. Очите ѝ говореха:
„Ханк, по дяволите, да не си казал и дума!“

Няколко сутрини по-късно всички пак седяхме на масата за закуска. Ние се хранехме, а прислужницата действаше в кухнята. Ди Ди се обърна към Рени:

— Вече имаш колело. Искam днес по някое време да отидеш до магазина и да купиш безалкохолни. Когато се върна, искам да изпия една-две кока-коли.

— Но, мамо, кока-колата тежи! Не можеш ли ти да си купиш?

— Рени, аз работя по цял ден и съм уморена. Ти ще купиш кока-кола.

— Но, мамо, по пътя има наклон. Трябва да изкача наклона с колелото.

— Няма наклон. Какъв наклон?

— Е, той не се *вижда*, но...

— Рени, купи кока-кола. Разбра ли?

Рени стана, отиде в стаята си и затръшна вратата.

Ди Ди извърна поглед:

— Той ме, изпитва. Искa да провери колко го обичам.

— Аз ще купя кока-кола — предложих.

— Няма нужда — отвърна Ди Ди. — Аз ще купя.

В крайна сметка никой не купи кока-кола.

Няколко дни по-късно двамата с Ди Ди отидохме до нас, за да приберем пощата и да огледаме как е апартаментът. Телефонът звънна. Беше Лидия.

— Здравей — каза тя. — Аз съм в Юта.

— Получих бележката — отвърнах.
— Как си? — попита тя.
— Всичко е наред.
— През лятото в Юта е приятно. Трябва да дойдеш. Ще отидем на къмпинг. Всичките ми сестри са тук.
— Точно сега не мога да замина.
— Защо?
— Ами защото сега съм с Ди Ди.
— Ди Ди?
— Ами да.
— Знаех си, че ще ѝ се обадиш — заяви Лидия. — Нали ти казах, че ще позвъниш на онзи телефонен номер?
Ди Ди стоеше до мен.
— Моля те, кажи ѝ да те остави на мен до септември — рече тя.
— Забрави я — продължи Лидия. — Да върви по дяволите. Ела при мен.
— Не мога да нарежа всичко, само защото се обаждаш по телефона — казах. — Освен това искам да остана с Ди Ди до септември.
— До септември?
— Да.
Лидия изпищя. Продължително и с всичка сила. После затвори.

След тази случка Ди Ди гледаше да не се прибирам вкъщи. Веднъж, когато бяхме отишли да проверим пощата, аз забелязах, че слушалката на телефона не е на вилката.

— Никога повече не прави така — казах ѝ аз.

Ди Ди ме водеше на дълги екскурзии с кола на север и на юг по брега. Водеше ме в планината. Ходехме заедно на разпродажби, на кино, на рокконцерти, на църква, на гости у приятели, на обяд и на вечеря, на представления на илюзионисти, на пикник и на цирк. Нейните приятели ни снимаха заедно.

Ходихме на екскурзия до остров Каталина, където беше ужасно. Дватамата с Ди Ди чакахме на кея. Аз имах ужасен махмурлук. Ди Ди ми намери един алка-зелцер и чаша вода. Единственото, което ме крепеше, беше младо момиче срещу нас. Имаше красиво тяло, хубави

дълги крака и къса пола. Под късата пола носеше дълги чорапи, жартиери и розови бикини, а полата беше червена. Дори обувките ѝ бяха на високи токчета.

— Гледаш я, нали? — попита ме Ди Ди.

— Не мога да спра.

— Тя е курва.

— Естествено.

Курвата стана да играе пинг-понг, като въртеше задник, когато забиваше топките. После пак си седна, като показваше още повече отпреди.

Хидропланът кацна, пътниците слязоха и ние отидохме да се качим. Самолетът беше червен, модел 1936-а, с две перки, един пилот и осем-десет места.

Помислих си, че ако не повърна вътре, ще съм измамил цялата вселена.

Момичето с късата пола не се качи.

Защо всеки път, когато видиш такава жена, си с друга?

Настанихме се и си сложихме коланите.

— Еха! — каза Ди Ди. — Толкова се вълнувам! Ще отида да седна при пилота!

— Добре.

И така, ние излетяхме, а Ди Ди седеше при пилота. От мястото си я виждах — не млъкваше. Изглежда, наистина обичаше живота, или поне се преструваше. В последно време това не ме интересуваше особено — имам предвид как винаги много се вълнуваше и радваше на всичко — всъщност дори малко ме дразнеше, но в повечето случаи просто не ѝ обръщах внимание. Дори не ме отегчаваше.

Полетяхме малко и кацнахме, като първо се спуснахме над някакви скали, а после се ударихме във водата и хидропланът направи вълна. Все едно се возехме на реактивна лодка. След това спряхме на друг кей и Ди Ди дойде да ми разкаже всичко за хидроплана, за пилота и за разговора, който провели. В кабината липсвала голяма част от пода и когато тя попитала пилота: „Безопасно ли е да се лети така?“, той ѝ беше отговорил: „Откъде да знам, по дяволите?“

Ди Ди беше резервирала стая в хотел на самия бряг, на последния етаж. В стаята нямаше хладилник, така че тя намери леген и го напълни с лед, за да има къде да си държа бирата. Имаше черно-бял телевизор и баня. Първокласна работа.

Отидохме да се разходим по брега. Туристите бяха или прекалено млади, или прекалено стари. Старите се придвижваха по двойки — мъж и жена със сандали, тъмни очила, сламени шапки, туристически шорти и ризи в ярки цветове. Бяха дебели и бледи, краката им бяха нашарени от сини вени, а лицата им — подпухнали и бели на слънцето. Бяха увиснали отвсякъде — от брадичките и челюстите им висяха гънки и джобове от кожа.

Младите бяха слаби и изглеждаха направени от гладка гума. Момчетата нямаха гърди, задниците им бяха миниатюрни, а момчетата бяха с нежни меки лица и се хилеха, изчервяваха и кикотеха. Но всички изглеждаха доволни от живота — младите гимназисти и старите хора. Тук нямаше какво да се прави, но те изглеждаха доволни дори само да лежат на слънце.

Ди Ди обикаляше магазините. Магазините много ѝ харесаха — купуваше всичко наред, мъниста, пепелници, кучета-игралки, пощенски картички, огърлици, статуетки. Постоянно казваше: „Виж това!“ или „Виж онова!“ Заговаряше се с продавачите. Явно ѝ бяха симпатични. Веднъж обеща на една продавачка, че ще ѝ пише, когато се прибере. Имаха общ познат — някакъв мъж, който свиреше на ударни инструменти в рокгрупа.

Накрая Ди Ди надмина себе си, като купи клетка с две птички, а после най-сетне се върнахме в хотела. Отворих си бира и пуснах телевизора. Нямаше голям избор от програми.

— Хайде пак да излезем на разходка — предложи Ди Ди. — Тук е толкова прекрасно!

— Аз искам да си почина — отвърнах.

— Нали нямаш нищо против, ако отида без теб?

— Няма проблеми.

Тя ме целуна и излезе. Аз спрях телевизора и си отворих втора бира. На този остров нямаше какво друго да се прави, освен да се напиеш. Отидох до прозореца. Видях Ди Ди на плажа пред хотела — седеше до някакъв младеж, весело му говореше нещо, усмихваше се и ръкомахаше. Младежът се усмихваше в отговор. Стана ми приятно, че

не участвам в този разговор. Радвах се, че не съм влюбен и светът не ме прави щастлив. Обичам нищо да не ми харесва. Влюбените хора често са напрегнати и опасни. Губят чувство за перспектива. Губят чувство за хумор. Стават нервни, маниакални и досадни. Понякога дори стават убийци.

Ди Ди не се появи два-три часа. Погледах малко телевизия и натраках две-три стихотворения на пишещата машина, която си носех. Любовни стихотворения — за Лидия. Скрих ги в куфара си. Пих още бира.

После Ди Ди почука и влезе.

— О, прекарах си *страхотно*! Първо се качих на лодката с прозрачно дъно. През него се виждаха различните риби в морето и всичко останало! После намерих друга лодка, с която превозват хората до яхтите им. Един младеж ме вози цели часове за един долар! Гърбът му беше изгорял и аз го намазах с плажно масло. *Ужасно* беше изгорял! После откарахме разни хора до яхтите им. Трябваше да видиш за какви хора става дума! Бяха най-вече стари, грохнали мъже, с млади момичета. Всичките млади момичета бяха с ботуши, пияни и напушени, надрусани и мрънкаха постоянно. Някои от старците си водеха и млади момчета, но повечето бяха с млади момичета — по две, по три, по четири млади момичета. Всички яhti воняха на марихуана, алкохол и блудство. Беше *страхотно*!

— Това наистина звучи добре. Как ми се иска и аз да можех да откривам такива интересни хора.

— Можеш да отидеш утре. Ще се возиш цял ден за един долар.

— Май ще пропусна.

— Писа ли днес?

— Малко.

— Добре ли се получи?

— Човек никога не знае, докато не минат осемнайсет дни.

Ди Ди отиде да види птичките в клетката и да им поговори.

Беше добра жена. Харесваше ми. Наистина се грижеше за мен и искаше да се чувствам добре, да пиша добре, да се чукам добре и да изглеждам добре. Усещах, че е така. И това беше приятно. Може би някой ден щяхме да отидем заедно на Хаваите. Приближих се към нея и я целунах по дясното ухо.

— О, Ханк! — каза тя.

Когато се прибрахме от Каталина в Лос Анджелис, една вечер седяхме у нас, което беше необичайно. Беше късно вечерта. Лежахме голи на леглото, когато телефонът в съседната стая звънна.

Беше Лидия.

— Ханк?

— Да?

— Къде беше?

— В Каталина.

— С нея?

— Да.

— Слушай, след като ми каза за нея, толкова се ядосах, че се забърках в една история с един мъж. Беше хомосексуалист. Ужасна история.

— Липсваш ми, Лидия.

— Искам да се върна в Лос Анджелис.

— Това ще бъде хубаво.

— Ако се върна, ще се откажеш ли от нея?

— Тя е добра жена, но ако се върнеш, ще се откажа от нея.

— Тогава се връщам. Обичам те, дядо.

— И аз те обичам.

Продължихме да си говорим. Не знам колко дълго. Когато свършихме, се върнах в спалнята. Ди Ди изглеждаше заспала.

— Ди Ди? — казах.

Повдигнах едната ѝ ръка. Беше прекалено отпусната. Кожата беше като гума.

— Не се преструвай, Ди Ди. Знам, че си будна.

Тя не помръдна. Огледах се и видях, че кутийката ѝ за сънотворни е празна. А по-рано беше пълна. Бях пробвал тези хапчета. Само едно стигаше да те приспи — но чувството беше по-скоро сякаш си в безсъзнание, заровен под земята.

— Изпила си хапчетата?

— Няма... смисъл... ще се върнеш при нея... няма... смисъл...

Изтичах в кухнята, взех една тенджера, върнах се и я сложих на пода до леглото. После издърпах главата и раменете на Ди Ди през ръба на леглото и пяхнах пръстите си в гърлото ѝ. Тя повърна.

Повдигнах я да подиша малко, после повторих процедурата. Отново и отново. Ди Ди не спря да повръща. Веднъж, когато я повдигнах, зъбите ѝ паднаха от устата. Останаха да лежат на чаршафа — горната и долната челюст.

— Ох... зъбите ми — каза тя.

Или поне се опита.

— Не се тревожи сега за зъбите си.

Пак си пяхнах пръстите в гърлото ѝ. После я дръпнах назад.

— Не ишкам да ми виждаш жъбите — каза тя.

— Няма проблем, Ди Ди. Зъбите ти са хубави.

— Ох...

Накрая тя се съвзе достатъчно, за да си сложи зъбите.

— Закарай ме вкъщи — помоли тя. — Искam да се прибера.

— Ще остана при теб. Тази вечер няма да те оставя сама.

— Но накрая ще ме напуснеш, нали?

— Хайде да се обличаме — рекох.

Ако беше на мое място, Валентино щеше да задържи и двете — и Лидия, и Ди Ди. Точно затова е умрял толкова млад.

Лидия се върна и си намери хубав апартамент в Бърбанк. Сега сякаш ме обичаше много повече, отколкото преди да се разделим.

— Мъжът ми имаше голям кур и толкова. Нямахте характер, нямахте вибрации. Само един голям кур — и си мислеше, че повече не му трябва. Господи, колко ми беше скучно с него! А с теб вибрациите никога не спират... като електричество, което тече във вените ми.

Лежахме заедно на леглото.

— А аз дори не знаех, че курът му е голям, защото тогава още не бях виждала друг — добави тя и внимателно ме огледа, преди да добави. — Мислех си, че всичките са такива.

— Лидия?

— Какво има?

— Трябва да ти кажа нещо.

— Какво има?

— Трябва да отида да видя Ди Ди.

— *Да отидеш да видиш Ди Ди?*

— Недей да реагираш така. Имам сериозна причина.

— Нали каза, че всичко е свършило?

— Така е. Просто не искам да я нараня толкова много. Искам да ѝ обясня какво се случи. Хората са толкова студени един към друг. Не искам да си я върна, а просто да се опитам да ѝ обясня какво се е случило, така че да разбере.

— Искаш да я чукаш.

— Не, не искам да я чукам. Аз почти не исках да я чукам, дори когато бяхме заедно. Просто искам да ѝ обясня.

— Това не ми харесва. Звучи ми... *гадно*.

— Нека го направя. Моля те. Просто искам да изясня нещата. Скоро ще се върна.

— Добре. Но нека наистина да е скоро.

Качих се във фолксвагена, отидох до „Фаунтин“, покарах няколко километра, завих на север по „Бронсън“ и влязох в онази част на града, където наемите бяха по-високи. Паркирах отвън и слязох. Изкачих дългото стълбище и позвъних. Бианка отвори вратата. Спомних си как една вечер тя отвори вратата и беше гола, аз я наградих и двамата започнахме да се целуваме, но после Ди Ди излезе и попита: „Какво става тук, по дяволите?“

Този път не беше така. Бианка просто попита:

— Какво искаш?

— Искam да видя Ди Ди. Да поговоря с нея.

— Тя е болна. Много болна. Според мен нямаш право да я виждаш, след като се отнесе по този начин с нея. Ти си първокласен мръсник.

— Просто искам да си поговорим и да ѝ обясня защо се получи така.

— Добре. Тя е в спалнята си.

Минах по коридора и влязох в спалнята. Ди Ди лежеше на леглото, само по бикини. Беше закрила очите си с едната ръка. Гърдите ѝ изглеждаха добре. На пода до леглото имаше празна бутилка уиски и леген. Легенът вонеше на повръщано и алкохол.

— Ди Ди...

Тя повдигна ръката си:

— Какво? Ханк, ти се върна!

— Не, чакай, искам само да поговорим...

— О, Ханк, толкова ми липсваше! Едва не полудях, толкова ужасно ме заболя...

— Искam да изгладя нещата. Затова дойдох. Може да ти прозвучи глупаво, но аз не вярвам в отявлената жестокост...

— Не знаеш как се почувствах...

— Знам. И аз съм го изпитвал.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита тя и посочи бутилката.

Вдигнах я, но бутилката наистина беше празна и аз тъжно я оставих обратно.

— На света има прекалено много студенина — казах ѝ аз. — Ако хората само се научат да говорят помежду си, нещата ще се оправят.

— Остани с мен, Ханк. Не се връщай при нея, моля те. Моля те. Живяла съм достатъчно дълго и умея да бъда добра жена. И ти го

знаеш. Ще бъда добра с теб и за теб.

— Лидия ме е омагьосала. Не мога да го обясня.

— Тя флиртува. Импулсивна е. Ще те зареже.

— Може би това е част от магията.

— Значи искаш курва. Защото те е страх от любовта.

— Може би е така.

— Само ме целуни. Нали няма да е твърде много, ако те помоля да ме целунеш?

— Не.

Легнах до нея. Прегърнахме се. Устата на Ди Ди миришеше на повръщано. Целунахме се и тя ме притисна към себе си. Измъкнах се от прегръдката ѝ с цялата нежност, на която бях способен.

— Ханк — каза тя. — Остани при мен! Не се връщай при нея! Виж, аз имам хубави крака!

Ди Ди повдигна един от краката си, за да ми го покаже.

— Имам и хубави глезени! Виж!

Тя ми показва и глезените си.

Седнах на ръба на леглото и рекох:

— Не мога да остана с теб, Ди Ди.

Тя седна в леглото и започна да ме удря. Юмруците ѝ бяха твърди като камъни. Удряше и с двете ръце. Седях и поемах ударите. Удряше ме по веждите, по очите, по челото и скулите. Дори отнесох един удар в гърлото.

— Копеле такова! Копеле, копеле, копеле! МРАЗЯ ТЕ!

Хванах я за китките:

— Стига толкова, Ди Ди.

Тя падна обратно на леглото, а аз станах, излязох от стаята, минах по коридора и излязох навън.

Когато се върнах, Лидия седеше в едно кресло. Лицето ѝ беше потъмняло.

— Нямаше те много време. Погледни ме! Чука я, нали?

— Не, не съм.

— Нямаше те ужасно дълго време. Виж, одраскала те е по лицето!

— Казвам ти, че нищо не е станало.

— Свали си ризата. Искам да ти видя гърба!
— Ох, Лидия, мамка му.
— Свали си ризата и потника.
Свалих си ги. Тя застана зад мен.
— Какво е това одраскано на гърба ти?
— Какво одраскано?
— Ето тук, една дълга драскотина... от женски нокът.
— Значи ти си ме одраскала.
— Добре. Знам как да проверя дали не лъжеш.
— Как?
— Хайде да си лягаме.
— *Добре!*

Издържах теста, но след това си помислих: „А как може един мъж да провери дали жената е вярна?“ Струваше ми се, че така не е честно.

Постоянно получавах писма от някаква жена, която живееше само на километър-два от мен. Подписваше се с името Никол. Твърдеше, че е чела някои от моите книги и ги харесва. Веднъж отговорих на едно от писмата и тя ме покани на гости. Един следобед, без да казвам нищо на Лидия, се качих на фолксвагена и отидох. Жената живееше в апартамент на втория етаж над едно химическо чистене на булевард „Санта Моника“. Външната врата беше на нивото на улицата, а през стъклото ѝ се виждаше стълбище. Натиснах звънеца. От малкия тенекиен домофон се чу женски глас:

— Кой е?

— Чинаски — отвърнах.

Вратата избръмча и аз я отворих.

Никол стоеше на най-горното стъпало и ме гледаше. Имаше проникателно, почти трагично лице и беше облечена с дълга зелена домашна рокля с дълбоко деколте. Тялото ѝ изглеждаше хубаво. Гледаше ме с големи, тъмнокафяви очи. Около тях имаше множество миниатюрни бръчици, вероятно защото пиеше или плачеше прекалено много.

— Сама ли си? — попитах.

— Да — усмихна се тя. — Качвай се.

Качих се. Апартаментът беше просторен, с две спални и почти никакви мебели. Забелязах малка етажерка за книги и друга, на която бяха наредени плочи с класическа музика. Седнах на дивана. Тя седна до мен.

— Току-що прочетох „Животът на Пикасо“ — съобщи.

На масичката имаше и няколко броя на списанието *The New Yorker*.

— Искаш ли да ти направя чай? — попита Никол.

— Не, ще изляза да купя нещо за пиене.

— Няма нужда. Аз имам.

— Какво?

— Хубаво червено вино.

— Искам малко.

Никол стана и отиде в кухнята. Гледах как се движи. Винаги съм харесвал жени с дълги рокли. Никол се движеше грациозно. Явно имаше класа. Върна се с две чаши и бутилка вино и наля. Предложи ми цигара *Benson & Hedges*. Запалих.

— Четеш ли *The New Yorker*? — попита ме тя. — Публикуват доста хубави разкази.

— Не съм съгласен.

— Защо не ти харесват?

— Прекалено са образовани.

— На мен ми харесват.

— Много тъпо — отвърнах.

Седяхме, пиехме и пушихме.

— Харесва ли ти апартаментът ми?

— Да, приятен е.

— Напомня ми на някои места, в които съм живяла в Европа. Обичам празното пространство и светлината.

— Европа, а?

— Да, Гърция, Италия... Най-вече Гърция.

— Ходила ли си в Париж?

— О, да, в Париж ми хареса. Но в Лондон — не.

После тя ми разказа за себе си. Семейството ѝ живеело в Ню Йорк. Баща ѝ бил комунист, а майка ѝ — шивачка. Работела на най-важната шевна машина в цеха, защото била номер едно, най-добрата от всички шивачки. Солидна, симпатична жена. Никол се образовала сама, беше отраснала в Ню Йорк, някак си беше успяла да се запознае с някакъв известен лекар, омъжила се за него, живяла с него в продължение на десет години, а после се развела. Сега получавала само четиристотин долара месечна издръжка, с която ѝ било трудно да се оправя. Не можела да си позволи наема на този апартамент, но толкова ѝ харесвало тук, че не искала да се мести.

— Пишеш толкова сурово — каза ми тя. — Пишеш като парен чук, но въпреки това притежаваш и чувство за хумор, и нежност...

— Аха — съгласих се аз.

Оставих си чашата и я изгледах. Хванах брадичката ѝ и я притеглих към себе си. Целунах я, съвсем лекичко.

Никол продължи да говори. Разправи ми доста истории, за някои от които реших да ги използвам като основа на разкази или стихотворения. Когато се навеждаше да налива вино в чашите ни, ѝ гледах гърдите. Помислих си, че сме като в някакъв шибан филм. Стана ми смешно. Все едно и двамата бяхме пред камерата. Но ми харесваше. Беше по-интересно, отколкото на хиподрума или на боксовия ринг. Продължихме да пием. Никол отвори още една бутилка вино. Продължи да говори. Не беше трудно да я слушаш. Във всичките ѝ истории имаше мъдрост и по малко смях. Впечатляваше ме повече, отколкото осъзнаваше. Това малко ме притесни.

После излязохме на верандата с чашите си, за да погледаме колите по улицата. Тя говореше нещо за Олдъс Хъксли и за Д. Х. Лорънс от италианския му период. Ебати глупостите. Казах ѝ, че всъщност най-големият писател на света е бил Кнут Хамсун. Тя ме изгледа, изумена, че съм чувал за него, и се съгласи. Целунахме се на верандата, където се разнасяше миризмата на изгорели газове от колите по улицата под нас. Тялото ѝ приятно се притискаше в моето. Бях сигурен, че няма веднага да се чукаме, но освен това знаех, че пак ще дойда при нея. Никол също го знаеше.

Анджела, сестрата на Лидия, дойде от Юта, за да види новото ѝ жилище. Лидия го беше купила на изплащане и месечните вноски излизаха много изгодно. Много добра покупка. Човекът, който ѝ беше продал къщата, очакваше да умре скоро и затова я беше продал прекалено евтино. На втория етаж имаше спалня за децата, а зад къщата — огромен заден двор с дървета и бамбук.

Анджела беше най-голямата сестра, най-разумната, с най-хубавото тяло и най-много ум в главата. Занимаваше се с продажби на недвижими имоти. Но възникна проблем къде да я настаним. Нямаше място. Лидия предложи Анджела да отседне при Марвин.

— При Марвин? — попитах.

— Да, при Марвин — отвърна Лидия.

— Ами добре, да тръгваме — казах аз.

Всички се качихме в оранжевото Нещо на Лидия. Нещото. Така наричахме колата ѝ. Приличаше на много стар и грозен танк. Беше късно вечерта. Вече се бяхме обадили по телефона на Марвин. Той ни беше съобщил, че ще си бъде вкъщи цяла вечер.

Отидохме до брега и спряхме до къщичката му с изглед към океана.

— О, каква хубава къща — каза Анджела.

— Той е богат — заяви Лидия.

— И пише добра поезия — добавих аз.

Слязохме. Марвин си беше вкъщи и се занимаваше с аквариумите си за соленоводни риби и с картините си. Рисуваше доста сносно. Като за издънка на богато семейство се справяше достойно с живота. Запознах ги. Анджела разгледа картините на Марвин и каза:

— О, много са хубави.

Анджела също рисуваше, но не много добре.

Бях донесъл бира, а освен това криех в джоба си една бутилка уиски, от която тайно отпивах от време на време. Марвин извади още бира и подхвана лек флирт с Анджела. Той явно имаше желание, но

Анджела сякаш беше склонна да му се присмива. Харесваше го, но не чак толкова, че веднага да го изчука. Пиехме и разговаряхме. Марвин имаше бонго-тъпани, пиано и малко марихуана. Къщата му беше приятна и уютна. Помислих си, че в такава къща и аз ще пиша по-добре и ще се чувствам по-добре. Отвън се чуваха вълните, а и нямаше съседи, които да се оплакват от тракането на пишещата машина.

Продължих да си отпивам от уискито. Останахме два-три часа, после си тръгнахме. На връщане Лидия шофираше по магистралата.

— Лидия — обърнах се към нея. — Ти изчука Марвин, нали?

— Какво говориш?

— Онзи път, когато отиде при него късно вечерта сама.

— По дяволите, не искам да слушам такива работи!

— Е, какво, да не би да е лъжа?

— Слушай, ако продължаваш така, няма да ти го простя!

— Изчукала си го.

Анджела изглеждаше стресната. Лидия отби в аварийната лента на магистралата, спря и отвори вратата от моята страна:

— Слизай!

Слязох. Колата потегли. Тръгнах по банкета. Извадих си бутилката и отпих. Повървях около пет минути, после Нещото спря до мен. Лидия отвори вратата:

— Качвай се.

Качих се.

— Нито дума — каза тя.

— Изчукала си го. Сигурен съм.

— Господи!

Лидия пак отби до банкета и отвори вратата:

— Слизай!

Слязох. Тръгнах по банкета. После стигнах до една отбивка, която излизаше на някаква пуста улица. Тръгнах по улицата. Беше много тъмно. Поглеждах в прозорците на някои от къщите, покрай които минавах. Явно бях попаднал в квартал на чернокожи. На едно кръстовище напред видях светлина. Имаше щанд за хотдог. Приблжих се. Зад щанда стоеше чернокож. Наоколо не се виждаха други хора. Поръчах си кафе.

— Проклети жени — казах му. — Изобщо не мога да ги разбера. Приятелката ми ме заряза на магистралата. Искаш ли да пийнеш?

— Естествено.

Той отпи здрава глътка от бутилката и ми я върна.

— Имаш ли телефон? — попитах го. — Ще ти платя.

— Градски разговор?

— Да.

— Няма да ми плащаш.

Той извади изпод щанда телефон и ми го подаде. Отпих от бутилката и му я подадох. Той също отпи.

Обадих се на жълтите таксита и си поръчах едно. Новият ми приятел имаше добро, интелигентно лице. Понякога можеш да намериш доброта на дъното на ада. Подавахме си бутилката, докато чаках таксито. Когато пристигна, седнах отзад и казах на шофьора адреса на Никол.

След това съм заспал. Явно бях изпил повече уиски, отколкото си мислех. Не си спомнях как съм стигнал до апартамента на Никол. На сутринта се събудих в чуждо легло, а зад гърба ми имаше някой. Погледнах към стената пред очите си и видях голямо декоративно „Н“. „Н“ като „Никол“. Беше ми лошо. Отидох в банята. Опитах се да си измия зъбите с четката на Никол, но вместо това повърнах. Измих си лицето, сресах се, изсрах се, изпиках се, измих си ръцете и изпих голямо количество вода направо от крана. После се върнах в леглото. Никол стана, също си направи тоалета и се върна. Легна с лице към мен. Започнахме да се целуваме и да се галим.

„Невинен съм пред теб, Лидия — помислих си аз. — По моя си начин.“

Никакво лизане. Стомахът ми все още се бунтуваше. Качих се върху бившата съпруга на известния лекар. Образованата жена, която беше обиколила света. На етажерката си имаше романите на сестрите Бронте. И двамата харесвахме Карсън Маккалърс. „Сърцето е самотен ловец“. Ръгнах я особено яростно три-четири пъти и тя простена. Сега познаваше писател отблизо. Не много известен писател, разбира се, но все пак успях да си плащам наема с писане, а дори това само по себе си беше изумително. Един ден щях да напиша за нея в някоя от книгите си. Чуках културна кучка. Почувствах, че приближавам върха. Пъхнах език в устата ѝ, целунах я и свърших. Когато се изтърколих встрани, вече ми беше тъпо. Прегърнах я за кратко, после тя отиде в банята. Може би чукането с нея щеше да е по-приятно, ако бяхме в Гърция. Америка е ужасно място за чукане.

След това започнах да посещавам Никол по два-три пъти в седмицата, следобед. Пиехме вино, говорехме си и понякога правехме любов. Открих, че не държа чак толкова на нея, просто се

занимавахме. С Лидия се бяхме сдобрили още на следващия ден. Тя ме разпитваше къде ходя следобед.

— До супермаркета — отговарях.

И наистина беше така. Винаги първо отивах до супермаркета.

— Не съм забелязвала да прекарваш толкова много време в супермаркета — каза тя.

Една вечер се напих и споменах на Лидия, че познавам някаква Никол. Казах ѝ къде живее Никол, но освен това уточних, че „не е нищо особено“. Нямам представа защо ѝ го казах, но когато човек пие, понякога не разсъждава особено трезво.

Един следобед отивах от магазина за алкохол към апартамента на Никол. Носех две опаковки по шест бири в бутилки и още една бутилка с уиски. Наскоро с Лидия пак се бяхме скарали и аз бях решил да остана да спя при Никол. Вървах си, вече леко пиан, когато чух тичащи стъпки зад гърба си. Обърнах се и видях Лидия.

— Ха! — каза тя. — Ха!

Тя издърпа пазарската торба от ръката ми и започна да вади бирените бутилки една по една и да ги разбива на тротоара. Всяка бутилка шумно избухваше. На булевард „Санта Моника“ има голямо движение. Точно започваха да се събират колите за следобедния час пик. А всичко това ставаше точно пред входа на Никол. Накрая Лидия стигна и до бутилката уиски. Вдигна я над главата си и изкрещя:

— Ха! Значи щеше да изпиеш това, а после щеше да я ЧУКАШ!

И разби бутилката в цимента.

Вратата на Никол беше отворена и Лидия изтича нагоре по стълбите. Никол стоеше на най-горното стъпало. Лидия започна да я удря с голямата си дамска чанта. Чантата беше с дълга дръжка и тя я въртеше с всичка сила.

— Той е мой! Мой! Стой далеч от мъжа ми!

След това Лидия изтича обратно надолу по стълбите, изхвърча навън и се отдалечи по улицата.

— Божичко — каза Никол. — Коя беше тази?

— Казва се Лидия. Дай ми една метла и торба за боклук.

Слязох на улицата и започнах да мета счупените стъкла и да ги събирам в торбата. Помислих си, че този път онази кучка наистина прекали. Първо щях да отида да си купя още алкохол. А после щях да остана да спя при Никол — може би дори няколко вечери.

Бях се навел да събирам стъклата, когато чух зад гърба си странен шум. Обърнах се. Беше Лидия, с Нещото. Качила бе Нещото на тротоара и караше право към мен с около петдесет километра в час. Отскочих встрани и колата профуча на сантиметри от мен. Когато стигна до края на пресечката, Лидия скочи от тротоара обратно на улицата, направи десен завой и се изгуби от поглед.

Продължих да мета стъклата. Почистих всичко. След това порових в пазарската торба, с която бях дошъл, и открих една невредима бутилка бира. Изглеждаше много добре. Наистина имах нужда от нея. Вече се канех да си я отворя, когато някой ми я издърпа от ръката. Пак беше Лидия. Този път изтича с бутилката до вратата на Никол и я метна към стъклото. Метна я толкова силно, че бутилката мина през стъклото като някакъв голям куршум и не го разби на парчета, а проби кръгла дупка.

После Лидия пак се отдалечи на бегом, а аз се заизкачвах по стълбите. Никол продължаваше да стои на най-горното стъпало.

— За Бога, Чинаски, тръгвай си заедно с нея, преди да е избила всичко живо!

Обърнах се и слязох по стълбите. Лидия седеше в колата си, спряна до тротоара, а двигателят работеше. Отворих вратата и се качих. Тя потегли. И двамата не продумахме.

След това започнах да получавам писма от някакво момиче от Ню Йорк. Казваше се Минди. Беше попадала на някои от книгите ми, но всъщност най-хубавото в писмата ѝ беше, че рядко споменаваше за писане — само колкото да каже, че самата тя не пише нищо. В писмата ѝ се разказваше за нещата от живота, в частност за мъже и за секс. Минди беше на двайсет и пет, имаше красив почерк и пишеше разумни, верни и все пак смешни неща. Аз отговарях на писмата ѝ и винаги се радвах, когато получавах ново писмо от нея. Повечето хора се изразяват много по-ясно в писма, отколкото в разговор, а някои хора умеят да пишат артистични, творчески писма, но когато се опитат да напишат стихотворение или разказ, проявяват претенциозност.

После Минди ми изпрати няколко снимки. Ако отговаряха на истината, тя беше доста красива. Писахме си още няколко седмици, а после тя спомена, че скоро ще има две седмици ваканция.

Защо не дойдеш? — предложих аз.

Добре — отговори тя.

Тогава започнахме да си говорим по телефона. Накрая тя ми каза на коя дата пристига на летището в Лос Анджелис.

Ще те посрещна — отговорих аз. — *Нищо не може да ме спре.*

Постоянно си напомнях за датата. По принцип никога не беше проблем да се скарам с Лидия. По природа бях самотник и бях доволен само да живея с някоя жена, да се храня с нея, да спя с нея и да се разхождам с нея. Не исках да водя разговори, нито да ходя някъде другаде освен на хиподрума и на боксови мачове. Не разбирах какво намират хората в телевизията. Струваше ми се глупаво да плащам пари за билет в киното, където да седя с други хора и да споделям техните емоции. От купоните ми се повръщаше. Мразех игричките, номерцата, флиртовете, пиячите-аматьори и досадниците. Но именно купоните, танците, бърборенето зареждаха Лидия с енергия. Тя се смяташе за сексбомба. Но всъщност малко прекаляваше. Така че споровете ни често започваха от вечния конфликт между „никакви хора“ (моята позиция) и „колкото повече хора, толкова по-добре“ (нейната).

Няколко дни преди да пристигне Минди, започнах скандала. Лежахме заедно в леглото.

— Господи, Лидия, как може да си толкова глупава? Не разбираш ли, че съм самотник? Отшелник? Трябва да бъда такъв, за да мога да пиша.

— Как можеш да разбереш нещо за хората, ако не се срещаш с тях?

— Вече знам за хората всичко, което ми трябва.

— Дори когато излезем на вечеря в ресторант, не си вдигаш главата, за да не *виждаш* никого.

— Защото ми става лошо от хората — обясних.

— Аз ги *наблюдавам* — каза тя. — Изучавам ги.

— Глупости.

— Теб просто те е страх от хората!

— Мразя ги.

— Как изобщо можеш да бъдеш писател? Ти не *наблюдаваш* нищо!

— Добре де, не гледам хората, но все пак си плащам наема с писане. Все е по-добре, отколкото да гледаш овце.

— Нищо няма да излезе от теб. Нищо няма да постигнеш. Правиш всичко наопаки.

— Точно затова успявам.

— *Успяваш* ли? Някой изобщо знае ли кой си? Известен ли си колкото *Мейлър*? Колкото *Капот*?

— Те не могат да пишат.

— А ти можеш, така ли? Само ти, Чинаски, можеш да пишеш?!

— Да, точно така мисля.

— А известен ли си? Ако отидеш в Ню Йорк, ще има ли поне един човек, който да знае кой си?

— Слушай, това изобщо не е важно. Аз просто искам да пиша. Не ми трябва фанфари.

— Но не би имал нищо против фанфарите, нали?

— Може би.

— Просто ти харесва да се преструваш, че вече си известен.

— Аз винаги съм се държал по този начин. Дори преди да започна да пиша.

— Ти си най-неизвестният известен човек, когото познавам.

— Просто нямам такива амбиции.

— Имаш, но те мързи. Искаш да ти дойде наготово. Кога изобщо пишеш? Кога? Или спиш, или си пиян, или си на хиподрума.

— Не знам. Това няма значение.

— А какво има значение?

— Ти ми кажи — отвърнах.

— Ще ти кажа какво има значение! — разпали се Лидия. — Отдавна не сме ходили на купон. Отдавна не сме се срещали с други хора. Аз ОБИЧАМ хората! Сестрите ми ОБОЖАВАТ купоните! Ако трябва, ще карат две хиляди километра, за да отидат на купон! Така сме възпитани всички в Юта! В купоните няма нищо лошо. На тях хората просто РАЗПУСКАТ и се забавляват! А ти си побъркан. Мислиш си, че когато хората се забавляват, непременно стигат до *чукане*! Господи, това не е вярно, хората са *свестни*! Ти просто не умееш да се забавляваш!

— Не обичам хора — заявих.

Лидия скочи от леглото:

— Господи, от теб ми се *повръща*!

— Добре, тогава ще те оставя за малко.

Седнах на леглото и започнах да си нахлузвам обувките.

— Ще ме оставиш? — повтори Лидия. — Как така ще ме оставиш?

— Ами така, тръгвам си!

— Добре. Но слушай какво ще ти кажа: ако излезеш от тази врата, никога повече няма да ме видиш!

— Става — отвърнах.

Изправих се, отидох до вратата, отворих я, затворих я от външната страна и отидох до фолксвагена. Запалих двигателя и потеглих. Бях си направил място за Минди.

Седнах на летището и зачаках. Със снимките човек никога не знае. Понякога лъжат. Бях нервен. Повръщаше ми се. Запалих цигара и ми се повдигна. Защо го правех? Защо ми трябваше сега? При това Минди щеше да дойде чак от Ню Йорк. Вече бях познал много жени. Защо винаги ми трябваха още? Какво се опитвах да постигна? Новите връзки бяха вълнуващи, но освен това си бяха сериозна работа. В първата целувка, в първото чукане имаше драма. Хората бяха по-интересни в началото. После бавно, но сигурно започваха да се проявяват всички недостатъци и лудостта. Щях да струвам все по-малко за тях; те щяха да означават все по-малко за мен.

Бях стар и грозен. Може би затова беше толкова приятно да си го пъхам в млади момичета. Аз бях Кинг Конг, а те бяха стройни и нежни. Дали не се опитвах да измамя смъртта с чукане? Дали не се надявах, че като съм с млади момичета, няма да остарея, или поне няма да се усещам стар? Просто не исках да остарявам неприятно: исках да се откажа и да умра, преди да дойде истинската смърт.

Самолетът на Минди пристигна и кацна. Чувствах се застрашен. Жените ме познаваха предварително, защото бяха чели книгите ми. Бях се разкрил напълно. От друга страна, аз не знаех нищо за тях. Всъщност аз рискувах много повече от тях. Можеха да ме убият или да ми отрежат топките. Чинаски без топки. „Любовните поеми на евнуха“.

Стоях и чаках Минди. Пътниците започнаха да излизат от терминала.

Ох, надявам се да не е *тази*.

Или *тази*.

Особено пък *тази*.

А, ето *тази* ще е супер! Виж какви крака, какво дупе, какви очи...

Една от тях ме доближи. Надявах се да е тя. Беше най-хубавата от всички. Просто нямаше как да извадя такъв късмет. Тя спря до мен и се усмихна:

- Аз съм Минди.
- Радвам се, че ти си Минди.
- И аз се радвам, че ти си Чинаски.
- Имаш ли багаж?
- Да, нося багаж за дълго време!
- Хайде да го чакаме в бара.

Отидохме и си намерихме маса. Минди си поръча водка с тоник. Аз си поръчах водка с лимон. Почти в синхрон. Запалих ѝ цигарата. Изглеждаше чудесно. Като момиченце. Просто не беше за вярване. Беше дребна, руса и с идеална фигура. По-скоро естествена, отколкото ошлайфана. Беше лесно да я гледаш в очите, които бяха синьо-зелени. Носеше две миниатюрни обици. И високи токчета. Бях ѝ писал, че високите токчета ме възбуждат.

- Е, страх ли те е? — попита тя.
- Вече не толкова. Много ми харесваш.
- Изглеждаш далеч по-добре на живо, отколкото на снимките — рече ми тя. — Изобщо не смятам, че си грозен.
- Благодаря.

— Е, не искам да кажа, че си красив, поне не така, както го разбират повечето хора. Но лицето ти изглежда мило. А очите ти — виж, те са красиви. Диви, луди очи, като на някакво животно, което наднича от опожарена гора. Господи, не знам. Не ме бива много да се изразявам.

— Аз мисля, че си красива — казах. — И много мила. С теб ми е хубаво. Добре, че сме заедно. Пий. Ние имаме нужда един от друг. Ти си точно като писмата си.

Изпихме по още едно и слязохме за багажа. Чувствах се горд, че съм с Минди. Имаше стилна походка. Много жени, дори с хубави тела, се влачат като шлепове. Минди се носеше.

„Колко хубаво — мислех си аз. — Просто не е за вярване.“

Когато пристигнахме у нас, Минди се изкъпа и се преоблече. Излезе от банята, облечена със светлосиня рокля. Освен това съвсем малко си беше променила прическата. Седнахме заедно на дивана с водката, тоника и лимона.

— Е, мен още ме е страх малко — съобщих. — Смятам да се понапия.

— Домът ти е точно такъв, какъвто си го представях — каза ми тя.

Тя ме гледаше и се усмихваше. Пресегнах се и я докоснах по врата, придърпах я към себе си и леко я целунах.

Точно тогава звънна телефонът. Беше Лидия.

— Какво правиш?

— Седя с една приятелка.

— Приятелка?!

— Лидия, нашата връзка приключи — заявих аз. — Нали знаеш?

— ПРИЯТЕЛКА?!

— Да.

— Ами добре.

— Добре. Чао.

— Чао — каза тя.

Гласът на Лидия изведнъж се беше успокоил. Стана ми по-добре. Нейната склонност към насилие ме плашеше. Тя винаги твърдеше, че аз съм по-ревнивият от двамата и аз наистина често проявявах ревност, но когато виждах, че нещата се обръщат срещу мен, просто ми ставаше гадно и се отдръпвах. Лидия беше различна от мен. Тя реагираше. В Играта на Насилие беше като Главната Мажоретка.

Но сега от тона ѝ разбрах, че се е отказала. Че няма да се занимава. Познавах този тон.

— Бившата ми приятелка — обясних на Минди.

— Вече не сте заедно?

— Не.

— Но тя още те обича?

— Така мисля.

— Значи още сте заедно.

— Не, не сме.

— Мога ли да остана?

— Разбира се. Моля те.

— Нали не смяташ просто да ме използваш? Чела съм онези любовни стихотворения, които си написал за Лидия.

— Аз бях влюбен в нея. Но не, не смятам да те използвам.

Минди се притисна към мен и ме целуна. Беше дълга целувка. Курът ми се вдигна. От известно време пиех много витамин Е. Имах си някои теории за секса. Постоянно ми се чукаше и мастурбирах. Правех любов с Лидия, а после се прибирах вкъщи и на сутринта пак мастурбирах. Мисълта за секса като за нещо забранено страшно ме възбуждаше. Представях си, че сме като животни и едното подчинява другото с тласъци.

Когато свършвах, все едно се изпразвах в лицето на всичко благовъзпитано — по лицата и душите на мъртвите си предци. Ако се бях родил жена, със сигурност щях да стана проститутка. Но тъй като по рождение бях мъж, постоянно жадувах за жени — колкото по-долни, толкова по-добре. И все пак жените — свестните жени — ме плашеха, защото рано или късно искаха и душата ти, а аз исках да си запазя това, което беше останало от моята. Жадувах най-вече за проститутки, за долни жени, защото те бяха смъртоносни и корави и не искаха нищо лично. Когато си тръгвах, не вземаха нищо със себе си. И в същото време жадувах за нежна, добра жена, въпреки ужасната цена. И в двата случая бях загубен. Един силен мъж щеше да се откаже и от двете. Но аз не бях силен. Ето защо продължавах да се боря с жените, със самата представа за тях.

Двамата с Минди довършихме бутилката и си легнахме. Аз я поцелувах известно време, после се извиних и се отдръпнах. Бях прекалено пиан, за да направя нещо. Страхотен любовник, няма що. Обещах й много любовни емоции в най-близко бъдеще, а после заспах, притиснат към нея.

На сутринта се събудих и ми беше лошо. Погледнах към Минди, която спеше гола до мен. Дори тогава, след цялото пиене, тя беше чудо. Никога не бях срещал младо момиче, което да е толкова красиво и в същото време толкова нежно и умно. Какво се беше случило с мъжете й? В какво се бяха провалили?

Влязох в банята и се опитах да се поизмия. Изплакнах си устата с освежител и ми се повдигна. Избръснах се и си сложих малко крем за след бръснене. Намокрих си косата и я сресах. Отидох до хладилника, извадих един севън-ъп и го изпих наведнъж.

После се върнах в леглото. Минди беше топла — с топло тяло. Май спеше. Това ми хареса. Нежно потърках устните си в нейните. Курът ми стана. Усетих гърдите ѝ, притиснати в моите. Хванах едната и започнах да я смуча. Почувствах как зърното ѝ се втвърди. Минди се размърда. Протегнах ръка надолу по корема ѝ, към пътката. Започнах нежно да я галя.

Помислих си, че все едно отварям розова пъпка. В това имаше смисъл. Беше хубаво. Бяхме като две насекоми в цветна градина, които бавно се приближават едно към друго. Мъжкият бавно изпълнява магиите си. Женската бавно се отваря за него. Харесваше ми. Като две буболечки. Минди се разтваря и се навлажнява. Красива. После се качих върху ѝ. Пъхнах го в нея, притиснал уста към нейната.

Пихме цял ден, а вечерта аз отново се опитах да правя любов с Минди. Останах смаян и шокиран, че тя имаше широка путка. ХХL. Предишната вечер не бях забелязал. Това беше истинска трагедия. Най-големият грях на жените. Заех се с нея. Минди лежеше под мен и изглеждаше сякаш ѝ харесваше. Искрено се надявах да е така. Започнах да се потя. Гърбът ме заболя. Прилоша ми. А путката ѝ сякаш ставаше все по-широка. Нищо не усещах. Все едно се опитвах да чукам голяма, хлабава хартиена кесия. Едва докосвах страните на путката ѝ. Беше истинско мъчение — безкраен тормоз без никакво удовлетворение. Като че ли над мен тегнеше проклятие. Отчаяно исках да свърша. И не беше само заради пиенето. Всъщност се представях по-добре от повечето мъже, когато пиех. Чух сърцето си. Почувствах го. Почувствах го в гърдите си. Почувствах го в гърлото си. Почувствах го в главата си. Не можех да издържам повече. Простенах и се изтърколих встрани.

— Извинявай, Минди, Господи, толкова съжалявам.

— Няма нищо, Ханк — каза тя.

Претърколих се по корем. Вонях от пот. Станах и налях две питиета. Седнахме на леглото да ги пием, един до друг. Дори не разбирах как съм успял да свърша първия път. Имахме проблем. Толкова красота, нежност и доброта, а имаме проблем. И нямаше как да кажа на Минди какъв е проблемът.

Не знаех как да ѝ кажа, че има широка путка. Може би никой не ѝ го беше казвал.

— Ще се получи по-добре, ако не пия толкова много — рекох и аз.

— Моля те, Ханк, не се притеснявай.

— Добре.

И двамата заспахме — или поне се престорихме. Накрая аз наистина заспах.

Минди остана около седмица. Запознах я с приятелите си. Ходихме на разни места. Но нищо не се промени. Не можех да свърша. Тя, изглежда, нямаше нищо против. Странна работа.

Една вечер към 10:45 Минди си пиеше в дневната, а аз четях списание. Лежах на леглото по боксерки, пиан, пуших, а на стола ми беше чашата. Зяпах синия таван, без да мисля или да чувствам нещо определено.

На външната врата се почука.

— Да отворя ли? — подвижна Минди.

— Естествено, давай — отвърнах.

Чух как Минди отвори вратата. После чух гласа на Лидия.

— Дойдох само да проверя каква е конкуренцията.

„Супер — помислих си аз. — Сега ще стана, ще им наляя по едно питие, тримата ще седнем и ще си поговорим. Много обичам жените ми да се разбират помежду си!“

После обаче чух как Лидия каза:

— Ама ти си много *сладка*, бе!

А после Минди изпищя. Лидия също изпищя. Чух шум от борба, ръмжене, падащи тела. Преобърнати мебели. Минди отново изпищя — като някакво животно, нападнато от хищник. Лидия също изпищя — като тигрица на лов. Сkochих от леглото. Трябваше да ги разделя. Изтичах в дневната, както си бях по боксерки. Там се скубеха коси, плюеше се и се драскаше с нокти — пълна лудница. Изтичах да ги разделя. По пътя се спънах в една от обувките си и паднах лошо. Минди изтича навън, преследвана от Лидия. Хукнаха по алеята към улицата. Чух пореден писък.

Минаха няколко минути. Успях да стана и да затворя вратата. Минди очевидно беше успяла да избяга, защото Лидия изведнъж се върна сама. Седна на един стол до вратата. Погледна ме и каза:

— Извинявай. Май съм се напикала.

Така си беше. На слабините ѝ имаше тъмно петно, което продължаваше надолу по чорапогащника на единия крак.

— Няма проблеми — казах аз.

Налях ѝ питие и Лидия го взе. Аз не бях в състояние да си държа чашата в ръка. Никой не продума. След малко на вратата се почука. Станах, все още по боксерки, и отворих. Над боксерките ми висеше огромният ми бял отпуснат корем. На вратата стояха двама полицаи.

— Здравейте — казах аз.

— Получихме оплакване за нарушение на обществения ред.

— Просто малка семейна свада — обясних аз.

— Знаем подробности — заяви ми по-близкото ченге. — Замесени са две жени.

— Обикновено са замесени две жени — съгласих се аз.

— Добре — каза първото ченге. — Искам да ти задам само един въпрос.

— Добре.

— Коя от двете жени искаш?

— Ще взема тази — рекох и посочих към Лидия, която си седеше напикана на стола.

— Добре, господине, сигурен ли сте?

— Сигурен съм.

И така, ченгетата си тръгнаха, а аз пак останах с Лидия.

На следващата сутрин телефонът звънна. Лидия се беше прибрала у тях. Обаждаше се Боби — момчето, което живееше на съседната пресечка и работеше в порнокнижарница.

— Минди е тук — каза той. — Искате да дойдеш да си поговорите.
— Добре.

Отидох там с три бутилки бира. Минди беше с високи токчета и черна полупрозрачна рокля от *Frederick's*. Приличаше на кукленска рокличка, през която се виждаха черните ѝ бикини. Не носеше сутиен. Валери не се виждаше наоколо. Седнах, отворих бирите и ги раздадох.

— С Лидия ли ще останеш, Ханк? — попита ме Минди.

— Да, съжалявам. Ще остана с нея.

— Това, което се случи, беше много гадно. Мислех, че двамата с Лидия вече не сте заедно?

— И аз така мислех. Тези неща са много странни.

— Всичките ми дрехи са при теб. Ще трябва да дойда да си ги взема.

— Да, разбира се.

— Сигурен ли си, че тя не е там?

— Да.

— Тази жена се държи като бик. Да не е лесбийка?

— Май не е.

Минди стана и отиде в банята. Боби ме погледна и каза:

— Ами аз я чуках. Не ѝ се сърди. Нямахме къде да отиде.

— Не ѝ се сърдя.

— Валери я заведе във *Frederick's*, за да се разсее малко. Купиха нова рокля.

Минди излезе от банята. Беше плакала.

— Минди — казах. — Трябва да тръгвам.

— По-късно ще дойда да си прибера дрехите.

Станах и излязох. Минди излезе с мен.

— Прегърни ме — помоли.

Прегърнах я. Тя пак се разплака.

— Ти *никога* няма да ме забравиш... *никога*!

Докато се прибирах, се чудех дали Боби наистина е чукал Минди. Боби и Валери си падаха по всякакви нови и странни неща. Не можех да разбера как правят любов, без да показват никаква емоция. Точно така, както другите хора се прозяват или варят картофи.

За да успокоя Лидия, се съгласих да отидем в Мюлсхед, щата Юта. Сестра ѝ беше на лагер в гората. Сестрите ѝ всъщност притежаваха голяма част от тази гора. Бяха я наследили от баща си. Глендолайн, една от сестрите, беше опънала палатка в гората. Пишеше роман — „Дивата жена от планината“. Останалите сестри също щяха да пристигнат всеки момент. Двамата с Лидия дойдохме първи. Имахме малка туристическа палатка. На първата вечер едва се побрахме в нея, но комарите влязоха заедно с нас. Беше ужасно.

На следващата сутрин седнахме край лагерния огън. Глендолайн и Лидия приготвиха закуската. Аз бях напазарувал за четирийсет долара в един магазин за хранителни стоки, включително няколко стека бира. Сложих ги да се изстудят в един планински поток. Изядохме си закуската. Помогнах им да измият чиниите, а след това Глендолайн изнесе ръкописа си и започна да ни чете. Всъщност не беше лош, но беше съвсем аматьорски и трябваше да се редактира из основи. Глендолайн пишеше така, все едно на читателя ще му е също толкова интересно да научи за нейния живот, колкото и на самата нея — смъртоносна грешка. Останалите ѝ смъртоносни грешки бяха толкова многобройни, че няма да ги изброявам.

Отидох до потока и се върнах с три бутилки бира. Момичетата казаха, че не искат бира. Бяха настроени много антибирно. После обсъдихме романа на Глендолайн. Лично аз смятах, че всеки, който чете романа си на глас пред други хора, е съмнителен автор. Ако това не е фатална грешка, не знам какво е.

После темата на разговора се измести и момичетата започнаха да си говорят за мъже, купони, танци и секс. Глендолайн имаше писклив, превъзбуден глас и се смееше постоянно и истерично. Беше към средата на четирийсетте, доста дебела и много отпусната. Освен това, точно както и аз, поначало си беше грозна.

Глендолайн говори нонстоп в продължение на един час, само за секс. Зави ми се свят, докато я слушах. Тя размахваше ръце над главата си и викаше:

— АЗ СЪМ ДИВАТА ЖЕНА ОТ ПЛАНИНАТА! О ГДЕ Е, ГДЕ Е ИСТИНСКИЯТ САМЕЦ, КОЙТО ДА МЕ ОБЛАДАЕ?

„Ами определено не е тук“ — помислих си аз.

— Хайде да се разходим — предложих на Лидия.

— Не — отвърна тя. — Искам да си чета.

Четеше някаква книга, която се казваше „Любов й оргазъм: революционно ръководство за сексуално удовлетворение“.

— Добре — отвърнах. — Тогава аз отивам да се разходя.

Отидох до потока. Бръкнах за още една бира, отворих я и седнах да я пия. Бях попаднал в сърцето на планината с две луди жени. Разваляха цялото удоволствие от чукането, като говореха само за чукане през цялото време. Аз също обичах да чукам, но това все пак не ми беше религия. В чукането имаше прекалено много абсурдни и трагични неща. Хората явно не знаеха как да се справят с него и затова го превръщаха в игра. Игра, която ги унищожаваше.

Реших, че най-важното е да намериш подходящата жена. Но как? Носех червен бележник и химикалка. Надрасках едно проникновено стихотворение. После отидох до езерото. Местността се наричаше Ванс Пасчърс. Повечето беше собственост на сестрите. Досра ми се. Свалих си панталона и клекнах в храстите, сред мухите и комарите. При всяко положение предпочитах удобствата на големия град. Наложих се да се избърша с листа. Отидох до езерото и проверих водата с единия си крак. Беше леденостудена.

„Бъди мъж, дядо! Влез във водата!“

Кожата ми беше бяла като слонова кост. Усещах се много стар и много мек. Пристъпих навътре в ледената вода. Влязох до кръста, после дълбоко си поех въздух и скочих вътре. Целият! От дъното се вдигна кал и ми влезе в ушите, в устата и в косата. Стоях в калната вода, а зъбите ми тракаха.

Дълго време чаках водата да се успокои и да се избистри. След това излязох обратно на брега. Облякох се и се върнах покрай езерото. Когато стигнах до края на езерото, чух шум като от водопад. Влязох в

една гора, по посока на звука. Наложих си да се изкача покрай някакви скали, за да заобиколя една клисура. Шумът се чуваше все по-близо. Мухите и комарите се тълпяха около мен. Мухите бяха едри, ядосани и гладни, много по-едри от градските мухи, и веднага усетиха откъде минава днешният им обяд.

Пробих си път през някакви гъсталаци и го видях: първия водопад, който виждах в живота си. Водата се изливаше от планината през един скален ръб. Прекрасно. Не спираше да се излива. Цялата тази вода идваше отнякъде. И се изливаше нанякъде. Виждаха се три-четири потока, които сигурно водеха към езерото.

Най-сетне ми писна да го гледам и реших да се връщам. Освен това реших да се върна по друг маршрут, за по-кратко. Слязох до срещуположния край на езерото и поех към нашия лагер. Общо взето, помнех къде е. Червеният бележник все още беше у мен. Спрях, написах още едно стихотворение, което не беше чак толкова проникновено, и продължих. Не спирах. Лагерът не се виждаше никакъв. Повървах още малко. Огледах се за езерото. Езерото също не се виждаше никакво и аз всъщност не знаех къде се намирам. И тогава изведнъж осъзнах какво е станало: бях ИЗГУБЕН. Побърканите сексуални кучки ми бяха изпили ума и сега бях ИЗГУБЕН. Огледах се. В далечината се виждаха планини, а по-наблизо — дървета и храсти. Нямаше никакъв видим център, начална точка, връзка между нещата. Почувствах страх — истински страх. Защо им бях позволил да ме отведат от моя град, от моя Лос Анджелис?! Там човек можеше да си повика такси, да се обади по телефона. Там за всеки разумен проблем имаше разумно решение.

Ванс Пасчърс се простираше около мен на километри във всички посоки. Захвърлих червения си бележник. Каква смърт за един писател! Представих си некролога във вестника:

ХЕНРИ ЧИНАСКИ, НЕИЗВЕСТЕН ПОЕТ,

ОТКРИТ МЪРТЪВ В ГОРИТЕ НА ЮТА

Хенри Чинаски, бивш пощенски служител, а по-късно писател, беше открит в полуразложено състояние

вчера следобед от горския пазач У. К. Брукс-младши. В близост до останките беше открит и малък червен бележник, в който явно се съдържа последната творба на г-н Чинаски.

Продължих да вървя. Скоро попаднах в някаква заблатена местност. На всеки няколко крачки единият или другият ми крак затъваше и трябваше да се отскубвам.

После стигнах до някаква ограда от бодлива тел. Веднага се досетих, че не бива да я прескачам. Бях абсолютно сигурен, че не бива да го правя, но нямах избор. Прескочих оградата, застанах от другата страна, сложих ръце на устата си като фуния и изкрещях:

— ЛИДИЯ!

Никой не отговори.

Пробвах пак:

— ЛИДИЯ!

Гласът ми звучеше много печално. Глас на страхливец.

Продължих. Помислих си, че ще бъде хубаво да се върна при сестрите и да ги слушам как си говорят за секс, мъже, танци и купони. Щеше да бъде толкова хубаво отново да чуя гласа на Глендолайн! Да погала дългата коса на Лидия. Щях да я водя на всички купони в града, заклех се. Дори щях да танцувам с жените и да пускам блестящи, остроумни шеги. Щях да понасям всички кретенски разговори с усмивка. Представях си как казвам: „Ей, това парче е *страхотно*! Кой иска да се пуснем на дансинга? Хайде, ръцете горе!“

Продължих да вървя през блатото. Най-сетне стигнах до твърда земя. Пред мен имаше път. Беше стар, селски път, но изглеждаше обнадеждаващо. По него се виждаха дири от гуми и отпечатыци от копита. Над пътя дори висяха жици, които пренасяха електричество нанякъде. Трябваше просто да ги следвам. Тръгнах по пътя. Слънцето беше високо в небето, значи сигурно беше пладне. Вървах и си мислех колко съм глупав.

След малко стигнах до някаква порта, която преграждаше пътя и беше заключена. Това пък какво беше? От едната страна на портата имаше малко разстояние, откъдето можеше да се мине. Явно портата

беше за говеда. Но къде бяха говедата? Къде беше собственикът на стадото? Сигурно идваше веднъж на шест месеца.

Главата започна да ме боли. Опипах мястото — там ме бяха ударили с палка в един бар във Филадельфия, преди трийсет години. Беше ми останал белег. А сега белегът се беше напекъл от слънцето и се беше подул. Приличаше на рогче. Отчупих едно парченце кожа и го хвърлих на пътя.

Походих още час, после реших да тръгна в обратната посока. Така щеше да се наложи да извървя отново целия път, но май нямаше друг начин. Съблякох си ризата и си я сложих на главата. Веднъж-дваж спирах и крещях „ЛИДИЯ!“, но никой не отговаряше.

След известно време пак стигнах до портата. Трябваше пак да я заобиколя, но нещо беше застанало на пътя. Стоеше пред портата, на пет метра от мен. Беше малка сърна, сръндак или нещо подобно.

Бавно тръгнах към животното. То не помръдна. Дали щеше да ме пусне да мина? Май не се боеше от мен. Сигурно усещаше колко съм объркан и страхлив. Приближавах го все повече. Не искаше да се махне от пътя. Имаше големи, красиви кафяви очи — по-красиви от очите на всички жени, които познавах. Не можех да повярвам. Стигнах на един метър от него, готов да отстъпя, когато то изведнъж хукна. Скочи от пътя и се скри в гората. Изглеждаше в отлична форма.

Докато вървах по пътя, чух отнякъде течаща вода. Имах нужда от вода. Човек не може да живее много дълго без вода. Слязох от пътя и тръгнах към шума от течащата вода. Намерих едно хълмче, покрито с трева, и когато стигнах до върха, видях водата: изливаше се от няколко циментови тръби в малък язовир, преграден със стена. Седнах на ръба на язовира, свалих си обувките и чорапите, навих си крачолите и потопих крака във водата. После полях главата си с вода. Накрая пих — но не твърде много или твърде бързо, а както бях виждал, че се прави по филмите.

След като се възстанових донякъде, забелязах кей, който прекосяваше язовира. Минах по него и намерих в другия му край голяма метална кутия. Беше заключена с катинар. Сигурно вътре имаше телефон! Можех да се обадя за помощ!

Намерих голям камък и започнах да удрям по катинара. Нищо не стана. Добре де, какво щеше да направи Джек Лондон на мое място, по дяволите? Какво щеше да направи Хемингуей? Или Жан Жьоне?

Продължих да блъскам с камъка по катинара. Понякога не улучвах и удрях ръката си в катинара или направо в металната кутия. Кожата ми се обели и потече кръв. Накрая се стегнах и фраснах катинара като за последно. Той се счупи. Махнах го и отворих металната кутия. Нямаше телефон. Само редица от шалтери и дебели жици. Бръкнах вътре, докоснах една жица и ме удари страшен ток. Дръпнах един шалтер. Отнякъде се чу рев на вода. Погледнах към язовирната стена и видях, че в нея са се отворили три-четири дупки и от тях хвърчат огромни струи вода. Дръпнах още един шалтер. Отвориха се още три-четири дупки, от които също потекоха тонове вода. Дръпнах трети шалтер и цялата язовирна стена се отвори. Седях и гледах как се излива водата. Може би щях да направя наводнение и каубоите да дойдат на коне или с очуканите си малки пикапи и да ме спасят. Вече виждах заглавието във вестниците:

ХЕНРИ ЧИНАСКИ, НЕИЗВЕСТЕН ПОЕТ,

НАВОДНЯВА ЩАТА ЮТА, ЗА ДА СПАСИ

ЖАЛКИЯ СИ ГРАДСКИ ЗАДНИК

Отказах се от тази идея. Върнах шалтерите в предишното им положение, затворих металната кутия и окачих обратно счупения катинар.

Отдалечих се от язовира, намерих някакъв друг път и тръгнах по него. Този поне изглеждаше по-често използван от предишния. Вървах по него. Бях ужасно уморен. Едва гледах. Изведнъж видях едно момиченце на около пет години, което крачеше към мен. Беше със синя рокличка и бели обувки. Когато ме видя, май се изплаши. Опитах се да си придам мило и приятелско изражение, докато се приближавах към нея.

— Момиченце, не бягай. Нищо няма да ти направя. ИЗГУБИХ СЕ! Къде са вашите? Момиченце, заведи ме при вашите!

Момиченцето посочи с пръст. В далечината беше паркирана кола с каравана.

— ЕЙ, ИЗГУБИХ СЕ! — извиках аз. — ТОЛКОВА СЕ РАДВАМ ДА ВИ ВИДЯ!

Издад ъгъла на караваната се показа Лидия. Косата ѝ беше навита на червени ролки.

— Ей, гражданче — каза ми тя. — Ела с мен, ще те заведа вкъщи.

— Ох, миличка, толкова се радвам да те видя! Целуни ме!

— Не. Върви след мен.

Лидия се затича на десетина метра пред мен. Едва успях да я следвам.

— Попитах тези хора дали не са виждали някое гражданче наоколо — подхвърли тя през рамо. — Но те казаха „не“.

— Лидия, обичам те!

— Хайде! Много си бавен!

— Почакай, Лидия, *почакай*!

Тя прескочи една ограда от бодлива тел. Аз не успях. Заплетох се в телта. Не можех да помръдна. Бях като крава, попаднала в капан.

— ЛИДИЯ!

Тя се върна с червените си ролки и се зае да ми помогне да се освободя от бодливата тел.

— Проследих те — каза тя. — Намерих червения ти бележник. Ти си се изгубил нарочно, защото беше ядосан.

— Не, изгубих се от глупост и страх. Аз не съм пълноценен човек — аз съм градски инвалид. Аз съм неудачник, лайно, което не става за нищо.

— Господи — каза тя. — Мислиш ли, че точно аз не съм наясно по въпроса?

Лидия ме освободи от бодливата тел и аз се повлякох след нея. Пак бяхме заедно.

След три-четири дни трябваше да летя до Хюстън за някакво четене. Отидох на хиподрума, пих там и след това се преместих в един бар на булевард „Холивуд“. Прибрах се вкъщи в девет-десет вечерта. Докато прекосях спалнята на път към банята, се спънах в кабела на телефона. Паднах на ръба на рамката на леглото — остър като нож. Когато станах, над глезена ми имаше дълбока прорезна рана. Кръвта потече по килима, така че оставих кървави следи по пътя към банята. Навсякъде след мен оставаха кървави отпечатащи от стъпки.

На вратата се почука. Беше Боби.

— Господи, човече, какво те е сполетяло?

— СМЪРТТА — отвърнах. — Ще умра от загуба на кръв.

— Човече — каза той. — Трябва да направиш нещо за този крак.

После на вратата пак се почука. Беше Валери. Пуснах и нея и тя се разпищя. Налях питиета на Боби, на Валери и на себе си. Телефонът звънна. Беше Лидия.

— Лидия, миличка, кръвта ми изтече!

— Пак ли си в драматично настроение?

— Не, кръвта ми изтече. Питай Валери.

Валери взе слушалката:

— Вярно е, срязал си е глезена. Навсякъде има кръв, а той не иска да направи нищо по въпроса. Най-добре да дойдеш.

Когато Лидия дойде, седях на дивана.

— Виж, Лидия, това е СМЪРТТА!

От раната висяха миниатюрни кръвоносни съдове, които приличаха на спагети. Започнах да ги дърпам. Взех си цигарата и тръснах пепел върху раната.

— Аз съм МЪЖ! По дяволите, истински МЪЖ!

Лидия отиде да донесе кислородна вода и поля раната. Беше готино. От раната шупна бяла пяна, която съскаше. Лидия поля още.

— По-добре да отидеш в болница — каза Боби.

— Не ми трябва никаква шибана болница — отвърнах. — Само ще си мине.

На следващата сутрин раната изглеждаше ужасно. Стоеше си отворена и явно образуваше коричка. Отидох до аптеката за още кислородна вода, бинт и стипца. Напълних ваната с гореща вода и легнах вътре. Започнах да си представям как ще живея само с един крак. Определено имаше предимства:

ХЕНРИ ЧИНАСКИ НЕСЪМНЕНО Е НАЙ-ВЕЛИКИЯТ

ЕДНОКРАК ПОЕТ НА СВЕТА

Следобед дойде Боби.

— Знаеш ли колко струва да ти ампутират крака? Дванайсет хиляди долара.

След като си Боби тръгна, веднага се обадох на лекаря.

Заминах за Хюстън с превързан крак. Пиех и антибиотици, за да мине инфекцията. Лекарят ми обясни, че ако пия какъвто и да било алкохол, това ще неутрализира положителния ефект от антибиотиките.

Отидох трезвен на четенето, което беше в музея за модерно изкуство. След като прочетох няколко стихотворения, някой от публиката попита:

— Как така не си пиан?

— Хенри Чинаски не успя да дойде — обясних. — Аз съм брат му Ефраим.

Прочетох още едно стихотворение, а после си признах за антибиотиките. Освен това им съобщих, че в музея е забранено да се пие. Някой от публиката ми донесе една бира. Изпих я и продължих да чета. Някой ми донесе още една бира. После бирите започнаха да прииждат. Стихотворенията започнаха да се получават все по-добре.

След четенето имаше купон и вечеря в някакво кафене. Почти точно срещу мен на масата седеше абсолютно най-красивото момиче, което бях виждал през живота си. Приличаше на младата Катрин Хепбърн. Беше на около двацет и две и просто излъчваше красота. Аз не спрях да се шегувам и да я наричам Катрин Хепбърн. Тя, изглежда, нямаше нищо против. Не очаквах нищо да излезе от това. Тя беше с

някаква приятелка. Когато стана време да си ходим, се обърнах към директорката на музея, която се казваше Нана и ми осигуряваше подслон в Хюстън.

— Тя ще ми липсва. Беше прекалено красива, за да е истина.

— Тя всъщност идва вкъщи с нас.

— Не вярвам.

... Но ето, по-късно, в къщата на Нана, тя беше в спалнята с мен. Беше само по нощница, седеше на края на леглото, решише много дългата си коса и ми се усмихваше.

— Как се казваш? — попитах.

— Лора — каза тя.

— Ами виж сега, Лора, аз смятам да ти викам Катрин.

— Добре — каза тя.

Косата ѝ беше червеникавокафява, много дълга. Самата тя беше дребна, но с хубава фигура. А най-хубавото нещо в нея беше лицето.

— Искаш ли да ти сипя нещо за пиене? — попитах.

— О, не, аз не пия. Не обичам.

Честно казано, малко ме беше страх от нея. Изобщо не можех да разбера какво прави в спалнята с мен. Не ми приличаше на почитателка. Отидох до банята, върнах се и загасих лампата. Усетих как ляга до мен. Прегърнах я и започнахме да се целуваме. Не можех да повярвам на късмета си. С какво право ми се случваше това? Как беше възможно да стигна толкова далеч само с няколко стихосбирки? Просто не можех да разбера. Но пък със сигурност нямаше да се откажа заради това. Много се възбудих. Изведнъж тя се наведе и пое кура ми в устата си. Гледах как главата и тялото ѝ бавно се движат на лунната светлина. Не беше чак толкова добра, но самият факт, че тя го правеше, беше изумителен. Точно преди да свърша, протегнах ръка, зарових пръсти в прекрасната ѝ коса, обляна от лунната светлина, и свърших в устата на Катрин.

Лидия ме посрещна на летището. Както обикновено, много ѝ се ебеше.

— Господи, колко много ми се ебе! — каза тя. — Пипам се по цяла нощ, но няма ефект.

Потеглихме към моя апартамент.

— Лидия, кракът ми е в ужасно състояние. Просто не знам как ще се справя с този крак.

— Какво?

— Честно. Не съм сигурен дали мога да чукам, когато кракът ми е в такова състояние.

— Тогава каква полза има от теб, по дяволите?

— Мога да пържа яйца и да правя фокуси.

— Много смешно. Честно те питам, каква полза има от теб, по дяволите?

— Кракът ми ще се оправи. Ако не се оправи, ще го отрежат. Имай малко търпение.

— Ако не беше пиян, нямаше да паднеш и да си срежеш крака. Алкохолът е виновен за *всичко*!

— Алкохолът не е виновен за нищо, Лидия. Чукаме се около четири пъти в седмицата. За човек на моята възраст това е доста добро постижение.

— Понякога направо си мисля, че не ти харесва да го правиш.

— Лидия, сексът не е *всичко* на този свят! Маниачка такава! Почини си малко, за Бога!

— Докога да си почивам? Докато ти зарасне кракът? И какво да правя междувременно?

— Можем да играем на скрабъл.

Лидия се разкрещя. Колата започна да се движи на слалом по улицата.

— КУЧИ СИН! ЩЕ ТЕ УБИЯ!

Лидия премина с голяма скорост през разделителната лента и влезе в насрещното платно. Прозвучаха клаксони и колите пред нас се пръснаха. Карахме право срещу движението, а колите завиваха наляво или надясно, за да ни избегнат. После, все така без предупреждение, Лидия зави обратно през разделителната лента и се прибра в нашето платно.

Запитах се къде беше полицията в този момент. Защо винаги, когато Лидия правеше нещо подобно, полицията изведнъж изчезваше мистериозно?

— Добре — каза тя. — Ще те откарам до вас и това е краят. Писна ми. Ще продам къщата и ще се преместя във Финикс. Глендолайн сега живее там. Сестрите ми казаха, че не бива да се хващам с дъртак като теб.

През останалата част от пътя и двамата мълчахме. Когато стигнахме до нас, аз извадих куфара си от багажника, обърнах се към Лидия и казах:

— Довиждане.

Тя плачеше беззвучно — цялото ѝ лице беше мокро от сълзите. Без да отговори, даде газ и изчезна към авеню „Уестърн“. Аз се прибрах. Поредното четене.

Проверих си пощата, а след това се обадох по телефона на Катрин, която живееше в Остин, щата Тексас. Тя се зарадва искрено, че ме чува, а на мен ми беше приятно отново да чуя тексаския акцент и пискливия ѝ смях. Казах ѝ, че искам да ми дойде на гости и че ще ѝ платя самолетния билет в двете посоки. Щяхме да отидем на хиподрума, на плаж в Малибу... изобщо, където си искаме.

— Ама, Ханк, ти нямаш ли приятелка?

— Не, нямам. Аз съм отшелник.

— А как така винаги пишеш за жени в стихотворенията си?

— Това са жени от миналото. Сега е настоящето.

— Ами Лидия?

— Лидия?

— Да, ти ми разказа за нея.

— Какво ти разказах?

— Как е пребила две други жени. Нали няма да й позволиш да ме пребие? Аз не съм много силна, нали знаеш.

— Няма да стане. Тя се премести да живее във Финикс. Казвам ти, Катрин, ти си точно *онази* изключителна жена, която съм търсил цял живот. Моля те, повярвай ми.

— Трябва да се подготвя. Трябва да потърся някой, който да се грижи за котката.

— Добре. Но искам да знаеш, че тук всичко е наред.

— Ама, Ханк, нали не си забравил какво ми каза за твоите жени?

— Какво ти казах?

— Каза ми: „Те винаги се връщат“.

— Просто съм се правел на голям мъж.

— Ще дойда — рече тя. — Веднага щом се оправя тук, ще направя резервация и ще ти съобща подробностите.

Докато бях в Тексас, Катрин ми беше разказала за живота си. Аз бях едва третият мъж, с когото беше спала. Първо бил мъжът ѝ, после някакъв автомобилен състезател-алкохолик, а накрая аз. Бившият ѝ съпруг, Арнолд, се занимаваше с шоубизнес и изкуство. Не разбрах точно с какво. Изглежда, работата му беше постоянно да подписва договори с рокзвезди, художници и други подобни. Фирмата му имала дългове в размер на шейсет хиляди долара, но процъфтявала. Явно беше от онези фирми, които работят толкова по-добре, колкото повече са задлъжнели.

Не разбрах и какво беше станало със състезателя-алкохолик. Предполагам, че един ден просто е дал газ и е изчезнал. След това пък Арнолд започнал да шмърка кокаин. Кокаинът го променил до неузнаваемост. Катрин обясни, че вече не можела да го познае. Било ужасно. Викали „Бърза помощ“. А на следващата сутрин отивал на работа, все едно нищо не се е случило. След това в играта влязла и Джоана Доувър. Висока, достолепна полумилионерка. Образована и луда. Двамата с Арнолд започнали да работят заедно. Джоана Доувър търгувала с произведения на изкуството по същия начин, но който други хора търгуват с царевица на зелено. Откривала неизвестни, но перспективни художници, купувала нещата им евтино и ги продавала скъпо, след като станели известни. Имала усет за такива неща. Както и

великолепно тяло, дълго метър и осемдесет. Двамата с Арнолд започнали да прекарват много време заедно. Една вечер Джоана минала да го вземе, облечена в скъпа прилепнала рокля. Тогава Катрин разбрала, че работата е сериозна. Затова започнала да ходи навсякъде, където ходели Арнолд и Джоана заедно. Станали като тройка. Арнолд имал *много* слаб сексуален нагон, така че Катрин не се притеснявала за това. Притеснявала се за бизнеса му. После пък Джоана излязла от картинката, а Арнолд започнал да шмърка още по-сериозно. Все по-често трябвало да викат „Бърза помощ“. Накрая Катрин се развела. Но все още се виждали. Всяка сутрин в 10:30 тя носела кафе в офиса му, за всички служители, а Арнолд ѝ давал заплата. Така можела да задържи къщата. Двамата с Арнолд вечеряли заедно от време на време, но не правели секс. Въпреки това той имал нужда от нея. Освен всичко останало, Катрин вярваше в здравословната храна и ядеше единствено пилешко и риба. Прекрасна жена.

Минаха ден-два, после един следобед, към един часа, някой почука на вратата. Беше Монти Риф, художникът — или поне така се представи. Освен това ми обясни, че сме се напивали заедно, когато съм живял на авеню „Делонгпри“.

— Не си спомням — казах аз.

— Идвах с Ди Ди на гости у вас.

— Така ли? Ами добре, влизай.

Монти вървеше в комплект с шест бири и една висока, достолепна жена.

— Това е Джоана Доувър — представи я той.

— Изпуснах четенето в Хюстън — каза ми тя.

— Лора Станли ми е разказвала за теб — рекох ѝ аз.

— Познавате ли се?

— Да. Но аз ѝ викам Катрин, като Катрин Хепбърн.

— Близки ли сте?

— Да, доста.

— Колко доста?

— Ами след ден-два тя ще ми дойде на гости.

— Честно?

— Да.

Изпихме шестте бири и аз излязох да купя още. Когато се върнах, Монти си беше тръгнал. Джоана ми обясни, че имал някаква среща. Заговорихме се за картини и аз ѝ показах някои от моите. Тя ги разгледа и реши, че иска да купи две от тях.

— Колко струват? — попита.

— Ами малката е четирийсет долара, а голямата — шейсет. Джоана ми написа чек за сто долара. После каза:

— Искам да дойдеш да живееш при мен.

— Какво? Не е ли малко прибързано?

— Заслужава си. Аз имам пари. Само не ме питай колко точно. Помислих по въпроса и открих няколко добри причини да живеем

заедно. Искаш ли да ти ги кажа?

— Не.

— На първо място, ако заживеем заедно, ще те заведа в Париж.

— Мразя да пътувам.

— Ще ти покажа един Париж, който ще ти хареса.

— Нека да си помисля.

Наведох се и я целунах. После пак я целунах, този път малко по-дълго.

— Мамка му — казах. — Хайде да си лягаме.

— Добре — отвърна Джоана Доувър.

Съблякохме се и легнахме. Тя беше висока метър и осемдесет. Преди нея бях спал само с миньончета. Беше странно усещане — където и да се протегна, все имаше жена. Загряхме. Полизах я три-четири минути, после се качих върху нея. Беше добра, доста добра. После се измихме, облякохме се и тя ме заведе на вечеря в Малибу. Разказа ми, че живее в Галвестън, щата Тексас. Даде ми телефонния си номер и адреса и ми заръча да ѝ отида на гости. Отвърнах ѝ, че ще го направя. Тя каза, че говори напълно сериозно за Париж и всичко останало. Беше хубаво чукане, а и вечерята също си я биваше.

На следващия ден ми се обади Катрин. Каза, че е резервирала самолетния билет и ще кацне на международното летище в Лос Анджелис в петък, в 2:30 следобед.

— Катрин — започнах аз. — Трябва да ти кажа нещо.

— Вече не искаш да ме видиш ли, Ханк?

— Искам да те видя повече от всеки друг човек, когото познавам.

— Тогава какво има?

— Ами нали се сещаш за Джоана Доувър...

— Джоана Доувър?

— Ами, онази жена... дето с мъжа ти...

— Да, Ханк, какво за нея?

— Ами тя дойде да се видим.

— Искаш да кажеш, у вас?

— Да.

— И какво стана?

— Говорихме си. Тя купи две от моите картини.

— А стана ли нещо друго?

— Ами да.

Катрин замълча. После каза:

— Ханк, не знам дали при това положение искам да те виждам.

— Разбирам те. Виж, искаш ли да си помислиш и пак да ми се обадиш? Съжалявам, Катрин. Съжалявам, че стана така. Нищо повече не мога да кажа.

Тя затвори. Помислих си, че няма да се обади. Беше най-добрата жена, която бях срещал през живота си, а аз бях прецакал всичко. Заслужавах поражение. Заслужавах да умра сам, в лудницата.

Останах до телефона. Прочетох вестника — спортната страница, финансовата страница, комиксите. Накрая телефонът звънна. Беше Катрин.

— МАЙНАТА Й на Джоана Доувър! — засмя се тя.

Никога не я бях чувал да ругае така.

— Значи идваш?

— Да. Запомни ли кога кацам?

— Да, запомних всичко. Ще те чакам.

Казахме си довиждане. Катрин идваше — идваше поне за седмица с това лице, с това тяло, с тази коса, с тези очи, с този смях...

Излязох от бара и проверих таблото на летището. Полетът нямаше закъснение. Катрин беше във въздуха и се движеше по разписание към мен. Седнах и зачаках. Срещу мен седеше елегантна жена и четеше книга с меки корици. Роклята ѝ се беше вдигнала чак до хълбоците и показваше голямо количество крака, обути в найлонови чорапи. Защо трябваше да прави така? Бях разтворил вестник и гледах над него, под роклята ѝ. Имаше страхотни бедра. Кой се радваше на тези бедра? Беше глупаво да ѝ гледам под роклята, но не можех да се стърпя. Тя беше тук и сега. Преди е била малко момиченце, а някой ден щеше да бъде мъртва, но точно в момента ми показваше бедрата си. Проклетата кучка — искаше ми се да ѝ ударя сто тласъка, да ѝ дам деветнайсет и половина сантиметра пулсираща лилава плът! Тя кръстоса крака и роклята ѝ се вдигна още по-нагоре. Вдигна поглед от романчето. Очите ѝ срещнаха моите над ръба на вестника. Гледаше ме безизразно. Бръкна в чантата си, извади една дъвка, свали обвивката и сложи дъвката в устата си. Зелена дъвка. Започна да я дъвче, а аз загледах устата ѝ. Не си оправи полата. Знаеше, че я гледам. Нямаше какво да направя. Отворих портфейла си и извадих две банкноти по петдесет долара. Тя вдигна очи, видя банкнотите и отново сведе поглед. После до мен се плъосна един дебелак. Имаше много червено лице и огромен нос. Беше облечен в гащеризон — светлокафяв гащеризон. Седна и веднага пръдна. Жената си оправи полата, а аз прибрах банкнотите обратно в портфейла си. Курът ми омекна и аз станах, за да отида до чешмичката.

Видях самолета на Катрин, който беше кацнал и рулираше към рампата. Застанах да я чакам. Катрин, моя любов.

Катрин слезе от самолета — съвършена, с червено-кафява коса, стройно тяло, тясна синя рокля, бели обувки, тънки изящни глезени и младост в излишък. Носеше бяла шапка с широка периферия, обърната точно колкото трябва. Гледаше ме изпод периферията — с големите си,

кафяви, засмени очи. Имаше класа. Никога не би си показала задника в чакалнята на летището.

А на летището я чаках аз — сто и два килограма на метър и осемдесет и два, хронично дезориентиран, с къси крака и тяло като на горила, с гръден кош като бъчва, но без врат, с прекалено голяма глава, мътен поглед и чорлава коса.

Катрин тръгна към мен. Косата ѝ беше дълга, чиста и червено-кафява. Жените от Тексас изглеждат толкова спокойни и естествени. Целунах я и попитах за багажа. Предложих да го изчакаме на бара. Сервитьорките бяха с къси червени рокли, под които се виждаха дантелените им бели бикини. Деколтетата на роклите бяха дълбоко изрязани, така че да им се виждат гърдите. Работеха здраво за заплатите си, работеха и за бакшишите, заслужаваха си всеки цент. Живееха в покрайнините и мразеха всички мъже. Живееха с майките и братята си и бяха влюбени в психоаналитиците си.

След като си изпихме питиетата, отидохме да вземем багажа на Катрин. Много мъже се опитаха да уловят погледа ѝ, но тя вървеше до мен и ме беше хванала под ръка. Рядко се случва красивите жени да демонстрират на обществено място, че са с някого. Познавах предостатъчно жени, за да съм сигурен в този факт. Приемах ги такива, каквито са, и любовта идваше много трудно и много рядко. А когато идваше, обикновено беше погрешка. Някоя жена просто не издържаше повече да не споделя любовта си и я изливаше върху мен, защото имаше *нужда* от това. А след това винаги започваха проблемите.

Когато отидохме вкъщи, Катрин отвори куфара си и извади чифт гумени ръкавици. После се засмя.

— Какво е това? — попитах.

— Дарлийн, най-добрата ми приятелка, ме видя да си опаковам багажа и ме попита: „Какво правиш, по дяволите?“ А аз ѝ отговорих: „Не съм виждала къщата на Ханк, но просто съм *сигурна*, че преди да мога да готвя, да живея и да спя в нея, ще трябва да почистя!“

После Катрин се засмя с щастливия си тексаски смях. Отиде в банята, преоблече се с джинси и оранжева блуза, излезе боса и отиде в кухнята с гумените си ръкавици.

Аз също се преоблякох в банята. Реших, че ако Лидия се върне, няма да ѝ позволя да пипне Катрин. Лидия. Къде ли беше тя? Какво ли правеше?

Отправих кратка молитва към боговете, които се грижеха за мен: моля ви, дръжте Лидия по-далеч оттук. Нека да лапа рогата на каубоите и да танцува до три сутринта — но моля ви, дръжте я по-далеч оттук...

Когато излязох от банята, Катрин вече беше коленичила на пода в кухнята и търкаше мръсотията, която се беше натрупала през последните две години.

— Катрин — казах. — Хайде да излезем. Ще вечеряме навън. Не бива да започваме по този начин.

— Добре, Ханк, но първо трябва да свърша с този под. После ще отидем.

Седнах да я чакам. Когато излезе от кухнята, аз седях на един стол и я чаках. Тя се наведе, целуна ме и се засмя:

— Ти наистина си един стар *мръсник*!

После отиде в банята.

А аз пак бях влюбен. Проблемите започваха отново...

След вечеря се прибрахме и започнахме да си говорим. Тя беше привърженичка на здравословните храни и не хапваше друго месо, освен пилешко и риба. Очевидно ѝ се отразяваше добре.

— Ханк — каза тя. — Утре ще ти изчистя банята.

— Добре — отвърнах аз над питието си.

— Освен това всеки ден трябва да си правя упражненията. Нали няма да те притеснявам?

— Не, не.

— Ще можеш ли да пишеш, докато се мотая тук?

— Без проблем.

— Мога да излизам да се разхождам.

— Не, не бива да излизаш сама. Не и в този квартал.

— Не искам да ти преча на писането.

— Аз не мога да спра да пиша, дори да искам. Това е някаква форма на лудост.

Катрин дойде и седна при мен на дивана. Приличаше повече на момиче, отколкото на жена. Оставих чашата си и я целунах — дълга, бавна целувка. Устните ѝ бяха хладни и меки. Усещах дългата ѝ червено-кафява коса. Отдръпнах се и си сипах още едно. Не знаех какво да правя с нея. Бях свикнал само със зли, пияни вещици.

Поговорихме си още един час, после аз казах:

— Хайде да спим. Уморен съм.

— Добре. Нека първо да се приготвя — отговори тя.

Аз седях и пиех. Трябваше да пия още. Просто тя ми идваше в повече.

— Ханк — обади се тя. — Аз си легнах.

— Добре.

Отидох до банята, съблякох се, измих си зъбите, лицето и ръцете. Помислих си, че беше дошла чак от Тексас със самолет, за да ме види, а сега ме чакаше в леглото.

Нямах никаква пижама. Тръгнах към леглото. Тя беше по нощничка.

— Ханк — каза тя. — Имаме още шест дни, през които е безопасно, после трябва да измислим нещо друго.

Легнах при нея. Малкото момиче-жена беше готово. Притеглих я към себе си. Късметът отново беше на моя страна, боговете ми се усмихваха. Целувките ни станаха по-горещи. Сложих ръката ѝ на кура си и дръпнах нощничката ѝ нагоре. Започнах да си играя с клитора ѝ. Катрин имаше клитор? Да, клиторът се показва и аз нежно започнах да го галя. Най-сетне се качих върху нея. Курът ми влезе наполовина. Беше много тясна. Размърдах го напред-назад, после бутнах навътре. Останалата част от кура ми също влезе. Беше величествено. Тя ме притискаше. Когато се размърдах, продължи да ме притиска. Опитах се да се контролирам. Спрях да се движа и зачаках да се успокоя малко. Целунах я, разтворих устните ѝ и засмуках горната. Видях как косата ѝ се е пръснала по възглавницата. Тогава се отказах да се опитвам да я задоволя и просто започнах да я чукам, с яростна сила. Беше като убийство. Не ми пукаше; курът ми беше пощурял. Толкова много коса, толкова младо и красиво лице. Все едно изнасилвах Дева Мария. Свърших. Свърших в нея, агонизирайки, като усещах как спермата ми нахлува в тялото ѝ, тя беше беззащитна, а аз изстрелях спермата си дълбоко в недрата ѝ — в сърцето на тялото и душата...

След това заспахме. Или поне Катрин заспа. Аз я прегръщах откъм гърба. За пръв път се замислих дали да не се ожения. Бях сигурен, че тя има и някои недостатъци, които все още не са се проявили. Началото на една връзка винаги е най-лесно. След това започват разкритията — и никога не свършват. Въпреки това се замислих за брак. Замислих се за дом, за куче и котка, за пазаруване в супермаркети. Хенри Чинаски губеше топките си. И не му пукаше.

Най-сетне заспах. Когато се събудих на сутринта, Катрин седеше на ръба на леглото и решише всички тези метри червено-кафява коса. Големите ѝ тъмни очи се обърнаха към мен, когато отворих моите.

— Здравей, Катрин — казах аз. — Ще се ожениш ли за мен?

— Недей, моля те — отвърна тя. — Това не ми харесва.

— Говоря искрено.

— Мамка му, Ханк!

— Какво?

— Казах „мамка му“! Ако продължаваш така, ще си хвана първия самолет обратно.

— Добре.

— Ханк?

— Да?

Погледнах я. Тя продължаваше да реше дългата си коса. Големите ѝ кафяви очи се обърнаха към мен и тя се усмихна.

— Това е просто *секс*, Ханк. Просто *секс*!

После се засмя. Не беше саркастичен смях, а истински — изпълнен с радост. Тя продължи да си реше косата, а аз я прегърнах през кръста и отпуснах глава на бедрото ѝ. Не бях съвсем сигурен какво точно да мисля.

Водех жените или на боксови мачове, или на хиподрума. В четвъртък вечерта заведох Катрин на боксовите мачове в зала „Олимпия“. Тя никога не беше ходила на боксов мач. Пристигнахме преди първата среща и седнахме близо до ринга. Аз пиех бира, пуших и чаках.

— Странна работа — отбелязах. — Хората седят тук и чакат двама мъже да се качат горе и да се опитат да се ударят толкова силно, че да загубят съзнание.

— Наистина звучи ужасно.

— Това място е построено много отдавна — разказах ѝ аз, докато тя разглеждаше древната зала. — Има само две тоалетни, една за мъже и една за жени, и са малки. Гледай да отидеш преди или след почивката.

— Добре.

Публиката в зала „Олимпия“ беше съставена предимно от латиноамериканци и бели от работническата класа, сред които бяха пръснати няколко кинозвезди и други известни личности. Имаше много добри мексикански боксьори, които се биеха от сърце. Лошите мачове се получаваха само когато се боксират бели или чернокожи, особено от тежката категория.

Беше странно да съм тук с Катрин. Човешките отношения по принцип са странно нещо. Значи човек е с някого — хранят се, спят и живеят заедно, обичат се, говорят си, ходят на разни места заедно — и после всичко това се прекратява. После има кратък период, в който не си с никого, а сетне се появява друга жена и човек започва да яде с нея и да я чука, и всичко изглежда толкова нормално, все едно точно нея си чакал, а тя е чакала теб. Никога не ми се е струвало правилно да бъда сам; понякога ми е приятно, но пак не ми се струва правилно.

Първият мач беше добър — с много кръв и смелост. Човек можеше да научи нещо за писането, като гледа боксови мачове или ходи на хиподрума. Посланието не беше много ясно, но все пак ми

помагаше. Всъщност точно това беше най-важното: че посланието не е ясно. Беше без думи, все едно гледаш как гори къща, или има земетресение, или наводнение, или жена слиза от кола, като си показва краката. Не знам от какво се вдъхновяваха другите писатели; не ме и интересуваше, защото и бездруго не можех да ги чета. Аз бях в плен на своите собствени навици и предразсъдъци. Няма нищо лошо в това да си тъп, ако невежеството ти е твоето собствено невежество. Знаех, че някой ден ще трябва да напиша за Катрин и ще ми бъде трудно. Всеки може да пише за курви, но да пишеш за святна жена е много по-трудно.

Вторият мач също беше добър. Публиката крещеше, ревеше и си разливаше бирата. За малко бяха успели да избягат от фабриките, складовете, кланиците и автомивките — на следващия ден пак щяха да бъдат в плен, но точно сега бяха навън и бяха полудели от чувството за свобода. Точно сега не мислеха за робството на беднотията. Нито за робството на социалните служби и купоните за храна. Всички други можеха да живеят спокойно — поне докато бедните не се научеха да правят атомни бомби в мазетата си.

Всички мачове бяха добри. Станах и отидох до тоалетната. Когато се върнах, Катрин седеше съвсем неподвижно. Приличаше по-скоро на жена, която присъства на балет или на симфоничен концерт. Изглеждаше толкова крехка — и все пак беше толкова страхотна за чукане.

Аз продължих да пия, а Катрин ме сграбчваше за ръката, когато някой мач ставаше изключително брутален. Тълпата обожаваше нокаутите. Започваха да крещят, когато някой от боксьорите беше на път да падне. Сякаш те нанасяха ударите. Може би си представяха, че удрят шефовете си или жените си. Кой знае? На кого му пука? Още бира.

Предложих на Катрин да си тръгнем преди последния мач. Стигаше ми толкова.

— Добре — съгласи се тя.

Тръгнахме нагоре по тясната пътека между седалките. Въздухът беше посинял от цигарен дим. Никой не подсвиркваше и не правеше неприлични жестове. В някои случаи белязаното ми, очукано лице помага.

Върнахме се до малкия паркинг под магистралата. Синият ми фолксваген, модел 1967-а, го нямаше. Моделът от 1967-а беше последният свестен модел на фолксваген — и младите хора го знаеха.

— Хепбърн, трябва да ти кажа нещо. Откраднали са ни шибаната кола.

— О, Ханк, това е невъзможно!

— Няма я. Беше там — посочих. — А сега я няма.

— Какво ще правим, Ханк?

— Ще вземем такси. Много ми е кофти.

— Защо хората правят такива неща?

— Налага се. Няма друг избор.

Отидохме до едно кафене и аз повиках такси по телефона. Поръчахме си кафе и понички. Докато сме били вътре и сме гледали мачовете, крадците бяха направили стария номер с отварянето със закачалка и запалването с жиците. Имах си девиз: „Вземи ми жената, но не ми пипай колата.“ Никога нямаше да убия човек, който ми взема жената, но като нищо можех да убия човек, който ми е взел колата.

Таксито пристигна. За щастие, вкъщи имаше още бира и водка. Вече напълно се бях отказал от идеята да не се напивам толкова, че да не мога да правя любов с Катрин. Тя също го разбираше. Вървах напред-назад и не спирах да говоря за моя син фолксваген, модел 1967-а. Последният добър модел. Дори не можех да се обадя в полицията. Бях прекалено пиян. Трябваше да чакам до сутринта, до обяд на следващия ден.

— Хепбърн — казах й аз. — Ти не си виновна! Ти не си откраднала колата ми!

— Искане ми се да бях аз — отвърна тя. — Сега можех да ти я върна.

Представих си как двама-трима хлапаци карат синьото ми бебче по крайбрежната магистрала, пушат трева, смеят се и дават газ. После си представих автоморгите по авеню „Санта Фе“. Цели планини от брони, предни стъкла, дръжки на врати, чистачки, части от двигателя, гуми, колела, капаци, крикове, резервоари, шасита, спирачни накладки, радиостанции, бутала, клапи, карбуратори, акумулатори, скоростни кутии и колянови валове — скоро моята кола също щеше да бъде разглобена на съставните си части.

Тази нощ спях притиснат до Катрин, но сърцето ми беше тъжно и студено.

За щастие имах застраховка, с която можех да взема кола под наем, след като са откраднали моята. Взех я и закарах Катрин на хиподрума с нея. Седнахме на слънце в „Холивуд Парк“, близо до завоя на пистата. Катрин каза, че не иска да залага, но аз я заведох вътре и ѝ показах таблото и прозорчетата за залагания.

Заложих на кон с коефициент седем към две и ранен спринт — любимите ми коне. Винаги съм смятал, че ако ще губиш, по-добре да загубиш достойно; конете, които спринтираха рано, поне водеха надпреварата, докато някой не ги надмине. Моят кон водеше през цялото време и накрая дори се откъсна напред. Спечелих 17.50 долара.

На следващата гонка Катрин остана на мястото си, докато аз отида да заложа. Когато се върнах, тя ми посочи един човек на два реда под нас.

— Виждаш ли онзи човек там?

— Да.

— Той ми каза, че вчера е спечелил две хиляди долара, а откакто залага, е изкарал дваисет и пет хиляди.

— Не искаш ли да заложиш? Може и ние да спечелим толкова.

— О, не, нищо не разбирам от това.

— Много е просто: ти им даваш един долар, а те ти връщат осемдесет и четири цента. Разликата се нарича „процент на печалба“. Държавата и хиподрумът си я разделят горе-долу по равно. Няма значение кой ще спечели състезанието, защото те си прибират процента от общата сума на залаганията.

Във втората гонка моят кон, с коефициент осем към пет, излезе втори. Един друг кон, с късен спринт, го изпревари в последния момент. Спечелих 45.80 долара.

Мъжът от два реда по-надолу се обърна към Катрин:

— Спечелих. Бях зложил на победителя.

— О! — усмихна се тя. — Браво на вас!

Съсредоточих се върху третата гонка, в която пускаха за пръв път на хиподрума двегодишните жребчета и кобили. Пет минути преди края на залаганията проверих коефициентите и отидох да заложа. Докато се отдалечавах, видях как мъжът от два реда по-надолу се обръща да заговори Катрин. На хиподрума всеки ден има поне по десет такива мъже, които разказват на привлекателните жени колко много печелят и се надяват, че по този начин ще ги вкарат в леглото си. Може би дори не гледаха толкова напред; може би просто таяха някаква неясна надежда за нещо, без да са сигурни какво е то. Как да ги мразиш? Правеха се на големи майстори, но ако човек ги гледаше как точно залагат, щеше да види, че обикновено са на прозорчето за залагания по два долара, обувките им са подпетени, а дрехите им са мръсни. Бяха най-ниско в хранителната верига.

Заложих на един кон с висок коефициент, той спечели и аз изкарах четири долара. Не беше нищо особено, но в това състезание нямаше по-добър кандидат. Човекът отпред се обърна към Катрин:

— Пак спечелих. Бях заложил сто долара на победителя.

Катрин не отговори. Започваше да разбира. Спечелилите не разказват на всички колко са се натоварили. Страхуват се някой да не ги убие на паркинга.

След четвъртата гонка, в която спечелих 22.80 долара, той пак се обърна и каза на Катрин:

— Пак спечелих!

Тя се извърна.

— Лицето му е жълто, Ханк. Видя ли му очите? Този човек е болен.

— Болен комарджия. Тук всички сме такива, иначе защо ще идваме на хиподрума?

— Хайде да си тръгваме, Ханк.

— Добре.

Вечерта Катрин изпи половин бутилка червено вино — хубаво червено вино — и беше тъжна и мълчалива. Знаех, че ме свързва с хората от хиподрума и хората от боксовите мачове, което си беше вярно, аз наистина бях един от тях. Катрин осъзнаваше, че в мен има нещо нездраво — нездрав дух в нездраво тяло. Привличаха ме лошите неща: обичах да пия, бях мързелив, не вярвах в Бог, политиката, идеите или идеалите. Бях се установил в нищото, в някакво не-съществуване,

и нямах нищо против. Затова не бях интересен човек. Аз и не исках да съм интересен, защото това беше прекалено трудно. Исках само меко, замъглено място за живеене и да ме оставят на мира. От друга страна, когато се напиех, започвах да крещя, полудявах и губех контрол над себе си. Едната страна от поведението ми не подходеше на другата. Не ми пукаше.

Тази вечер чукането беше много добро, но точно в тази вечер я загубих. Нямаше какво да сторя. Изтърколих се встрани и се избърсах в чаршафа, а тя отиде в банята. Някъде в небето над Холивуд кръжеше полицейски хеликоптер.

На следващата вечер дойдоха Боби и Валери. Наскоро се бяха преместили в моята жилищна сграда и бяхме съседи. Боби беше с тясната си вълнена риза. Всичко винаги му стоеше перфектно, панталоните му бяха идеално скроени и точно толкова дълги, колкото трябва, носеше подходящи обувки и прическата му беше изрядна. Валери също се обличаше модерно, макар че не влагаше чак толкова много усилия. Наричаха ги „Куклите Барби“. Валери беше окей, когато човек остане насаме с нея — беше интелигентна, много енергична и ужасно честна жена. Боби също беше по-свестен, когато бяхме само двамата, но когато наоколо имаше непозната жена, се държеше много тъпо и показно. Насочваше цялото си внимание и разговора към жената, все едно самото му присъствие беше интересно и чудесно нещо, но започваше да говори предвидими и глупави неща. Зачудих се как ще го възприеме Катрин.

Гостите седнаха. Аз се разположих на един стол до прозореца, а Валери се настани между Боби и Катрин на дивана. Боби започна веднага. Наведе се напред, забрави за Валери и насочи цялото си внимание към Катрин.

— Харесва ли ти в Лос Анджелис? — попита.

— Става — отвърна Катрин.

— Още дълго ли ще останеш?

— Още малко.

— А ти си от Тексас, така ли?

— Да.

— И родителите ти са от Тексас?

— Да.

— Там дават ли нещо интересно по телевизията?

— Горедолу същото, както тук.

— Аз имам чичо в Тексас.

— О?

— Да, живее в Далас.

Катрин не отговори на последното. Вместо това каза:

— Извинете ме, отивам да си направя един сандвич. Някой иска ли нещо?

Всички казахме, че не искаме нищо. Катрин стана и се упъти към кухнята. Боби също стана и отиде след нея. Не се чуваше какво точно казва, но беше ясно, че задава още и още въпроси. Валери гледаше в пода. Катрин и Боби останаха в кухнята дълго време. Валери изведнъж вдигна очи от пода и започна да говори с мен. Говореше много бързо и нервно.

— Валери — спрях я аз. — Не сме длъжни да си говорим, няма нужда.

Тя отново сведе поглед.

След малко подвигнах:

— Ей, какво правите там толкова време? Да не лъскате пода?

Боби се засмя и започна да си тактува с крак.

Най-сетне Катрин се върна, следвана от Боби. Дойде при мен и ми показа какъв сандвич си е направила: пълнозърнест пшеничен хляб с фъстъчено масло, бананови резенчета и сусам.

— Добре изглежда — казах аз.

Тя седна и се зае със сандвича си. В стаята настъпи мълчание. Стана много тихо. После Боби каза:

— Е, ние май ще си ходим...

И си тръгнаха. След като вратата се затвори, Катрин ме погледна и каза:

— Не си мисли нищо лошо, Ханк. Той просто се опитваше да ме впечатли.

— Прави така с всяка жена, с която го запознавам, откакто се познаваме.

Телефонът звънна. Беше Боби.

— Ей, човече, какво си направил на жена ми?

— Защо, какво има?

— Само *седи* тук, абсолютно депресирана, и не казва нищо!

— Нищо не съм направил на жена ти.

— Нищо не разбирам!

— Лека нощ, Боби.

Затворих.

— Беше Боби — обясних на Катрин. — Жена му била депресирана.

— Честно?

— Така изглежда.

— Сигурен ли си, че не искаш сандвич?

— Можеш ли да ми направиш точно същия като твоя?

— О, да.

— Тогава искам.

Катрин остана още четири-пет дни. Бяхме стигнали до онзи момент от месеца, когато беше рисковано да се чукаме. Аз не можех да понасям презервативите. Затова Катрин си купи някаква контрацептивна пяна. Междувременно полицията откри моя фолксваген. Отидохме да си го приберем от техния гараж. Колата беше непокътната и в добро състояние, само акумулаторът беше изтощен. Уредих да я закарат при един монтьор в Холивуд, който я поправи. След като си казахме „довиждане“ в леглото, закарах Катрин до летището в моя син фолксваген, регистрационен номер TRV 469.

Не беше хубав ден за мен. Не си говорехме много. След това обявиха нейния полет и ние се целунахме.

— Ей, всички видяха как едно младо момиче се целува с някакъв старец.

— Не ме интересува — отвърна Катрин и пак ме целуна.

— Ще си изпуснеш полета — казах аз.

— Ела ми на гости, Ханк. Имам хубава къща. Живея сама. Ела ми на гости.

— Ще дойда.

— И пиши!

— Ще ти пиша — обещах аз.

Катрин влезе в ръкава и се изгуби от поглед.

Аз се върнах на паркинга, качих се на фолксвагена и си помислих: „Е, поне ми остана тази кола. Не съм загубил всичко, по дяволите.“

Колата запали от първия път.

Още същата вечер започнах да пия. Без Катрин нямаше да ми е лесно. Постоянно намирах някакви неща, които си беше забравила — обици, верижка.

Помислих си, че трябва да се върна при пишещата машина. Изкуството изисква дисциплина. Всеки кретен може да гони фустите, но изкуството е друга работа. Седях, пиех и размишлявах за това.

В 2:10 сутринта телефонът звънна. Бях стигнал до последната бира, която имах.

— Ало?

— Ало?

Беше женски глас, на млада жена.

— Да?

— Вие ли сте Хенри Чинаски?

— Да.

— Моята най-добра приятелка много ви харесва като писател. Днес е рожденият ѝ ден и аз ѝ обещах да ви се обадя. Изненадахме се, че номера ви го има в телефонния указател.

— Има го, да.

— Ами, днес е рожденият ѝ ден и аз си помислих, че ще ѝ стане приятно, ако ви дойдем на гости.

— Добре.

— Казах на Арлийн, че сигурно у вас постоянно е пълно с жени.

— Не, аз съм отшелник.

— Значи нямате нищо против да дойдем на гости?

Дадох им адреса и обясних как да стигнат вкъщи.

— Само едно нещо, свърши ми бирата.

— Ще купим бира. Аз се казвам Тами.

— Минава два — отбелязах аз.

— Ще намерим бира. Дълбоките деколтета вършат чудеса.

Двете пристигнаха след дваайсет минути — с дълбоки деколтета, но без бира.

— Кучи син! — възмущаваше се Арлийн. — Преди винаги ни даваше. Този път явно се уплаши от нещо.

— Майната му — каза Тами.

После двете седнаха и казаха на колко са години.

— Аз съм на трийсет и две — каза Арлийн.

— Аз съм на дваайсет и три — каза Тами.

— Ако двете си съберете годините, ще получите моята възраст — казах аз.

Арлийн имаше дълга черна коса. Тя седна на стола до прозореца и започна да си реше косата, да си оправя грима, да се оглежда в едно голямо сребърно огледало и да говори. Очевидно беше надрусана с хапчета. Тами имаше почти съвършено тяло и дълга, естествено червена коса. Тя също беше надрусана, но не чак толкова много.

— Ако платиш сто долара, можеш да ме чукаш — предложи ми Тами.

— Не, няма нужда.

Тами беше твърде груба, както много жени в началото на двайсетте. В лицето приличаше на акула. Още отначало не ми хареса.

Двете си тръгнаха към 3:30, а аз си легнах сам.

Две сутрини по-късно, в четири сутринта, някой затропа по вратата.

— Кой е?

— Едно червенокосо момиче с леко поведение.

Пуснах Тами да влезе. Тя седна и аз отворих две бири.

— Имам лош дъх, защото имам два развалени зъба. Не може да ме целуваш.

— Добре.

Започнахме да си говорим. Аз по-скоро само слушах. Тами беше надрусана с амфетамини. Слушах я, гледах дългата ѝ червена коса, а когато не внимаваше, гледах и тялото ѝ. Тялото и напираше да излезе от дрехите. Тя не млъкваше. Аз не я докоснах.

В шест сутринта Тами ми даде адреса и телефонния си номер.

— Трябва да тръгвам — обясни.

— Ще те изпратя до колата.

Тами караше яркочервено камаро, абсолютна трошка. Предната броня беше смачкана, едната врата беше откъсната и нямаше никакви стъкла. Вътре се виждаха парцали, ризи, кутии със салфетки, вестници, кутии от мляко, бутилки от кока-кола, тел, канап, смачкани хартийки, списания, картонени чашки, обувки и огънати цветни пластмасови сламки. Всичко това беше натрупано толкова нависоко, че стигаше над нивото на седалките. Само на мястото на шофьора имаше малко разчистено пространство.

Тами промуши главата си навън през прозореца и ние се целунахме.

После тя даде газ направо от бордюра и докато стигне до ъгъла, вече беше вдигнала до седемдесет километра в час. Там удари спирачките и камарото заподскача нагоре-надолу. Аз се прибрах.

Легнах си и започнах да мисля за косата ѝ. Никога не бях срещал естествено рижа жена. Косата ѝ беше като огън.

Като светкавица от рая.

Дори лицето ѝ вече не ми се струваше толкова грубо...

Обадих ѝ се по телефона. Беше един сутринта. Отидох у тях. Тами живееше в малко бунгало зад някаква къща.

Пусна ме да вляза и каза:

— Не вдигай шум. Да не събудиш Данси. Дъщеря ми. На шест години е, спи в спалнята.

Носех шест бири. Тами ги прибра в хладилника и извади две други, студени.

— Дъщеря ми не трябва да вижда нищо. И още не съм си оправила зъбите, така че имам лош дъх. Не може да се целуваме.

— Добре.

Вратата на спалнята беше затворена.

— Виж — каза тя, — трябва да взема витамин В. Налага се да си сваля гащите и да си ударя инжекция в гъза. Не гледай насам.

— Добре.

Проследих как напълни спринцовката с течност. После се обърнах на другата страна.

— Цялото трябва да си го бия — обясни тя.

Когато свърши, тя пусна малко червено радио.

— Хубава къща имаш — казах.

— Закъснявам за наема с един месец.

— Ох...

— Няма проблеми. Хазяинът живее в къщата отпред и засега го залъгвам.

— Добре.

— Старият пръдльо е женен. Обаче познай какво?

— Не мога.

— Онзи ден жена му беше отишла някъде и старият пръдльо ме покани на гости. Аз отидох, седнах и познай какво?

— Той си го извади?

— Не, пусна ми порно. Мислеше си, че така ще ме възбуди.

— Не те ли възбуди?

— Не, аз му казах така: „Господин Милър, трябва да тръгвам. Трябва да взема Данси от училище.“

Тами ми даде едно хапче. После започнахме да си говорим. И да пием бира.

В шест сутринта Тами разгъна дивана, на който седяхме. Имаше одеяло. Свалихме си обувките, легнахме си с дрехите и се завихме с одеялото. Аз я прегърнах отзад, като зарових лице в червената ѝ коса. Надървих се. Започнах да я ръгам отзад, през дрехите. Чух как пръстите ѝ се вкопчват в ръба на дивана.

— Трябва да си тръгвам — казах на Тами.

— Слушай, само трябва да направя закуска на Данси и да я закарам на училище. Няма проблеми да те види. Само ме изчакай да се върна.

— Не, тръгвам си — рекох.

Прибрах се пиян с колата. Слънцето вече беше изгряло, болезнено ярко и жълто...

От няколко години спях на един ужасен матрак със стърчащи пружини, които ми се забиваха в гърба. Същия следобед, след като се събудих, свалих матрака от леглото, завлякох го навън и го подпрях на кофата за боклук.

Върнах се и оставих вратата отворена.

Беше два следобед и беше горещо.

Тами влезе и седна на дивана.

— Трябва да изляза — казах й аз. — Отивам да си купя матрак.

— Матрак? Е, добре, ще си ходя.

— Не, Тами, чакай. Моля те. Ще се забавя само петнайсет минути. Изчакай ме, пий една бира.

— Добре — съгласи се тя.

На три пресечки надолу по булевард „Уестърн“ имаше магазин за матраци втора ръка. Паркирах отпред и влязох на бегом.

— Момчета! Трябва ми матрак... но БЪРЗО!

— За какво легло?

— Двойно.

— Ето този струва трийсет и пет долара.

— Ще го взема.

— Можете ли да го закарате с вашата кола?

— Не, карам фолксваген.

— Добре, ние ще го доставим. Какъв е адресът?

Когато се върнах, Тами още беше там.

— Къде е матракът?

— Сега ще дойде. Пий още една бира. Имаш ли някакви хапчета?

Тя ми даде, едно хапче. Светлината грееше в червената й коса.

Тами била избрана за мис „Слънчево зайче“ на фестивала в Ориндж Каунти през лятото на 1973-а. Оттогава бяха минали четири години, но все още си я биваше. Имаше повечко плът точно там, където трябва.

Пристигна човекът с матрака.

— Нека да ви помогна.

Доставчикът беше добър човек. Помогна ми да кача матрака на леглото. После забеляза Тами, която седеше на дивана. Ухили се и каза:

— Ей, здрасти.

— Много ви благодаря — прекъснах го аз.

Дадох му три долара и той си тръгна.

Отидох в спалнята и погледнах матрака. Тами влезе след мен. Матракът беше опакован в целوفан. Започнах да го разкъсвам. Тами ми помагаше.

— Виж го само колко е хубав — каза тя.

— Да, така е — съгласих се аз.

Матракът беше с щампи в ярки цветове. Рози, стъбла, листа, виещи се лози. Приличаше на Райската градина, а струваше само трийсет и пет долара.

Тами не откъсваше поглед от него.

— Този матрак ме възбужда. Искам аз да му направя сефтето. Нека аз да бъда първата жена, която ще прави секс с теб на този матрак.

— Чудя се коя ли ще бъде втората.

Тами отиде в банята. Настъпи тишина. После чух душа. Сложих чисти чаршафи и калъфки на възглавниците, съблякох се и легнах. Тами излезе, млада и мокра, направо искряща. Срамните ѝ косми бяха в същия цвят като косата: огненочервени.

Тя се спря пред огледалото и си глътна корема. Огромните и гърди се вирнаха към огледалото. Виждах я едновременно отзад и отпред.

После тя дойде и се мушна под завивките.

Започнахме бавно.

После се оставихме да ни увлече — червената ѝ коса беше разпиляна по възглавницата, а навън виеха сирени и лаеха кучета.

Вечерта Тами дойде отново. Изглежда, беше надрусана с хапчета.

— Искам шампанско — заяви тя.

— Добре — съгласих се аз.

Дадох ѝ дваисет долара.

— Веднага се връщам — каза тя и излезе.

После телефонът звънна. Беше Лидия.

— Просто се чудех как си...

— При мен всичко е наред.

— При мен не е. Бременна съм.

— Какво?

— И не знам кой е бащата.

— Така ли?

— Нали познаваш Дъч? Онзи тип, който виси в бара, където работя сега?

— Да, стария Плешко.

— Ами той всъщност е чудесен човек. И е влюбен в мен. Подарява ми цветя и бонбони. Искан да се оженим. Много мило се държи. И една вечер аз си легнах с него и го направихме.

— Добре.

— Обаче го има и Барни — той е женен, но аз го харесвам. От всички мъже в бара само той не се е опитвал да ме сваля. Това ме очарова. Нали знаеш, че се опитвам да си продам къщата. Така че един следобед той дойде да я види. Просто намина. Каза, че искал да огледа къщата, защото някакъв негов приятел търсел да купи. Пуснах го да влезе. Беше дошъл в най-подходящия момент, защото децата бяха на училище. Така че го оставих да прави каквото иска... А после, късно една вечер, в бара дойде един непознат. Помоли ме да си тръгна с него. Аз му отказах. Тогава той ми каза, че просто искал да седи в колата с мен и да си говорим. Аз приех. Седнахме в колата и си говорихме. После изпушихме заедно един джойнт. После той ме целуна. И тази

целувка реши всичко. Ако не ме беше целунал, нямаше да го направя. Сега обаче съм бременна и не знам от кого. Ще трябва да изчакам и да видя на кого прилича бебето.

— Ами добре, Лидия, всичко най-хубаво.

— Благодаря.

Затворих. Мина една минута, после телефонът звънна отново. Пак беше Лидия.

— Аз всъщност не те попитах *ти* какво правиш — каза тя.

— Горе-долу все същото. Ходя на хиподрума и пия.

— Значи всичко при теб е наред?

— Не съвсем.

— Защо, какво има?

— Ами преди малко изпратих една жена да купи шампанско...

— Жена?

— Ами по-скоро момиче...

— Момиче?

— Дадох ѝ двацет долара за шампанско, а тя не се върна. Май ме изпързяха.

— Чинаски, не искам дори да *слушам* за твоите жени. Ясно?

— Добре.

Лидия затвори. На вратата се почука. Беше Тами. Все пак се беше върнала — с шампанско и с ресто.

По обяд на следващия ден телефонът звънна. Пак беше Лидия.

— Е, върна ли се с шампанското?

— Кой?

— Твоята курва.

— А, да, върна се.

— И после какво стана?

— Изпихме шампанското. Беше готино.

— А после какво стана?

— Ами нали се сецаш, разни неща...

Чух дълъг, налудничав вой — като на росомаха, застреляна от ловец в арктическата пустош и оставена да умре сама. После Лидия затвори.

Следобед спах, после отидох на хиподрума.

Изгубих трийсет и два долара, качих се във фолксвагена и потеглих обратно. Паркирах, качих се на верандата и си отключих. Всички лампи светеха. Огледах се. Чекмеджетата бяха изтръгнати и изсипани на пода, където бяха и завивките. Всичките ми книги липсваха от етажерката, включително и тези, които бях написал аз — около двайсет. Пишещата ми машина я нямаше, тостера ми го нямаше, радиото ми го нямаше и картините ми ги нямаше.

„Лидия“ — помислих си аз.

Беше ми оставила само телевизора, защото много добре знаеше, че никога не го гледам.

Излязох и видях колата на Лидия, но нея я нямаше вътре.

— Лидия! — подвикнах. — Ей, миличка!

Разходих се по улицата и накрая ѝ видях краката — стърчаха изпод малко дръвче до един блок. Отидох до дръвчето и попитах:

— Какво ти става, по дяволите?

Лидия стоеше зад дръвчето с две торби, в които бяха книгите ми, и една папка, в която бяха картините ми.

— Виж, трябва да ми върнеш книгите и картините. Те са мои.

Лидия изскочи иззад дръвчето. Крещеше. Извади картините и започна да ги къса на парчета. Хвърляше парчетата във въздуха, а когато паднеха на земята, скачаше върху тях. Беше с каубойските си ботуши.

После извади книгите ми от торбите и започна да ги мята наоколо — по улицата, по моравата, навсякъде.

— Ето ти картините! Ето ти книгите! И НЕ МИ ГОВОРИ ЗА ЖЕНИТЕ СИ! НЕ МИ ГОВОРИ ЗА ЖЕНИТЕ СИ!

После Лидия хукна към моя блок, като държеше една от книгите ми, последната: „Избрано от Хенри Чинаски“.

— Искаш си книгите, така ли? — изкрещя тя. — Искаш си книгите? Ето ти проклетите книги! И НЕ МИ ГОВОРИ ЗА ЖЕНИТЕ СИ!

Лидия се зае да троши стъклата на входа. Удряше ги с „Избрано от Хенри Чинаски“ и крещеше:

— Искаш си книгите, така ли? Ето ти проклетите книги! И НЕ МИ ГОВОРИ ЗА ЖЕНИТЕ СИ! НЕ ИСКАМ ДА СЛУШАМ ЗА ЖЕНИТЕ ТИ!

Аз стоях и гледах как крещи и чупи стъкла.

„Къде е полицията? — мислех си. — Къде?“

После Лидия хукна обратно, направи остър ляв завой покрай кофата за боклук и се втурна по алеята пред съседния блок. Там, зад един храст, беше оставила пишещата ми машина, радиото и тостера.

Лидия взе пишещата машина и изтича обратно по средата на улицата. Пишещата машина беше тежка, обикновен стар модел. Лидия я вдигна с две ръце над главата си и я разби в паважа. Капакът и няколко други части се разлетяха встрани. Тя отново вдигна пишещата машина, вдигна я над главата си, изпищя „НЕ МИ ГОВОРИ ЗА ЖЕНИТЕ СИ!“ и пак я тресна в паважа.

После скочи в колата си и потегли.

След петнайсет секунди дойде една патрулка.

— Оранжев фолксваген. Казва се Нещото и прилича на танк. Не си спомням номера, но буквите са HZY.

— Адрес?

Казах им адреса.

Естествено, полицаите я докараха при мен. Докато се приближаваха, я чувах как вие на задната седалка.

— НЕ МЪРДАЙ! — извика едното ченге, докато изскачаше от колата.

Аз го заведох вкъщи. Той влезе след мен, като стъпваше по натрошените стъкла. По някаква причина светна с фенерче към тавана и гипсовите орнаменти по него.

— Ще предявите ли обвинения? — попита ме ченгето.

— Не. Тя има деца. Не искам да ѝ отнемат децата. Бившият ѝ съпруг се опитва да ги вземе. Но *моля* ви, обяснете ѝ, че не трябва да се правят такива неща.

— Добре — каза той. — Подпишете се тук.

Полицаят надраска нещо на ръка в малкия си бележник с редове. *Аз, Хенри Чинаски, няма да повдигам обвинения срещу Лидия Ванс.*

Подписах се и той си тръгна.

Заклучих вратата, колкото беше останало от нея, легнах си и се опитах да заспя.

Някъде след един час телефонът звънна. Беше се прибрала вкъщи.

— КОПЕЛЕ МРЪСНО, АКО НЯКОЙ ПЪТ ПАК МИ КАЖЕШ ЗА ЖЕНИТЕ СИ, ПАК ЩЕ НАПРАВЯ АБСОЛЮТНО СЪЩОТО! — изкрещя тя и затвори.

След две вечери отидох до къщата на Тами на „Ръстик Корт“. Почуках. Вътре не светеше. Изглежда, нямаше никого. Погледнах в пощенската кутия. Имаше писма. Написах ѝ бележка: *Тами, търсих те по телефона. Дойдох, но те нямаше. Добре ли си? Обади ми се. Ханк*

Към единайсет на следващата сутрин пак отидох с колата. Нейната кола не се виждаше. Бележката ми си стоеше на вратата. Все пак позвъних. Писмата си стояха в пощенската кутия. Оставих ѝ нова бележка: *Тами, къде си, по дяволите? Обади ми се. Ханк.*

После обиколих целия квартал, като търсех да видя очуканото червено камаро.

Вечерта пак отидох до тях. Валеше. Бележките ми се бяха намокрили. В пощенската кутия имаше още повече писма. Оставих ѝ една моя стихосбирка, с посвещение. После се върнах във фолксвагена. На огледалото за обратно виждане висеше малтийски кръст. Свалих го, занесох го до тях и го завързах за бравата на вратата.

Не знаех къде живеят приятелките ѝ, майка ѝ, любовниците ѝ.

Прибрах се и написах няколко любовни стихотворения.

Имах среща с един анархист, Бен Солвнаг, който пишеше биографията ми. Тогава чух стъпките ѝ отвън на алеята. Веднага ги познах — винаги вървеше бързо, напрегнато и секси с малките си крачета. Вратата беше отворена. Тами влезе направо вътре.

Веднага се прегърнахме и започнахме да се целуваме.

Бен Солвнаг се сбогува и си тръгна.

— Кучите синове конфискуваха нещата ми, всичките ми неща! Не можах да платя наема! Мръсен кучи син!

— Ей сега ще отида и ще го пребия. Ще ти приберем нещата.

— Не, той има пистолети! Всякакви пистолети.

— Ох.

— Дъщеря ми е при майка ми.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Естествено.

— Какво?

— Много сухо шампанско.

— Добре.

Вратата все още беше отворена и светлината на следобеда огряваше косата ѝ — толкова дълга и червена, че сякаш гореше.

— Може ли да се изкъпя? — попита тя.

— Естествено.

— Чакай ме — каза тя.

На сутринта се заговорихме за финансите ѝ. Имаше доходи: детска издръжка, както и чекове от бюрото за безработни.

— В този блок, точно над мен, има свободна квартира.

— Колко струва?

— Сто и пет долара. В това влизат и половината сметки за вода и ток.

— Че това нищо не е. Пускат ли с деца? С дете?

— Ще те пуснат. Аз ще говоря с тях. Познавам управителите.

До неделя Тами вече се беше преместила. Точно над мен. Можеше да се наведе и да погледне в кухнята ми, където пишех на масата в ъгъла.

Във вторник вечерта седяхме вкъщи и пиехме: аз, Тами и брат й, Джей. Телефонът звънна. Беше Боби.

— Луи е тук с жена си и тя иска да се запознае с теб.

Луи беше човекът, който наскоро беше освободил сегашния апартамент на Тами. Той свиреше в джазбанди в малки клубове, обаче не му вървеше много. Но беше интересен тип.

— Нещо не ми се идва, Боби.

— Луи ще се обиди, ако не дойдеш.

— Добре, но ще доведе двама приятели.

Отидохме у Боби и се запознахме. Боби извади евтина бира. Беше пуснал уредбата, доста силно.

— Четох разказа ти в *Knight* — каза Луи. — Много е странен. Нали не си чукал умряла жена?

— Някои от тях все едно бяха умрели.

— Разбирам.

— Тази музика е ужасна — обади се Тами.

— Как върви музиката, Луи?

— Ами събрах нова група. Ако се задържим заедно, може и да успеем.

— Мисля да направя свирка на някого — заяви Тами. — Може би на Боби, или на Луи, или на брат ми!

Тами беше облечена с някаква дълга дреха, нещо средно между вечерна рокля и нощница.

Валери, жената на Боби, беше на работа. Две вечери в седмицата работеше като барманка. Луи, жена му Пола и Боби пиеха вече от известно време.

Луи отпи от евтината бира, прилоша му, скочи и изхвърча навън. Тами също скочи и изтича след него. Подир малко се върнаха заедно.

— Хайде да се махаме — каза Луи на Пола.

— Добре — съгласи се тя.

Двамата станаха и си тръгнаха заедно.

Боби извади още бира. Двамата с Джей се заговорихме за нещо.

След малко чух гласа на Боби:

— Не съм виновен! Не съм виновен аз, човече!

Погледнах. Тами беше отпуснала глава в скута на Боби и го беше хванала за топките. После премести ръка и хвана кура му, като през цялото време ме гледаше.

Отпих от бирата си, оставих я, станах и си тръгнах.

На следващия ден излязох да си купя вестник и видях Боби пред блока.

— Луи се обади, за да разкаже какво е станало снощи — каза той.

— И?

— Той излязъл да повръща, но докато повръщал, Тами го хванала за кура и казала: „Качи се горе и ще ти направя свирка. А после ще ти пъкнем кура в шоколадовото ми яйце.“ Той й отказал и тя настояла: „Какъв ти е проблемът? Не си ли мъж? Не държиш ли на пиене? Качи се горе и ще ти направя свирка!“

Отидох до ъгъла и си купих вестник. Върнах се, проверих резултатите от състезанията, прочетох за убийствата и изнасилванията.

На вратата се почука. Отворих. Беше Тами. Тя влезе и седна.

— Виж — каза тя. — Съжалявам, ако съм те наранила, но за нищо друго не съжалявам. Просто съм си такава.

— Няма проблеми — отвърнах. — Но когато изтича навън след Луи, ти обиди и Пола. Те са заедно, нали разбираш.

— МАМКА МУ! — изкрещя ми тя. — ИЗОБЩО НЕ ЗНАМ КАКВА Е ТАЗИ ПОЛА!

На същата вечер заведох Тами на хиподрума, където имаше надбягвания с двуколки. Качихме се на втория балкон и седнахме. Аз ѝ донесох програма и Тами я разгледа. (На тези надбягвания в програмата са отпечатани и предишните резултати на екипажите.)

— Виж сега — каза ми Тами. — В момента съм на хапчета. Когато съм на хапчета, понякога се отнасям и се губя. Трябва да ме наглеждаш.

— Добре. Отивам да залагам. Искаш ли да ти дам няколко долара, за да залагаш и ти?

— Не.

— Добре, веднага се връщам.

Отидох на гишето и заложих на седми кон.

Когато се върнах, Тами не беше там. Помислих си, че сигурно просто е отишла до тоалетната.

Седнах и изгледах надбягването. Моят кон излезе пети. Спечелих двайсет и пет долара.

Тами все още не се беше върнала. Изкараха конете за следващото състезание. Реших този път да не залагам. По-добре беше да потърся Тами.

Първо отидох до голямата тераса и проверих в ложите, по седалките, на щандовете за снакс и на бара. Никъде я нямаше.

Започна второто надбягване и конете поеха по пистата. Чух как хората крещят по време на спринта. Слязох на нивото на пистата. Оглеждах се навсякъде за това великолепно тяло и червената коса. Но ги нямаше.

Тогава отидох до „Бърза помощ“. Вътре седеше един тип и пушеше пура.

— Тук случайно да има една млада жена с червена коса? — попитах го аз. — Може да е припаднала... беше ѝ лошо.

— Тук няма никакви жени с червени коси, господине.

Заболяха ме краката. Качих се обратно на втората тераса и започнах да мисля за следващото надбягване.

Към края на осмото надбягване бях изкярил сто трийсет и два долара. Смятах да заложа петдесет на четвъртия кон в последното надбягване. Тръгнах към гишетата и видях Тами, която стоеше на прага на едно служебно помещение. От едната ѝ страна стоеше чернокож чистач с метла в ръка, а от другата — втори чернокож, който беше облечен много елегантно. Приличаше на сводник от филмите. Тами се ухили и ми махна. Отидох при тях.

— Търсих те навсякъде — казах. — Помислих си, че си умряла от свръхдоза.

— Не, нищо ми няма, супер съм.

— Е, добре. Приятна вечер, червенокоске...

Тръгнах към гишето. Тя се затича след мен:

— Къде отиваш, по дяволите?

— Искам да заложа навреме на четвърти кон.

Успях да заложа навреме, но четвъртият кон загуби на косъм. Надбягванията свършиха. Двамата с Тами заедно излязохме на паркинга. Докато вървеше до мен, хълбокът ѝ ме побутваше.

— Притесних се за теб — казах.

Намерихме колата и се качихме. По пътя обратно към къщи Тами изпуши шест-седем цигари, като ги пушеше само до половината, а после ги смачкваше в пепелника на таблото. После пусна радиото. Усилваше звука, после го намаляваше, сменяше станциите и си щракаше с пръсти.

Когато пристигнахме, тя изтича в апартамента си и заключи вратата отвътре.

Жената на Боби работеше две вечери в седмицата и когато я нямаше, той започваше да звъни по телефона. Знаех, че във вторник и в четвъртък вечер винаги се чувства самотен.

Когато телефонът звънна, беше вторник вечерта. Обаждаше се Боби.

— Ей, човече, може ли да сляза да изпием няколко бири?

— Добре, Боби.

Настаних се на един стол срещу Тами, която седеше на дивана. Боби пристигна и се разположи на дивана. Отворих му една бира. Боби започна да си говори с Тами. Разговорът им беше толкова безсмислен, че се отнесох. Но все пак дочувах това-онова.

— Сутрин си взимам студен душ — каза например Боби. — Веднага се разбудям.

— И аз си взимам студен душ сутрин — отвърна Тами.

— Взимам си студен душ — продължи Боби — и веднага се избърсвам с хавлията. После прочитам някое списание или нещо подобно. И вече съм готов за новия ден.

— Аз пък си взимам студен душ, но не се бърша — сподели Тами. — Просто оставям капчиците да си стоят.

— Понякога пък си взимам адски *гореща* вана — добави Боби. — С толкова гореща вода, че трябва бавно да влизам във ваната.

С тези думи Боби стана и демонстрира колко бавно влиза във ваната с гореща вода.

След това разговорът се прехвърли към филмите и телевизионните програми. И двамата, изглежда, много си падаха по филми и телевизионни програми.

Говориха два-три часа без прекъсване.

Накрая Боби стана:

— Е, трябва да тръгвам.

— Недей да си ходиш, Боби — каза Тами. — *Моля те*.

— Не, наистина трябва да тръгвам.

Валери трябваше да се прибере от работа всеки момент.

Във вторник вечерта Боби се обади пак.

— Ей, човече, какво правиш?

— Нищо особено.

— Може ли да сляза да изпием няколко бири?

— Ами предпочитам тази вечер да нямам гости.

— Хайде бе, човече, само по няколко бири...

— Не, моля те.

— ДА ТИ ГО НАЧУКАМ ТОГАВА! — изкрещя той. Затворих и отидох в другата стая.

— Кой беше? — попита Тами.

— Някакъв човек, който искаше да дойде на гости.

— Боби, нали?

— Да.

— Не се държиш добре с него. Знаеш, че му става тъжно, когато жена му отиде на работа. Защо се държиш така гадно?

Тами скочи, изтича в спалнята и хвана телефона. Току-що ѝ бях купил бутилка шампанско. Тя не я беше отворила. Взех бутилката и я скрих в килера.

— Боби, обажда се Тами — каза тя по телефона. — Ти ли се обади току-що? Къде е жена ти? Веднага идвам.

Тя затвори телефона и излезе от спалнята.

— Къде е шампанското? — попита.

— Майната ти — отвърнах. — Няма да ходиш да пиеш това шампанско с него.

— Искам си шампанското. Къде е?

— Нека той да си купи собствено.

Тами си взе цигарите от масичката в хола и излезе на бегом.

Извадих шампанското, отворих го и си налях една чаша. Вече не пишех любовни стихотворения. Всъщност вече изобщо не пишех. Не

ми се пишеше.

Шампанското се пиеше лесно. Пиех чаша след чаша. После си свалих обувките и слязох до апартамента на Боби. Надникнах през щорите. Двамата седяха много близо един до друг на дивана и си говореха нещо.

Върнах се горе. Довърших шампанското и започнах с бирата.

Тогава телефонът звънна. Беше Боби.

— Виж — каза той. — Защо не слезеш да изпиеш една бира с мен и Тами?

Затворих.

Изпих още няколко бири и изпуших две-три евтини пури. Все повече се напивах. Слязох до апартамента на Боби и почуках. Той отвори.

Тами седеше на дивана и шмъркаше кока с пластмасова лъжичка от „Макдоналдс“. Боби ми подаде една бира.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? — попита той. — Не си достатъчно сигурен в себе си. Липсва ти самоувереност.

Започнах да смуча бирата.

— Точно така, Боби е прав — обади се Тами.

— Нещо вътре ме боли.

— Просто си несигурен — каза Боби. — Това е.

Имах два различни телефонни номера на Джоана Доувър. Пробвах на единия, в Галвестън. Тя вдигна телефона.

— Аз съм, Хенри.

— Май си пиан.

— Така е. Искам да дойда да те видя.

— Кога?

— Утре.

— Добре.

— Ще ме чакаш ли на летището?

— Разбира се, сладурче.

— Ще си купя билет и пак ще ти се обадя.

Взех си билет за полет 707, който излиташе от Лос Анджелис в 12:15 на обяд на следващия ден. После пак се обадох на Джоана Доувър, за да ѝ предам тази информация. Тя заяви, че ще ме чака.

Телефонът звънна. Беше Лидия.

— Реших, че трябва да ти кажа — рече. — Продадох къщата. Местя се във Финикс. Утре сутринта заминавам.

— Добре, Лидия. Всичко най-хубаво.

— Направих спонтанен аборт. Беше ужасно, едва не умрях. Изгубих адски много кръв. Не исках да те притеснявам.

— Сега добре ли си?

— Добре съм. Просто искам да се махна от този град, защото ми писна от него.

Казахме си довиждане и затворихме.

Отпуших още една бира. Вратата се отвори и Тами влезе вкъщи. Крачеше напред-назад като луда и ме гледаше.

— Прибра ли се Валери? — попитах. — Излекува ли Боби от самотата?

Тами продължаваше да се върти. Изглеждаше много добре с дългата си рокля, независимо дали беше наебана или не.

— Изчезвай — казах ѝ аз.

Тя направи още едно кръгче, после изхвърча навън и се качи в апартамента си.

Не можех да заспя. За щастие, имах още бира. Продължих да пия и довърших последната бутилка около 4:30 сутринта. Поседях докъм 6, после станах и отидох да си купя още.

Времето вървеше много бавно. Обикалях напред-назад. Не се чувствах много добре, но започнах да си пея. Обикалях и си пеех — от банята в спалнята, оттам в дневната, оттам в кухнята и обратно.

Погледнах часовника. 11:15 сутринта. Летището беше на един час път от вкъщи. Бях облечен. Имах обувки, но без чорапи. Взех си само едни очила за четене, които пяхнах в джоба на ризата си. Излязох на бегом, без никакъв багаж.

Фолксвагенът ме чакаше отпред. Качих се. Слънцето светеше прекалено ярко. За момент отпуснах глава на волана. Чух как някой на двора казва:

— Този как си мисли, че ще кара в това състояние?

Запалих двигателя, включих радиото и подкарах. Не беше лесно да въртя волана. Колата постоянно пресичаше осевата линия и влизаше в насрещното движение. Колите натискаха клаксоните и аз се прибирах в своето платно.

Накрая стигнах до летището. До излитането оставаха 15 минути. По целия път бях минавал на червено, не бях спирал на знак „стоп“ и скандално бях надвишавал ограничението за скоростта. Оставаха четиринайсет минути. Паркингът на летището беше пълен. Не намерих място. После видях пред някакъв асансьор едно място, където моят фолксваген щеше да се побере. Имаше табела: „Паркирането забранено“. Паркирах. Докато заключвах колата, очилата ми за четене паднаха от джоба на ризата и се счупиха на асфалта.

Тичешком пресякох улицата и отидох на гишето за резервации. Беше горещо. От мен се стичаше пот.

— Имам запазен билет на името на Хенри Чинаски...

Служителката на гишето ми написа билета и аз платих в брой.

— Между другото — каза тя, — чела съм вашите книги.

Продължих на бегом към охраната. Алармата се включи, когато се опитах да мина. В джобовете ми имаше прекалено много монети, седем различни ключа и джобното ми ножче. Изсипах ги на подноса и минах за втори път.

Оставаха пет минути. Трябваше да стигна до изход 42.

Всички други пътници вече се бяха качили. Стигнах навреме. Оставаха три минути, когато си намерих мястото и закопчах колана. Капитанът на самолета вече говореше нещо по интеркома.

Засилихме се по пистата и излетяхме. Издигнахме се над океана, после направихме широк завой в обратната посока.

Слязох последен от самолета и видях Джоана Доувър, която ме чакаше.

— Господи! — засмя се тя. — Изглеждаш ужасно!

— Джоана, искаш ли да изпием по едно *Блъди Мери*, докато чакаме багажа ми? Чакай, всъщност аз нямам никакъв багаж. Нищо, пак можем да изпием по едно *Блъди Мери*.

Отидохме в бара и седнахме.

— Така никога няма да стигнеш до Париж.

— Аз и без това не харесвам французите. Нали знаеш, че съм роден в Германия?

— Надявам се къщата ми да ти хареса. Съвсем обикновена е. Два етажа и много свободно място.

— Ще ми хареса, стига да сме в едно легло.

— Имам и бои.

— Бои?

— Искам да кажа, че ще можеш да рисуваш, ако искаш.

— Глупости. Все пак благодаря. Прекъснах ли нещо?

— Не. Имаше един автомонтър. Но той се измъкна. Не издържа на темпото.

— Не ме мъчи, Джоана. Лизането и чукането не са всичко в този живот.

— Точно затова са боите. За моментите, когато си почиваш.

— Голяма жена си ти — казах аз. — Дори ако не броим това, че си висока два метра.

— Все едно не знам — отвърна тя.

У тях ми хареса. На всички прозорци и врати имаше щори. Прозорците бяха големи като врати. На пода нямаше килими. Имаше две бани, стари мебели и много маси, пръснати навсякъде, големи и малки. Просто устроено, удобно място.

— Вземи си душ — каза Джоана.

Засмях се:

— Нямам други дрехи.

— Утре ще ти купим. След като се изкъпеш, ще излезем да хапнем морска храна. Знам един добър ресторант.

— Дават ли и нещо за пиене?

— Идиот.

Не си взех душ. Взех си вана.

После се качихме в колата и се возихме доста дълго. Дотогава не знаех, че Галвестън е остров.

— В днешно време контрабандистите на наркотици отвличат рибарските лодки, с които се ловят скариди. Убиват всички на борда и използват лодките, за да прекарват стоката. Затова цената на скаридите е скочила — защото ловът на скариди стана рискована професия. А твоята професия как върви?

— От известно време не пиша. Май приключих с писането.

— От колко време си така?

— Шест-седем дни.

— Ето го ресторанта.

Джоана спря на паркинга. Караше много бързо, но не така, все едно искаше да нарушава закона. Караше така, все едно по рождение има право да кара толкова бързо, колкото си иска. Между двете имаше разлика и аз я оценявах по достойнство.

Намерихме си маса далеч от навалищата. В ресторанта беше хладно, тихо и тъмно. Хареса ми. Избрах си омар. Джоана си поръча нещо странно. Поръча на френски. Беше образована, интересна жена. Колкото и да не ми се искаше, трябваше да призная, че от доброто образование все пак има някаква полза, когато човек си поръчва в ресторант или си търси работа — особено когато си поръчва в ресторант. Винаги съм изпитвал чувство за малоценност в присъствието на сервитьори. Бях навлязъл в този живот твърде късно, с твърде малко багаж. Всички сервитьори вече четяха Труман Капотти. Аз четях резултатите от конните състезания.

Вечерята беше отлична, а в залива се виждаха лодките за лов на скариди, патрулките на бреговата охрана и пиратските корабчета. Омарът беше вкусен и аз го поливах с чудесно вино. Юнак. Винаги съм обичал омарите — с розовата им броня, бавни, но коварни.

Когато се върнахме в апартамента на Джоана Доувър, си отворихме бутилка отлично червено вино. Седяхме в тъмното и гледахме колите, които нарядко минаваха по улицата. После Джоана заговори.

— Ханк?

— Да?

— Заради жена ли дойде тук?

— Да.

— Приключи ли с нея?

— Така си мисля. Но ако кажа „не“...

— Значи не си сигурен?

— Не.

— Дали някой изобщо е сигурен за тези неща?

— Не вярвам.

— Точно затова всичко е толкова гадно, нали?

— Гадно е.

— Хайде да се чукаме.

— Много пих.

— Хайде да си лягаме.

— Искам да пия още.

— Няма да можеш да...

— Знам. Надявам се да ме оставиш четири-пет дни.

— Зависи как ще се представиш — каза тя.

— Звучи честно — съгласих се аз.

Когато изпихме виното, едва успях да допълзя до леглото. Заспах още преди Джоана да излезе от банята.

Събудих се, станах, измих си зъбите с четката на Джоана, изпих няколко чаши вода, измих си ръцете и лицето и пак си легнах. Джоана се обърна към мен и устните ни се намериха. Курът ми започна да се надига. Преместих ръката ѝ на кура си. Хванах я за косата, дръпнах главата ѝ назад и сурово я целунах. Започнах да си играя с клитора ѝ. Дълго си играх с него. Тя се подмокри цялата. Качих се върху нея и го забих докрай. Задържах го вътре. Усетих как откликва на движенията ми. Устоях доста дълго. Накрая не издържах повече и свърших. Бях мокър от пот и сърцето ми биеше толкова силно, че го чувах с ушите си.

— Не съм в много добра форма — споделих.

— Беше добре. Хайде да изпушим един джойнт.

Тя извади един готов свит джойнт. Започнахме да си го подаваме.

— Джоана — казах аз. — Още ми се спи. Искам да поспя още един час.

— Естествено. Само да изпушим джойнта.

Довършихме джойнта, после пак си легнахме и аз заспах.

Същия ден, след вечеря, Джоана извади мескалин.

— Пробвал ли си от това?

— Не.

— Искаш ли да пробваш?

— Ами добре.

Джоана беше наредила по масата бои, четки и хартия за рисуване. Тогава си спомних, че колекционираше картини. И беше купила някои от моите. През по-голямата част от вечерта бяхме пили „Хайнекен“, но още не бяхме пияни.

— Това е много силно — предупреди ме тя.

— Какво се получава?

— Става ти много странно. Може да ти прилошее. Ако повърнеш, те вдига още повече, но аз предпочитам да не повръщам, така че ще го вземем с малко сода бикарбонат. Как да ти кажа — може би най-доброто на мескалина е това, че с него можеш да изпитаеш истински ужас.

— Аз и без това го изпитвам — отвърнах.

Започнах да рисувам. Джоана пусна уредбата. Музиката беше много странна, но ми харесваше. Огледах се и видях, че Джоана я няма. Нищо. Нарисувах един човек, който се беше самоубил, като се беше обесил от гредите на тавана с въже. Използвах предимно жълто, така че умрелият стана много шарен и забавен. После нещо каза:

— Ханк...

Нещото беше точно зад гърба ми. Подскочих от стола:

— ГОСПОДИ БОЖИЧКО! МАМКА МУ, ГОСПОДИ БОЖИЧКО!

От китките към раменете и надолу по гърба ми пробягаха миниатюрни ледени мехурчета. Започнах да треперя. Озърнах се. Зад мен стоеше Джоана.

— Никога повече не прави така — казах ѝ аз. — Никога повече не ме стряскай така, защото ще те убия!

— Просто отидох за цигари, Ханк.
— Виж какво нарисувах.
— Страхотно е — каза тя. — Много ми харесва!
— Предполагам, че е от мескалина.
— Да, така е.
— Добре тогава, госпожичке. Дай ми една цигара.
Джоана се засмя и запали по цигара за двама ни.

Пак се хванах да рисувам. Този път наистина ми се получи: нарисувах огромен зелен вълк, който чукаше червенокоса жена — червената ѝ коса се спускаше като водопад, докато зеленият вълк ѝ го набиваше между краката, които беше вдигнал с лапите си. Жената беше безпомощна. Вълкът не спираше да я тъпче, а над тях гореше нощта, бяха под открито небе и в небето имаше звезди с дълги ръце и луната, която ги гледаше. Беше горещо, горещо и шарено.

— Ханк...

Пак подскочих. Обърнах се и видях Джоана. Този път я сграбчих за гърлото:

— Не ти ли казах, по дяволите?! Не ти ли казах да не ме стряскаш така?!

Останах пет дни и пет нощи. После спря да ми става. Джоана ме закара до летището. Беше ми купила нова пътническа чанта и малко нови дрехи. Летището в Далас ми се стори най-нечовешкото летище в САЩ.

Джоана ми махна за сбогом и аз излетях.

Пристигнах в Лос Анджелис без проблеми. Слязох от самолета, като се чудех какво е станало с фолксвагена. Качих се с асансьора до паркинга и не го видях. Реших, че са го вдигнали. После обаче отидох от другата страна на асансьора и колата си беше там. Само ми бяха сложили глоба.

Подкарах към къщи. Апартаментът ми изглеждаше както обикновено — навсякъде имаше бутилки и боклуци. Трябваше да поизчистя малко. Ако някой външен човек го видеше в този вид, щяха да ме вкарат в затвора или в лудницата.

На вратата се почука. Отворих. Беше Тами.

— Здравсти! — каза тя.

— Здравей.

— Явно адски си бързал, когато си тръгвал. Всички врати бяха отключени. Задната даже беше отворена. Слушай, нали няма да кажеш на никого, ако ти разкрия една тайна?

— Добре.

— Докато те нямаше, Арлийн дойде и се обади от твоя телефон, междуградски.

— Добре.

— Опитах се да я спра, но не можах. Беше назобана с хапчета.

— Добре.

— Ти къде беше?

— В Галвестън.

— Защо изчезна така? Да не си луд?

— В събота пак трябва да замина.
 — В събота? Какъв ден сме днес?
 — Вторник.
 — Къде ще ходиш?
 — В Ню Йорк.
 — Защо?
 — Имам четене. Преди две седмици ми изпратиха билетите за самолета. Освен това ще получа и процент от входа.
 — О, нека да дойда с теб! Ще оставя Данси при майка ми. Много ми се ходи!
 — Не мога да си позволя да те взема. Ще отиде цялата ми печалба. В последно време много харча.
 — Ще слушам! Много ще слушам! Ще стоя при теб през цялото време! Ужасно ми липсваше.
 — Не може, Тами.
 Тя отвори хладилника и си извади една бира:
 — Просто не ти пука. Изобщо не ти е пукало, когато си писал онези любовни стихотворения.
 — Когато ги писах, ми пукаше.
 Телефонът звънна. Беше моят редактор.
 — Къде беше?
 — В Галвестън. Правих проучване за нова книга.
 — Чух, че ще четеш в Ню Йорк тази събота.
 — Да. Тами, моята приятелка, също иска да дойде.
 — Ще я вземеш ли?
 — Не, много е скъпо.
 — Колко струва?
 — Билетът в двете посоки е триста и шестнайсет долара.
 — Искаш ли да я вземеш?
 — Да, така мисля.
 — Добре, вземи я. Ще ти изпратя чек.
 — Честно?
 — Да.
 — Не знам какво да кажа.
 — Забрави. Но не забравяй Дилан Томас.
 — Е, мен поне няма да ме убият.
 Казахме си довиждане. Тами си смучеше бирата.

— Добре — казах ѝ аз. — Имаш два-три дни да си стегнеш багажа.

— Значи и аз заминавам?

— Да, моят редактор ще ти плати пътя.

Тами скочи и ме прегърна. Целуна ме, хвана ме за топките и ми подръпна кура.

— Страхотен си, дядка!

Ню Йорк. С изключение на Далас, Хюстън, Чарлстън и Атланта, не бях стъпвал в по-гаден град в целия свят. Тами се притисна в мен и курът ми се надигна. Значи Джоана Доувър все пак не го беше изцедила напълно...

Трябваше да излетим от Лос Анджелис в събота, в 3:30 следобед. В два се качих и почуках на вратата на Тами. Нямаше никой. Върнах се долу и седнах. Телефонът звънна. Беше Тами.

— Виж — казах. — Трябва да се стягаме и да тръгваме. На летище „Кенеди“ ще ме посрещнат организаторите. Къде си?

— Не ми достигат шест долара за една рецепта. Купувам успокоителни.

— Къде си?

— Точно до ъгъла на булевард „Санта Моника“ и „Уестърн“, на една пресечка. Аптека „Оул“. Ще я видиш.

Затворих, качих се във фолксвагена и отидох дотам. Паркирах на една пресечка след ъгъла на „Санта Моника“ и „Уестърн“, слязох от колата и се огледах. Не видях никаква аптека.

Пак се качих във фолксвагена и тръгнах да обикалям, като търсех нейното червено камаро. Видях го чак на пет пресечки оттам. Паркирах и влязох в аптеката. Тами седеше на един стол. Данси дотича и ми се изплези.

— Не можем да вземем детето.

— Знам. Ще я оставим при майка ми.

— При майка ти? Това е на пет километра в обратната посока.

— На път за летището.

— Не, в обратната посока.

— Имаш ли шест долара?

Дадох на Тами шест долара.

— Ще се видим у вас. Събран ли ти е багажът?

— Да, готова съм.

Върнах се обратно с колата и зачаках. След малко ги чух.

— Мамо! — извика Данси. — Искam динг-донг!

Двете се качиха по стълбите. Зачаках да се върнат. Те не се върнаха. Аз се качих. Тами беше готова с багажа, но стоеше на колене и отваряше и затваряше ципа на чантата.

— Ще занеса другите неща в колата — казах аз.

Освен чантата Тами имаше две големи хартиени торби, пълни догоре, и три закачалки с рокли.

Занесох торбите и роклите във фолксвагена. Когато пак се качих горе, тя продължаваше да затваря и да отваря ципа на чантата.

— Тами, трябва да тръгваме.

— Само минутка.

Тами стоеше на колене и не спираше да отваря и да затваря циповете. Изобщо не поглеждаше в чантите. Просто отваряше и затваряше циповете.

— Мамо — обади се Данси. — Искам динг-донг.

— Хайде, Тами. Да тръгваме.

— Добре де.

Взех чантата и двете ме последваха навън.

Тами се качи в колата си и аз подкарах след нея към къщата на майка ѝ. Влязохме. Тами застана до шкафа и започна да отваря и да затваря чекмеджетата. Всеки път, когато отваряше някое чекмедже, ровеше вътре и разбъркваше всичко. След това го затръшваше и минаваше на следващото. И се повтаряше същата история.

— Тами, самолетът вече е готов за излитане.

— О, не, имаме много време. *Мразя* да вися на летището.

— Какво ще правиш с Данси?

— Ще я оставя тук, докато майка ми се прибере от работа.

Данси изпищя. Най-сетне беше осъзнала какво става и продължи да пищи, по лицето ѝ потекоха сълзи, после спря, сви малките си юмручета и изкрещя:

— ИСКАМ ДИНГ-ДОНГ!

— Слушай, Тами, ще те чакам в колата — обадох се аз. Излязох и зачаках. Почаках пет минути, после се върнах.

Тами продължаваше да отваря и да затваря чекмеджетата.

— Моля те, Тами, да тръгваме най-сетне!

— Добре.

Тя се обърна към Данси:

— Стой тук, докато се прибере баба ти. Не отключвай на *никого*, освен на баба!

Данси отново нададе вой. После изпищя:
— МРАЗЯ ТЕ!

Двамата с Тами излязохме и се качихме във фолксвагена. Запалих двигателя. После тя изведнъж отвори вратата и излезе:

— ТРЯБВА ДА СИ ВЗЕМА НЕЩО ОТ КОЛАТА!

И изтича до камарото.

— Мамка му! — извика тя. — Заключих колата, но съм забравила ключа и не мога да я отворя! Имаш ли закачалка?

— Не! — изкрещях в отговор. — Нямам закачалка!

— Веднага се връщам!

Тами пак изтича в жилището на майка си. Чух как отваря вратата. Данси пищеше и виеше. Чух как вратата се затръшна и Тами се върна с една закачалка. Отиде до камарото и отвори вратата с нея.

Отидох при нея. Тами беше на задната седалка и ровеше в ужасната бъркотия, която цареше — дрехи, хартиени торби, картонени чашки, вестници, бирени бутилки, празни кутии. Най-сетне намери каквото търсеше: фотоапарата, който ѝ бях подарил за рождения ден.

Докато карах фолксвагена към летището с такава скорост, все едно се канех да спечеля автомобилно състезание, Тами се наведе към мен:

— Ти наистина ме обичаш, нали?

— Да.

— Когато пристигнем в Ню Йорк, ще те чукам така, както *никога* не са те чукали!

— Честно?

— Да.

Тя ме хвана за кура и се притисна към мен.

Първата и единствена червенокоса жена в живота ми. Голям късмет.

Изтичахме нагоре по дългата рампа. Аз носех роклите и торбите на Тами.

Когато стигнахме до ескалатора, Тами изведнъж видя машината, на която можеш да си купиш застраховка „Живот“ преди полета.

— Моля те — казах аз. — Имаме само пет минути до излитането.

— Искам да оставя парите на Данси.

— Добре.

— Имаш ли две монети по дваисет и пет цента?

Дадох ѝ две монети по дваисет и пет цента. Тя ги пусна в машината, която изплю едно талонче.

— Имаш ли химикалка?

Тами попълни талончето, но после трябваше да го сложи в плик. Прибра талончето в плика и се опита да го пхне в процепа на машината.

— Не влиза! — оплака се тя.

— Ще изпуснем самолета.

Тя продължи да натиска плика, за да го натика в процепа. Но не успяваше.

Стоеше и тикаше плика в процепа. Пликът вече беше прегънат на две и всичките му ъгълчета бяха пречупени.

— Ще полудея — казах ѝ аз. — Не *издържам* вече.

Тами пробва още няколко пъти. Пликът не влизаше. Накрая се обърна към мен:

— Добре де, да тръгваме.

Качихме се на ескалатора с нейните рокли и торби. Намерихме изхода. Настанихме се на две места в дъното на самолета. Сложихме си коланите.

— Видя ли? — рече ми тя. — Нали ти казвах, че имаме достатъчно време?

Погледнах си часовника. Самолетът се плъзна по пистата.

Вече бяхме във въздуха около дваайсет минути, когато Тами извади от дамската си чанта огледало и започна да си слага грим — най-вече на очите. Действаше с малка четчица, като полагаше най-големи усилия за миглите си. Докато се занимаваше с това, отваряше очите си много широко и държеше и устата си отворена. Гледах я и започнах да се надървям.

Устните ѝ бяха толкова плътни, кръгли и отворени, докато работеше по миглите си. Поръчах две питиета.

Тами спря, за да отпие от чашата си, после продължи.

Един младеж, който седеше вдясно от нас, започна да си го пипа. Тами продължаваше да се наблюдава в огледалото, с отворена уста. Изглеждаше така, все едно истински я бива да смуче с тази уста.

Продължи да се гримира поне един час. След това прибра огледалото и четчицата, облегна се на рамото ми и заспа.

На седалката вляво от нас седеше жена. На вид беше към средата на четирийсетте. Тами спеше.

Жената се обърна към мен.

— На колко е години? — попита ме тя.

Изведнъж в самолета стана много тихо. Всички наоколо се заслушаха какво ще кажа.

— Двайсет и три.

— Изглежда на седемнайсет.

— Но е на дваайсет и три.

— Първо два часа се гримира, а после заспа.

— Около час — поправих я.

— В Ню Йорк ли отивате? — попита ме жената.

— Да.

— Дъщеря ли ви е?

— Не, нито съм ѝ баща, нито дядо. Изобщо не сме роднини. Гаджета сме и отиваме в Ню Йорк.

Вече можех да прочета вестникарското заглавие в очите ѝ:

ХОЛИВУДСКО ЧУДОВИЩЕ УПОЯВА 17-ГОДИШНО МОМИЧЕ,

ОТВЕЖДА Я В НЮ ЙОРК И СЕ ГАВРИ С НЕЯ,

СЛЕД КОЕТО Я ПРОДАВА НА МНОГОБРОЙНИ БЕЗДОМНИЦИ

Жената-инквизитор се отказа от разпита. Облегна се назад и затвори очи. Главата ѝ се отпусна към мен. Едва не ми легна в скута. Докато прегръщах Тами, гледах тази жена. Почудих се дали ще има нещо против да я целуна свирепо. Пак се надървих.

Пригответх се за кацане. Тами лежеше отпусната. Притесних се. Сложих ѝ колана.

— Тами, пристигаме в *Ню Йорк*! Всеки момент ще *кацнем*! Тами, събуди се!

Тя не отговори.

Дали не беше умряла от свръхдоза?

Проверих ѝ пулса. Нищо не усетих.

Погледнах огромните ѝ гърди. Искях да видя дали диша. Гърдите ѝ не помръдваха. Станах и намерих една стюардеса.

— Моля ви да седнете, господине. Всеки момент ще кацнем.

— Вижте, притеснявам се. Приятелката ми не иска да се събуди.

— Да не би да е мъртва? — прошепна тя.

— Не знам — прошепнах в отговор аз.

— Добре, господине. Веднага щом кацнем, ще дойда при вас.

Самолетът започваше да се снишава. Отидох в кенефа и намокрих малко салфетки. Върнах се, седнах до Тами и обтрих лицето ѝ с мокрите салфетки. Жалко за грима. Тами не реагира по никакъв начин.

— Събуди се, курво!

Разтърках салфетките между гърдите ѝ. Нищо. Никаква реакция. Накрая се отказах.

Сега трябваше да измисля някакъв начин, за да транспортирам тялото обратно. И да кажа на майка ѝ какво е станало. Майка ѝ щеше да ме намрази.

Кацнахме. Хората станаха и се наредиха на опашка, за да слязат от самолета. Аз останах седнал. Започнах да разтърсвам Тами и я ощипах.

— Нью Йорк, червенокоске. Прогнилата ябълка. Хайде, свести се. Престани с тези номера.

Стюардесата се върна и също започна да разтърсва Тами.

— Хайде, мила, какво ти е?

Тами започна да реагира. Първо се раздвижи. После отвори очи. Значи всичко беше въпрос на някакъв *нов* глас. Вече никой не чуваше познатите гласове. Познатите гласове ставаха част от самия човек, като ноктите.

Тами си извади огледалото и започна да се реше. Сервитьорката я потупваше по рамото. Изправих се и извадих роклите от багажника над седалките. Там бяха и торбите. Тами продължи да се оглежда и да се реше.

— Тами, вече сме в Нью Йорк. Хайде да слизаме.

Тя бързо се раздвижи. Аз взех двете торби и роклите. Тя излезе от самолета, като полюшваше задника си. Аз вървах след нея.

Гари Бенсън, нашият човек, беше дошъл да ни посрещне. Той също пишеше стихотворения, а освен това караше такси. Беше много дебел, но поне не приличаше на поет — не изглеждаше като творец от Норт Бийч или Ийст Вилидж, нито като учител по английски, което беше добре, защото точно този ден в Ню Йорк беше много горещо, почти 43 градуса. Взехме си багажа и се качихме в колата му — не в таксито, — където той ни обясни как в Ню Йорк почти няма смисъл да притежаваш кола. Затова имало толкова много таксита. Излязохме от летището, той подкара по улицата и започна да ни разказва за Ню Йорк, а аз забелязах, че шофьорите в Ню Йорк са точно като самия град — никой не отстъпваше нито на сантиметър, на никого не му пукаше. Нямаше нито съчувствие, нито вежливост — колите почти притискаха броните си една в друга, докато напредваха. Разбиха ги: всеки, който отстъпеше и с един сантиметър, щеше да предизвика задръстване, нарушение, убийство. Колите се точеха като лайна в отходен канал. Движението представляваше невероятна гледка, но шофьорите не изглеждаха разгневени — просто се бяха примирили с фактите от живота в големия град.

И все пак Гари обичаше да говори за работа.

— Ако нямаш нищо против, искам да ти направя едно интервю за радиото, което да запишем.

— Добре, Гари, можем да го направим утре след четенето.

— Сега ще ви закарам при координатора на събитието. Той всичко е организирал. Той ще ви покаже къде е хотелът и прочие. Казва се Маршал Бенчли и не споделяйте, че съм ви казал, но го мразя в червата.

Продължихме и накрая видяхме Маршал Бенчли, който стоеше пред една жилищна сграда. Нямаше къде да паркираме. Той скочи в колата в движение и Гари продължи по улицата. Бенчли приличаше на поет — на поет със стабилни доходи, който никога не е работил през

живота си и му личи. Беше маниерен и безличен — като камъче, изгладено от прибоя.

— Ще ви закараме в хотела — рече той.

Сетне гордо изрецитира един дълъг списък от известни личности, които били отсядали в същия хотел. Знаех имената на някои от тях, а на други — не.

Гари спря пред хотел „Челси“. Слязохме.

— Ще се видим на четенето — заяви Гари. — И утре, след него.

Маршал ни заведе вътре, на рецепцията. Хотел „Челси“ не беше нищо особено — може би точно в това му беше чарът.

Маршал се обърна към нас и ми подаде ключа:

— Стая хиляда и десет, старата стая на Джанис Джоуплин.

— Благодаря.

— В стая хиляда и десет са отсядали мнозина големи творци.

Той ни заведе до миниатюрния асансьор.

— Четенето е в осем. Ще мина да ви взема в седем и половина. Продадохме всички билети още преди две седмици. Сега продаваме правостоящи места, но не трябва да прекаляваме заради противопожарните изисквания.

— Маршал? Къде е най-близкият магазин за алкохол?

— Надолу по стълбите и вдясно.

Сбогувахме се с Маршал и се качихме в асансьора.

Вечерта на четенето, което трябваше да се проведе в църквата „Свети Марк“, беше много горещо. Двамата с Тами отидохме в помещението, което бяха определили за гримьорна. Тами намери голямо огледало и започна да се реше. Маршал ме заведе навън, зад църквата. Там имаше гробище. По земята бяха наредени малки бетонни надгробни плочи, а на тях имаше надписи. Маршал ме разведе наоколо и ми показва някои от надписите. Преди четене всякога ми става много нервно, напрегнато и тъжно. Почти винаги повръщам. Така че повърнах. Повърнах право върху един от гробовете.

— Току-що повърна върху Питър Стайвесънт — осведоми ме Маршал.

Върнах се в гримьорната. Тами продължаваше да се оглежда. Изучаваше лицето и тялото си, но най-вече се притесняваше за косата. Вдигна я на тила, огледа я и пак я пусна.

Маршал подаде глава в стаята:

— Хайде, вече чакат.

— Тами не е готова — казах му аз.

Тами пак вдигна косата си и се огледа. После пак я пусна. След това застана по-близо до огледалото, за да види как са ѝ очите.

Маршал почука и влезе:

— Хайде, Чинаски!

— Хайде, Тами, да тръгваме.

— Добре.

Излязох на сцената. Тами ме държеше под ръка. Хората заръкопляскаха. Старите номера на Чинаски все още вършеха работа. Тами слезе при публиката, а аз започнах да чета. Бяха ми приготвили много бира в кофа с лед. Имах и стари, и нови стихотворения. Нямаше къде да сбъркам. Бях хванал „Свети Марк“ за рогата.

После се върнахме в стая хиляда и десет. Бях си взел чека. Освен това бях предупредил организаторите, че не искам да ни безпокоят. Двамата с Тами седнахме да прием. Бях прочел пет-шест любовни стихотворения за нея.

— Хората разбраха, че са за мен — каза тя. — На някои места се кикотех. Беше малко неудобно.

Нямаше как да не разберат, че са за нея. Сексуалното ѝ излъчване беше толкова силно, че сякаш блестеше със собствена светлина. Дори хлебарките, мравките и мухите искаха да я чука.

Вместо това някой почука на вратата. Двама души бяха успели да се промъкнат в хотела — един поет и жена му. Поетът се наричаше Морс Дженкинс и беше от Върмонт. Жена му се казваше Сейди Евърет. Поетът носеше четири бутилки бира.

Беше обут със сандали и стари скъсани джинси; носеше тюркоазни гривни и верижка на врата; имаше брада и дълга коса; беше облечен с оранжева блуза. И не млъкваше. И не спираше да обикаля из стаята.

С писателите има един проблем. Ако някой писател сътвори нещо, което излезе и се продаде в много голям тираж, писателят се смята за велик. Ако някой писател сътвори нещо, което излезе и се продаде в средно голям тираж, писателят се смята за велик. Ако някой писател сътвори нещо, което излезе и се продаде в много малък тираж, писателят се смята за велик. А ако писателят сътвори нещо, което никога не види бял свят и той дори няма достатъчно пари, за да го публикува на свои разноски, той се смята за особено велик. Истината обаче е, че всъщност почти не съществува такова нещо като велик писател. Величие не се вижда никъде. Но на най-лошите писатели може да се разчита, че притежават най-голяма самоувереност и най-малко съмнение в себе си.

Във всеки случай, човек трябва да отбягва писателите и аз се опитвах да ги отбягвам, но това беше почти невъзможно. Защото

писателите жадуват за някакво братство, за някаква взаимност. Този импулс няма нищо общо с писането и изобщо не помага на човек, когато седне зад пишещата машина.

— Боксирал съм се с Касиус Клей, преди да стане Мохамед Али — съобщи ми Морс и нанесе няколко удара във въздуха. — Беше доста добър, но здраво го изпотих.

Той продължи да подскача из стаята и да се боксира във въздуха.

— Виж как си движа краката! — каза. — Страхотно ги движа!

— Ханк има по-готини крака от твоите — обади се Тами.

Аз мъдро кимнах.

Морс си седна. Посочи към Сейди с бирената си бутилка:

— Тя е медицинска сестра. Засега ме издържа. Но един ден ще пробия. Всички ще чуят за мен!

Ако някога имаше четене, Морс нямаше да се нуждае от микрофон.

Той отново се обърна към мен:

— Чинаски, ти си един от двамата или тримата най-добри живи поети. Наистина те бива. Пишеш яко. Но и аз идвам! Нека ти прочета моите работи. Сейди, дай ми стихотворенията.

— Почакай, не! — прекъснах го. — Не искам да ги слушам.

— Защо не, човече? Защо не?

— Тази вечер вече имаше прекалено много поезия, Морс. Просто ми се иска да си почина.

— Е, добре... Слушай, защо не ми отговори на нито едно писмо?

— Виж, Морс, аз не се правя на важен. Но получавам по седемдесет и пет писма всеки месец. Ако отговарях на всичките, нямаше да имам време за нищо друго.

— На бас, че отговаряш на жените!

— Е, зависи...

— Добре де, човече, не ти се сърдя. Аз пак ти харесвам работите. Може би никога няма да стана известен, но според мен ще стана, и ти ще се радваш, че ме познаваш. Хайде, Сейди, да си ходим...

Изпратих ги до вратата. Морс ме сграбчи за ръката. Не я стисна много силно и нито един от двамата ни не погледна другия в очите.

— Бива си те — каза той.

— Благодаря ти, Морс...

После те със Сейди си тръгнаха.

На следващата сутрин Тами намери една рецепта в чантата си.

— Трябва да си купя от това — каза ми тя. — Я виж.

Рецептата беше намачкана и мастилото се беше разтекло.

— Какво е станало?

— Нали познаваш брат ми? Той се друса с хапчета.

— Да, познавам брат ти. Дължи ми дваисет долара.

— Ами той се опита да ми вземе рецептата. Опита се да ме удуши. Тогава аз я пхнах в устата си и я глътнах. Или поне се *престорих*, че я гълтам. Той не разбра. Това беше онзи път, когато ти се обадох по телефона и те помолих да дойдеш, за да го пребиеш. Той се чупи. Но рецептата остана в устата ми и аз не съм я използвала. Мога да пробвам тук.

— Добре.

Слязохме с асансьора. Навън беше над 37 градуса. Едва се движех. Тами тръгна напред, а аз я последвах, докато вървеше на зигзаг по тротоара.

— Хайде! — подвикна ми тя. — Не изоставай!

Беше на нещо — на някакви успокоителни. Постоянно се отнасяше. Отиде до една будка за вестници и се загледа в някакво печатно издание. Мисля, че беше списанието „Варайъти“. Тами стоеше и го гледаше. Аз стоях до нея. Стана ми скучно. Тя просто гледаше „Варайъти“ и толкова.

— Ей, сестро! — обади се човекът от будката. — Или го купувай проклетото списание, или се махай!

Тами се раздвижи и продължи:

— Господи, Ню Йорк е ужасно място! Просто исках да видя дали пише нещо за твоето четене!

Тами продължи напред, като си въртеше задника и залиташе от единия край на тротоара до другия. Ако бяхме в Холивуд, до бордюра щяха да спират коли, щяха да я заговарят чернокожи, към нея щяха да се приближават мъже, да ѝ правят серенади и да ръкопляскаат. В Ню

Йорк беше различно — тук всички бяха уморени и отвратени от живота и се отнасяха с презрение към плътта.

Бяхме в квартал на чернокожи. Хората ни гледаха, докато минавахме покрай тях: жената с дълга червена коса, надрусана до козирката, и старецът с посивяла брада, който уморено вървеше след нея. Докато ги подминавахме, ги поглеждах: изглеждаха добри хора. Тези хора ми харесваха. Харесваха ми повече отколкото Тами.

Продължих по улицата след Тами. Накрая стигнахме до един мебелен магазин. На тротоара пред магазина беше изнесен един счупен канцеларски стол. Тами се приближи до стола и вторачено се загледа в него. Приличаше на хипнотизирана. Не откъсваше очи от стола. Протегна ръка и го пипна с пръст. Минаха няколко минути. Накрая Тами седна на него.

— Виж какво — казах ѝ аз. — Връщам се в хотела. Прави каквото искаш.

Тами дори не вдигна поглед към мен. Започна да гали облегалката на стола. Беше в някакъв собствен свят. Обърнах се и тръгнах обратно към хотел „Челси“.

Купих бира и се качих в асансьора. Съблякох се, взех си душ, подпрях се на таблата на леглото с няколко възглавници зад гърба и започнах да смуча бирата. Четенията ме изтощаваха. Направо ми изсмукваха душата. Изпих една бира и си отворих втора. Понякога на четенията човек можеше да чукне нещо. Рокзвездите чукат постоянно; боксьорите чукат, когато побеждават; великите матадори чукат само девизи. Струваше ми се, че само матадорите заслужават това, което получават.

На вратата се почука. Станах и я отворих малко. Тами бутна вратата и влезе.

— Намерих един мръсен евреин. Поиска ми дванайсет долара, за да изпълни рецептата! На Западния бряг е шест долара. Казах му, че имам само шест. Но той не се нави. Мръсен евреин от Харлем! Може ли една бира?

Тами си взе бира и седна на перваза на прозореца — единият ѝ крак и едната ръка висяха навън, а другият крак и другата ръка бяха вътре.

— Искам да видя Статуята на свободата. Искам да видя Кони Айланд — каза тя.

Отворих си нова бира.

— Тук навън е *страхотно*! Хладно и приятно.

Тами се наведе навън, за да гледа.

После изпищя.

Ръката, която беше останала вътре в стаята и се държеше за прозореца, някак си се беше изплъзнала. Видях как по-голямата част от тялото ѝ се наклони навън. После Тами някак си успя да се изтегли обратно в стаята. Остана на перваза, като зашеметена.

— На косъм — казах ѝ аз. — Щеше да излезе добро стихотворение. Загубил съм много жени по всякакви начини, но това щеше да бъде ново и за мен.

Тами дойде до леглото. Просна се по лице. Разбрах, че още е надрусана. Тя полежа малко и се изхлузи на пода. Падна по гръб. Не помръдна. Отидох при нея, за да я вдигна и да я сложа обратно на леглото. Хванах я за косата и яростно я целунах.

— Ей... какво правиш?

Спомних си, че ми беше обещала секс. Обърнах я по корем, дръпнах ѝ роклята нагоре, свалих ѝ бикините. Качих се върху нея и започнах да ръгам, като се опитвах да ѝ нацеля пътката. Ръгах ли, ръгах. Накрая успях. Влезе ми навътре, все по-навътре. Здравата я чуках. Тя издаваше разни звуци. След това телефонът взе, че звънна. Измъкнах се от нея, станах и вдигнах слушалката. Беше Гари Бенсън.

— Идвам с диктофона, за да запишем онова интервю за радиото — каза ми той.

— Кога?

— След около четирийсет и пет минути.

Затворих и се върнах при Тами. Все още бях надървен. Сграбчих я за косата и пак я целунах яростно. Очите ѝ останаха затворени, а устата ѝ — безжизнена. Пак се качих върху нея. Хората навън седяха на противопожарните изходи. Когато слънцето започнеше да залязва и сенките да се удължават, излизаха да се разхладят. Нюйоркчани седяха навън, пиеха бира, безалкохолни и вода с лед. Търпяха жегата и пушеха цигари. Дори това, че оставах живи, беше победа. Украсявах пожарните изходи с цветя в саксии. Оправяха се, както могат.

Натъпках го чак до сърцето на Тами. Кучешката. Кучетата разбират от ебане. Не спирах да чукам. Беше страхотно, че се бях измъкнал от пощата. Въпреки че беше надрусана от хапчетата, тя се опита да се обади:

— Ханк...

Най-сетне свърших и се отпуснах върху нея. И двамата бяхме мокри от пот. Изтърколих се от нея, станах, съблякох се и отидох в банята. Пак бях чукал тази червенокоса, по-млада от мен с трийсет и две години. Под душа беше страхотно. Смятах да доживея до осемдесет, за да мога да чукам осемнайсетгодишна. Климатикът не работеше, но душът си беше наред. Беше много приятно. Вече бях готов за интервюто за онова радио.

След като се върнахме в Лос Анджелис, имяхме една почти спокойна седмица. После телефонът звънна. Обаждаше се собственикът на един нощен клуб в Манхатън Бийч, който се казваше Марти Сийвърс. Няколко пъти бях чел там. Клубът се казваше *Smack-Ni*.

— Чинаски, искам да четеш при мен следващия петък. Можеш да изкараш около четиристотин и петдесет долара.

— Добре.

В неговия клуб свиреха рокгрупи. Публиката беше съвсем различна от тази в колежа. Беше също толкова неприятна, колкото и мен самия, и между стихотворенията се псувахме. Това ми харесваше.

— Ти си мислиш, че имаш проблеми с жените, Чинаски — продължи Марти. — Нека аз да ти кажа какво ми се случи. Тази, с която излизам сега, умее да отваря всякакви врати и прозорци. Аз си спя, а тя пристига направо в спалнята ми, в три или четири сутринта. Разтърсва ме за рамото. Аз адски се стряскам. И тя ми казва: „Само исках да проверя дали спиш сам!“

— Триста дяволи!

— А онази вечер си седя сам и на вратата се чука. Аз си знам, че е тя. Отварям, но тя не е там. Часът е единайсет, а аз съм по долни гащи. Пил съм цяла вечер и се притеснявам. Излизам на бегот, по долни гащи. Бях ѝ подарил рокли за четиристотин долара за рождения ѝ ден. Излизам и гледам всички рокли, нахвърляни на покрива на новата ми кола — и запалени! Всички рокли горят! Изтичах да ги махна оттам и тогава тя изскочи иззад един храст и започна да ми крещи. Съседите се показаха да видят какво става и ме видяха по долни гащи, с изгорени ръце, докато се опитвах да сваля роклите от покрива на колата.

— Тази ми напомня на някоя от моите — съгласих се аз.

— Та така, и значи аз реших, че това е краят, нали. Две вечери по-късно си седя тук. Преди това бях в клуба, така че беше станало три

сутринта и аз си седях пиян, пак по долни гащи. На вратата се чука. Както чука тя. Отварям, но я няма. Отивам до колата и пак гледам рокли, залети с бензин и запалени. Беше си оставила няколко за втория път. Но сега ги беше нахвърляла по капака! И пак изскочи отнякъде и започна да крещи. Съседите пак се показаха. И пак ме видяха по долни гащи, докато се опитвах да сваля роклите от капака на колата.

— Това е страхотно — отвърнах аз. — Защо на мен не ми се случват такива неща?

— Трябва да ми видиш новата кола. Цялата боя на капака и на покрива е олющена.

— А какво стана с жената?

— Сдобрихме се. След половин час ще пристигне вкъщи. Да те включа ли в програмата е четенето?

— Естествено.

— Докарваш повече хора, отколкото рокгрупите. Никога не съм виждал такова нещо. Бих искал да работиш при мен всеки петък и събота.

— Няма да стане, Марти. Човек може да свири една и съща песен, но при стихотворенията винаги искат нещо ново.

Марти се засмя и затвори.

Минах да взема Тами. Пристигнахме малко по-рано и отидохме в един бар от отсрещната страна на улицата. Намерихме си маса и седнахме.

— Не пий много, Ханк. Нали знаеш как започваш да фъфлиш и да забравяш текста, когато си пиан.

— Най-сетне каза нещо смислено — отбелязах.

— Теб просто те е страх от публиката, нали?

— Да, но това не е сценична треска. Страхувам се, че ме гледат като изрод. Все едно обичат да ме гледат как си ям лайната. Но пък това плаща сметките и хиподрума. Така че нямам извинения.

— Ще си поръчам облак — реши Тами.

Казах на сервитьорката да ни донесе един облак и една бира.

— Аз ще се оправя, не се притеснявай за мен — успокои ме Тами.

После си изпи облака.

— В тези облаци май няма много за пиене — отбеляза. — Ще си поръчам още един.

Поръчахме още един облак и още една бира.

— Честно — каза тя. — В тези облаци май няма нищо за пиене. Най-добре да си поръчам още един.

За четирийсет минути Тами изпи пет облака.

После отидохме до задния вход на клуб *Smack-Ni* и почукахме. Отвори ни едно от едрите момчета, които работеха като охрана на клуба. Марти плащаше на разни повредени хипофизни гиганти да поддържат реда, когато тийнейджърите, дългокосите хипари, прирастените към лепилото, ЛСД и обикновената трева и алкохолиците — всички нещастни, проклети, отегчени и обикновени позьори — се опитат да се развихрят.

Стана ми толкова лошо, че повърнах веднага. Този път първо успях да намеря кофа за боклук. Последния път, когато идвах, просто

бях повърнал на пода пред офиса на Марти. Мисля, че той остана доволен от този прогрес.

— Искате ли нещо за пиене? — попита Марти.

— Аз искам бира — отвърнах.

— Аз искам облак — отвърна Тами.

— Настани я някъде и я запиши на сметката ми — рекох на Марти.

— Добре. Ще я настаним. Но е препълнено. Вече върнахме сто и петдесет души, защото нямаше места, а до теб остават още трийсет минути.

— Искам аз да представя Чинаски на публиката — заяви Тами.

— Може ли? — попита ме Марти.

— Може — отвърнах.

В момента на сцената свиреше момче с китара, Динки Съмърс, и публиката го изкормяше жив. Преди осем години Динки бе имал един голям хит, но оттогава не беше написал нищо ново.

Марти вдигна вътрешния телефон:

— Това момче наистина ли е толкова зле, колкото ми се струва оттук?

Чухме как по телефона отговори някаква жена:

— Ужасен е.

Марти затвори.

Чухме как хората в клуба скандират:

— Искаме Чинаски!

После чухме Динки:

— Добре. Чинаски излиза веднага след мен.

После той отново запя. Хората бяха пияни. Започнаха да го освиркват. Динки продължаваше да пее. Изпя си всичко и едва тогава слезе от сцената. Човек никога не знае. В някои дни е по-добре изобщо да не ставаш от леглото.

На вратата се почука. Беше Динки — с червено-бяло-сини маратонки, бяла тениска, джинси и кафява велурена шапка. Под

шапката се виждаха руси къдрици. На тениската имаше надпис: „Бог е Любов“.

— Наистина ли бях *чак* толкова зле? — попита ни Динки. — Кажете ми честно. Наистина ли бях *чак* толкова зле?

Никой не му отговори. Динки се обърна лично към мен:

— Ханк, много зле ли бях?

— Хората са пияни. Все едно са на панаир.

— Просто искам да знам дали бях зле или не!

— Седни да пиеш нещо с нас.

— Трябва да намеря приятелката си — рече Динки. — Тя остана сама някъде навън.

— Виж — казах. — Хайде просто да свършваме с това.

— Добре — отвърна Марти. — Излизай и почвай.

— Аз ще го представя — напомни Тами.

Излязох заедно с нея. Когато тръгнахме към сцената, хората ни видяха и започнаха да крещят и да псуват. От масите летяха бутилки. Разрази се бой с юмруци. Колегите от пощата нямаше да повярват на очите си.

Тами отиде до микрофона и каза:

— Дами и господа, тази вечер Хенри Чинаски не успя да дойде.

Настъпи гробна тишина.

Тогава тя каза:

— Дами и господа, Хенри Чинаски!

Тръгнах към нея. Хората се разкрещяха. А все още дори не бях направил нищо. Взех микрофона:

— Здравейте, аз съм Хенри Чинаски...

Цялата зала се разтърси. Всъщност нямаше нужда да правя каквото и да било. Те щяха да свършат цялата работа. Но трябваше да се внимава. Както бяха пияни, веднага щяха да забележат всеки неистински жест, всяка неистинска дума. Никога не бива да се подценява публиката. Бяха си платили, за да влязат; бяха платили, за да пият; бяха твърдо решени да получат *нещо* за парите си и ако не им го дадеш, бяха готови да те удавят в океана.

На сцената имаше хладилник. Отворих го. Вътре сигурно имаше към четирийсет бири. Взех си една, отворих я и отпих. Изпитвах огромна нужда от пиене.

Тогава един човек отпред изкрещя:

— Ей, Чинаски, ние си *плащаме* за бирите!

Беше дебел мъж с униформа на пощальон.

Отидох до хладилника и извадих една бира. После отидох при него и му я подадох. Върнах се, взех още бири от хладилника и ги раздадох на хората на първия ред.

— Ей, ами ние? — извика някой отзад.

Взех една бутилка и я подхвърлих. После метнах след нея още няколко. Бяха добри. Хванаха ги до една. После обаче една ми се изплъзна и излетя много високо във въздуха. Чух как се счупи. Реших да спра. Вече си представях как ме съдят за това, че съм строшил главата на някого.

Оставаха около дваисет бутилки.

— Тези са за мен! — заявих.

— Цяла нощ ли ще четеш? — попита някой.

— Не, цяла нощ ще пия! — отвърнах.

Разнесоха се аплодисменти, освирквания и оригвания.

— ТИ СИ ГОЛЯМ ГЪЗ БЕ, ЧИНАСКИ! — изрева някакъв мъж.

— Благодаря за комплимента, лельо — отвърнах.

Накрая седнах, нагласих микрофона и започнах с първото стихотворение. Хората се умълчаха. Сега вече бях останал сам на арената, заедно с бика. Малко се уплаших. Но все пак аз бях написал тези стихотворения. И аз щях да ги прочета. Винаги беше подходящо да започнеш с нещо леко, с някаква подигравка. Свърших с първото стихотворение и стените се разтърсиха от аплодисментите. Докато повечето хора ръкопляскаха и викаха, четирима-петима се биеха. Бях извадил късмет с това място. Просто трябваше да се задържа на сцената и всичко щеше да бъде наред.

Човек не биваше да ги подценява, но не биваше и да им целува задника. Трябваше да открие някаква среда и да се придържа към нея.

Продължих да чета стихотворения и да пия бира. Все повече се напивах. Думите ставаха все по-трудни за четене. Пропусках цели редове и изтърквах стихотворенията си на пода. Накрая спрях и продължих просто да пия.

— Това е страотно — казах на публиката. — Плащате си, за да ме гледате как пия.

Събрах сили и прочетох още няколко стихотворения. Накрая прочетох и няколко мръсни и приключих.

— Няма повече — заявих.

Те продължиха да крещят, че искат още.

Момчетата от кланицата и от магазина за конфекция, и всички момчета от складовете, където бях работил като хлапе и като възрастен мъж, никога не биха повярвали на очите си.

В офиса на Марти имаше още пиене и няколко тлъсти джойнта. Марти се обади по служебния телефон, за да провери колко са приходите от входа.

Тами го гледаше вторачено.

— Не ми харесваш — заяви тя. — Изобщо не ми харесваш. Имаш много неприятни очи.

— Не се притеснявай за очите му — обадох се аз. — Хайде просто да си прибираме парите и да се махаме.

Марти ми написа чек и ми го подаде:

— Ето. Двеста долара.

— Двеста долара! — изкрещя Тами. — Копеле мръсно!

Прочетох какво пишеше на чека и я прекъснах:

— Успокой се, той се шегува.

Тя не ми обърна внимание.

— Двеста долара! — повтори тя. — Ах, ти, копеле мръсно!

— Тами! — обадох се аз. — Всъщност са четиристотин.

— Подпиши чека и ще ти дам парите в брой — предложи Марти.

— Аз май доста си пийнах, докато четеше — каза ми Тами. — Попитах един тип „Може ли да се облегна на теб?“ и той отговори: „Добре“.

Подписах чека и Марти ми подаде пачка банкноти. Прибрах ги в джоба си.

— Виж, Марти, най-добре да си вървим.

— Много неприятни очи имаш — повтори Тами.

— Защо не останеш да си поговорим? — попита ме Марти.

— Не, по-добре да тръгваме — отвърнах.

Тами стана:

— Трябва да отида до тоалетната.

Двамата с Марти се озовахме сами. Минаха десет минути. Накрая Марти се изправи и каза:

— Чакай тук, сега се връщам.

Останах да чакам. Минаха пет минути, после десет. Накрая излязох от офиса и от клуба, през задния вход. Отидох на паркинга и седнах във фолксвагена. Минаха петнайсет минути, дваисет, дваисет и пет.

Помислих си: „Ще й дам още пет минути и после си тръгвам.“

В този момент Марти и Тами излязоха от задния вход на клуба.

Марти посочи:

— Ето го.

Тами дойде в колата. Дрехите й бяха облечени накриво. Тя пропъзла на задната седалка и се сви на кълбо.

На магистралата се изгубих два-три пъти. Най-сетне успях да намеря жилищната сграда и паркирах. Събудих Тами. Тя излезе от колата, тичешком се изкачи по стълбите до апартамента си и затръшна вратата.

Беше сряда вечерта, 12:30 през нощта, и ми беше много лошо. Болеше ме стомахът, но успях да изпия няколко бири. Тами беше при мен и, изглежда, ми съчувстваше. Данси беше при баба си.

Въпреки че ми беше лошо, най-сетне си прекарвахме добре — бяхме просто двама души, които са заедно.

На вратата се почука. Отворих. Беше Джей, братът на Тами, заедно с друг младеж — Филбърт, дребен пуерториканец. Двамата седнаха и аз им дадох по една бира.

— Хайде да отидем да гледаме някой порнофилм — предложи Джей.

Филбърт просто си седеше мълчаливо. Имаше черни, внимателно поддържани мустачки, и лицето му беше почти безизразно. Не излъчваше никакви вибрации. Когато го погледнех, се сещах само за думи като „празен“, „скован“ и „мъртъв“.

— Ти защо не кажеш нещо, Филбърт? — попита го Тами. Той не отговори.

Станах, отидох до умивалника в кухнята и повърнах. Върнах се и пак си седнах. Отворих си нова бира. Много мразех да не мога да задържа бирата в стомаха си. Просто бях пил прекалено много дни и нощи без прекъсване. Трябваше да си почина. И да пийна нещо. Само бира. Човек има право да задържи една бира в стомаха си. Отпих голяма глътка.

Но бирата не искаше да се задържи. Отидох в банята. Тами почука на вратата:

— Ханк, добре ли си?

Изплакнах си устата и отворих вратата:

— Просто ми е лошо, това е.

— Искаш ли да си тръгват?

— Естествено.

Тя се върна при тях и каза:

— Момчета, защо не се качите при мен?

Е, това не го очаквах.

Тами беше забравила да си плати тока, или просто не искаше да го направи, така че горе имаше само свещи. По-рано същия ден бях купил бутилка с готова маргарита и тя я взе със себе си.

Аз останах да си пия сам. Успях да задържа следващата бира.

Докато пиех, ги чувах как си говорят там горе.

След това братът на Тами си тръгна. Видях го как отиваше към колата си под лунната светлина.

Тами и Филбърт останаха сами горе, на свещи.

Аз седях на тъмно и пиех. Мина един час. Виждах треперливото отражение от светлината на свещите в тъмното. Огледах се. Тами си беше забравила обувките. Взех ги и тръгнах да се качвам по стълбите. Вратата на апартамента ѝ беше отворена и аз чух как тъкмо казва на Филбърт:

— Както и да е, всъщност имах предвид, че...

После тя ме чу как се изкачвам по стълбите:

— Хенри, *ти* ли си?

Хвърлих обувките нагоре по стълбите. Те паднаха пред вратата на апартамента ѝ.

— Забрави си обувките — казах.

— Златен си — отвърна тя.

Към 10:30 на следващата сутрин Тами почука на вратата. Аз отворих и рекох:

— Проклетата мръсна кучка.

— Не ми говори така.

— Искаш ли бира?

— Добре.

Тя седна и започна:

— Ами значи ние изпихме цялата маргарита. После брат ми си тръгна. А Филбърт беше *много* мил. Само си седеше и почти не говореше. Аз го попитах: „Как ще се прибереш сега? Имаш ли кола?“ И той каза, че няма. Само седеше и ме гледаше, така че аз казах: „Ами аз имам кола, ще те закарам у вас.“ И го закарах у тях. После, така или

иначе бях у тях, си легнах с него. Бях доста пияна, но той не ме пипна с пръст. Каза, че на сутринта трябвало да ходи на работа.

Тами се засмя и продължи:

— По някое време през нощта се опита. Но аз си сложих възглавницата на главата и започнах да се кикотя. Стисках възглавницата и се кикотех. И той се отказа. След като отиде на работа, отидох с колата до майка ми и закарах Данси на училище. И ето, сега се върнах.

На следващия ден Тами беше на стимуланти. Само търчеше напред-назад из апартамента ми. Накрая ми заяви:

— Ще се върна довечера. Ще се видим тогава!

— Забрави — казах аз.

— Какво ти става? Много мъже биха се радвали да ме видят довечера!

Тами излезе и затръшна вратата. На верандата спеше една бременна котка.

— Изчезвай оттук, червенокоске! — изкрещях.

После хванах бременната котка и замерих Тами с нея. Изобщо не улучих и котката тупна в близките храсти.

На следващата вечер Тами беше на амфетамини. Аз бях пиян. Тами и Данси ми крещяха от прозореца на горния етаж.

— Ходи да сърбаш сперма, гъз такъв!

— Да, ходи да сърбаш сперма, гъз такъв! ХАХАХА!

— Майка ти е тлъста! — извиках в отговор.

— Ходи да гризкаш миши лайна, гъз такъв!

— Гъз такъв, гъз такъв, гъз такъв! ХАХАХА!

— Виненките ми смучат от пъпа! — извиках в отговор. Изведнъж някъде наблизо се разнесоха няколко изстрела — или от улицата, или иззад сградата, или от съседния апартамент. Бяха много наблизо. Живеехме в беден квартал, където имаше много проститутки, пласъори на наркотици и по някой и друг убиец.

Данси започна да пищи от прозореца:

— ХАНК! ХАНК! КАЧИ СЕ, ХАНК! ХАНК, ХАНК, ХАНК!
ПОБЪРЗАЙ, ХАНК!

Изтичах горе. Тами се беше проснала на леглото, а разкошната ѝ червена коса беше разпръсната по възглавницата. Тя ме видя и едва-едва пророни:

— Простреляха ме. Простреляха ме.

Тя посочи едно петно на дънките си. Вече не се шегуваше. Беше ужасена.

На дънките ѝ наистина имаше червено петно, но беше сухо. Тами просто обичаше да си играе с боите ми. Пипнах петното, за да се убедя, че е сухо. Нищо ѝ нямаше, освен че беше надрусана до козирката.

— Слушай, нищо ти няма — казах ѝ аз. — Нищо ти няма, не се притеснявай...

Докато излизах, Боби изтича нагоре по стълбите.

— Тами, какво има? Добре ли си?

Боби очевидно първо се беше облякъл, което обясняваше известното закъснение.

Докато ме подминаваше на стълбите, бързо му казах:

— Господи, човече, постоянно ми се бъркаш в живота.

Боби нахлу в апартамента на Тами, а след него там влезе и съседът от другия апартамент — продавач на автомобили на старо и доказан психопат.

Няколко дни по-късно Тами слезе при мен с някакъв плик.

— Ханк, управителката току-що ми връчи предупреждение за напускане.

Показа ми го и аз го прочетох внимателно.

— Май е сериозно — рекох.

— Казах ѝ, че ще платя просрочения наем, но тя отговори: „Не те искаме тук, Тами!“

— Не бива толкова дълго да не плащаш наема.

— Виж, аз имам пари. Просто не обичам да плащам.

Тами винаги беше нередовна във всичко. Колата ѝ не беше регистрирана, номерата ѝ отдавна бяха с изтекъл срок и караше без книжка. Беше я оставяла по цели дни на забранени за паркиране места

и частни паркинги. Когато я спираха ченгета и тя беше пияна, надрусана или без документи, просто започваше да им говори нещо и те винаги я пускаха. Когато ѝ лепнеха глоба за неправилно паркиране, просто късаше документа и го хвърляше.

— Ще намеря телефона на собственика на сградата и ще му се обадя — заяви тя. — Не могат просто така да ме изритат. Знаеш ли му телефона?

Собственикът на нашата жилищна сграда не живееше в нея.

— Не — отвърнах.

Точно в този момент Ърв, който притежаваше публичен дом и в добавка работеше като охрана в кварталния салон за масажи, мина край моя апартамент. Ърв беше висок два метра и беше на метадон. Освен това беше по-свестен от всеки от първите три хиляди души, с които ще се разминеш на улицата.

Тами изтича навън:

— Ърв! Ърв!

Той спря и се обърна. Тами вирна циците си към него и попита:

— Ърв, имаш ли телефона на собственика на сградата?

— Не, нямам го.

— Виж, Ърв, много ми трябва. Намери ми го и ще ти духам!

— Нямам го — повтори той.

После отиде до вратата на апартаментата си и пхна ключа в бравата.

— Хайде бе, Ърв, наистина ще ти духам, ако ми кажеш телефона!

Той се поколеба и я погледна:

— Честно?

После отвори вратата, прибра се и я затвори зад гърба си.

Тами изтича до съседната врата и започна да блъска по нея. Съседът Ричард я отвори предпазливо, без да сваля веригата. Той беше плешив, живееше сам, беше религиозен, на около четирийсет и пет, и постоянно гледаше телевизия. Беше розов и чистичък като жена. Постоянно се оплакваше от шума в моя апартамент — казваше, че не можел да спи от него. Управителката го посъветва да се премести. Ричард ме мразеше. А сега една от моите жени беше на вратата му.

— Какво искаш? — просъска той, без да маха веригата.

— Виж, скъпи, трябва ми телефона на собственика на сградата... Ти живееш тук от години. Знам, че го имаш. Много ми трябва този телефон!

— Махай се — каза той.

— Виж, скъпи, аз мога да бъда много мила с теб... Ще ти дам целувка, голяма хубава целувка!

— Махай се, разпътна жено — просъска той. — Блудница!

После затръшна вратата.

Тами дойде при мен:

— Ханк?

— Да?

— Какво означава блудница? Знам какво е лудница, но какво е блудница?

— Блудница, скъпа моя, означава „курва“.

— Ах, това мръсно копеле!

Тами изскочи навън и взе да чука по вратите на останалите апартаменти. Хората или ги нямаше, или не искаха да отворят. Накрая тя се върна при мен:

— Не е честно! Защо искат да ме изгонят? Какво съм направила?

— Не знам. Помисли си. Може да си направила нещо и да си забравила.

— Нищо не си спомням.

— Ела да живееш при мен.

— Няма да изтърпиш детето.

— Да, права си — съгласих се.

Минаха няколко дни. Собственикът на сградата не се появи — не обичаше да се разправя с наемателите. Управителят не отстъпи от намеренията си. Дори Боби спря да се показва, започна да вечеря сам с полуфабрикати, пушеше си тревата и слушаше музика на уредбата си.

— Ей, човече — каза ми той. — На мен твоята мацка дори не ми харесва! Само ни разваля старото приятелство, човече!

— Така е, Боби — съгласявах се аз.

Отидох до пазара и докарах празни кашони. После сестрата на Тами, която се казваше Кати и живееше в Денвър, полудя — някакво гадже беше скъсало с нея — и Тами трябваше да отиде да се грижи за нея, заедно с Данси. Закарах ги до гарата и ги качих на влака.

Същата вечер телефонът звънна. Обаждаше се Мерседес. Бяхме се запознали на едно мое четене във Венис Бийч. Тя беше на около двайсет и осем, с прилично тяло, доста хубави крака, руса коса и сини очи, висока около метър и седемдесет. Имаше дълга, леко вълниста коса и не спираше да пуши. Не казваше особено интересни неща и през повечето време се смееше шумно и престорено.

След онова четене бях отишъл у тях. Тя живееше в един апартамент до крайбрежната алея. Свирих на пианото, а тя свиреше на бонго-барабанчета. Имаше алкохол. Имаше джойнт. Накрая толкова се напих, че не можах да си тръгна. Останах да спя и си тръгнах на сутринта.

— Виж — каза ми Мерседес, когато се обади по телефона. — Сега работя точно в твоя квартал. Помислих си, че мога да мина да те видя.

— Добре.

Затворих телефона и той пак звънна. Този път беше Тами.

— Виж, реших да се изнеса. Ще се върна след няколко дни. Само вземи жълтата ми рокля, която ти харесваш, и зелените ми обувки. Всичко друго са боклуци. Остави ги там.

— Добре.

— Слушай, съвсем фалирах. Нямам пари за храна.

— На сутринта ще ти пратя четирийсет долара с *Western Union*.

— Много си мил.

Затворих. След петнайсет минути се появи и Мерседес. Беше с много къса пола, сандали и блуза с дълбоко деколте. Имаше и малки сини обици.

— Искаш ли да пушим трева? — попита тя.

— Естествено.

Тя извади тревата и хартийките от чантата си и започна да свива джойнт. Аз извадих бира, двамата седнахме на дивана и започнахме да пушим и да пием.

Не си говорихме много. Дълго време само я галих по краката, пихме и пушихме.

Най-сетне се съблякохме и отидохме в леглото — първо Мерседес, после и аз. Започнахме да се целуваме и аз я погалих по пътката. Тя ме хвана за кура. Качих се върху нея. Мерседес го насочи в себе си. Там долу беше много добре, много тясна. Малко я подразних, като си го извадих почти целия и раздвижих само главичката. После пак го пяхнах целия, бавно и лениво. После изведнъж ѝ го набих четири-пет пъти и главата ѝ заподскача на възглавницата.

— Аарррррххххх — изпъхтя тя.

После пак започнах да ѝ го вкарвам по-леко.

Беше горещо и двамата се изпотихме. Мерседес беше замаяна от бирата и джойнта. Реших да я довърша със замах. Да ѝ покажа това-онова.

Продължих да я чукам. Минаха пет минути. После десет. Не можех да свърша. Започнах да се изморявам и да омеквам. Мерседес се притесни.

— Хайде! — настоя тя. — Свършвай, мили!

Това изобщо не ми помогна. Изтърколих се встрани.

Беше невероятно горещо. Взах чаршафа и се избърсах от потта. Докато лежах, чувах как сърцето ми блъска като чук в гърдите. Звучеше ми тъжно. Чудех се какво ли си мисли Мерседес.

Лежах и умирах, а курът ми висеше.

Мерседес обърна главата си към мен. Целунах я. Целувката е поинтимна от чуването. Затова не обичам приятелките ми да се целуват с други мъже. Предпочитам да се чука с тях, честно.

Продължих да се целувам с Мерседес и поради особеното си отношение към целувките пак се надървих. Качих се върху нея, като не спирах да я целувам, все едно това беше последният ми час на тази земя.

Курът ми се плъзна в нея.

Този път бях сигурен, че ще успея. Усещах как се случва чудото.

Щях да ѝ свърша в путката на тази курва. Щях да излея соковете си право в нея и тя не можеше да ме спре.

Беше моя. Бях като завоевател, като изнасилвач, като строг господар, непреклонен като смъртта.

Тя беше безпомощна. Въртеше глава насам-натам, стискаше ме и стенеше:

— Аррхххх, ъррххх, ох, ох... уф... уф!

Курът ми набираше още повече сила от стоновите й.

Накрая и аз издадох някакъв странен звук и свърших.

След пет минути тя вече хъркаше. И двамата хъркахме.

На сутринта си взехме душ и се облякохме.

— Ще те заведа на закуска — предложих аз.

— Добре — отвърна Мерседес. — Между другото, чукахме ли се снощи?

— *Господи!* Не помниш ли?! Чукахме се сигурно към петдесет минути!

Не можех да повярвам на ушите си. Мерседес не изглеждаше особено убедена.

Отидохме в една закусвалня зад ъгъла. Аз си поръчах бъркани яйца с бекон и кафе и пшеничен хляб. Мерседес си поръча пирожки с шунка и кафе.

Сервитьорката ни донесе поръчката. Опитах яйцата. Мерседес си сипа кетчуп.

— Я, прав си — каза изведнъж тя. — Явно си ме чукал. По крака ми потече сперма.

Реших повече да не се виждам с нея.

Взех кашоните и се качих в апартамента на Тами. Първо прибрах нещата, за които ми беше казала. След това намерих и други вещи — още рокли и блузи, обувки, ютия, сешоар, дрешките на Данси, чинии и прибори, един албум със снимки. Имаше един тежък раkitов стол, който си беше на Тами. Занесох всичко долу, в моя апартамент. Събраха се осем или десет кашона. Наредих ги до стената в дневната.

На следващия ден отидох до гарата с колата, за да взема Тами и Данси.

— Добре изглеждаш — каза ми Тами.

— Благодаря.

— Ще живеем при майка ми. Можеш да ни закараш направо там. Не мога да се боря с управителката. Освен това, защо да оставам там, като не ме искат?

— Аз ти преместих повечето неща, Тами. В кашони, които са при мен.

— Добре. Може ли да останат там още малко?

— Естествено.

След това майката на Тами също замина за Денвър, за да види сестра ѝ, и на същата вечер аз отидох при Тами, за да се напием. Тами беше на хапчета. Аз не взех от тях. Когато наченах четвъртото кашонче от по шест бири, се обърнах към нея:

— Тами, просто не разбирам какво намираш в Боби. Той е кръгла нула.

Тя кръстоса крака и започна да поклаща горния напред-назад.

— Той си мисли, че разговорите за маловажни неща са очарователно нещо — продължих.

Тами също продължи да поклаща крака си.

— Филми, телевизия, трева, комикси, мръснишки снимки — това го зарежда него.

Тами започна да поклаща крака си малко по-силно.

— Наистина ли изпитваш нещо към него?

Тя продължи да поклаща крака си.

— Шибана курва! — казах ѝ аз.

Станах, затръшнах вратата зад гърба си и се качих във фолксвагена. С бясна скорост се понесох към къщи, като заобикалях другите коли и грубо дърпах лоста за скоростите.

Когато се прибрах, взех да товаря нейните кашони в колата. Освен това натоварих и плочите, одеялата и играчките. Естествено, във фолксвагена не се събираше чак толкова много.

После подкарах обратно към Тами. Отбих, паркирах на втора линия и включих аварийните светлини. Извадих кашоните от колата и ги наредих на верандата. Затрупах ги с одеяла и играчки, натиснах звънеца и изчезнах с колата.

Когато се върнах с втората част от вещите, първите вече ги нямаше. Пак ги строих на верандата, натиснах звънеца и изчезнах като ракета.

Когато се върнах с третата част, вторите кашони вече ги нямаше. Наредих новите кашони и позвъних. После отново изчезнах в ранното утро.

След като се прибрах, си сипах водка с вода и огледах какво е останало. Бяха останали само тежкият ракитов стол и сешоарът, който беше огромен като гардероб. Можех да направя само още един курс. Трябваше да избира или стола, или сешоара. В колата нямаше да се съберат и двете неща.

Реших да закарам стола. Беше четири сутринта. Бях оставил колата неправилно паркирана пред нас, с включени аварийни светлини. Допих водката. Чувствах се все по-пиян и по-уморен. Вдигнах стола, който беше адски тежък, и го занесох до колата. Оставих го на тротоара и отворих вратата откъм мястото до шофьора. После се опитах да натикам стола вътре и да затворя вратата. Столът стърчеше. Тогава се помъчих да го извадя. Столът беше заседнал. Изругах и пак го бутнах навътре. Единият му крак проби предното стъкло и щръкна към небето. Вратата пак не можеше да затвори. Ама изобщо. Опитах се да избутам крака на стола още по-навън през стъклото, за да затворя вратата. Но столът не помръдваше. Здравата беше заседнал. Пак се опитах да го извадя. Не. Дърпах и бутях, пак

бутах и пак дърпах, все по-отчаяно. Ако полицията пристигнеше точно в този момент, с мен беше свършено. След малко се уморих. Качих се на мястото на шофьора. По улицата нямаше места за паркиране. Закарах колата до паркинга на пицарията. Вратата откъм стола се люлееше като крило. Оставих колата там, с отворена врата и светната лампа в купето. (Защото не искаше да се загаси.) Предното стъкло беше разбито, а кракът на стола стърчеше навън, огрян от лунната светлина. Цялото нещо изглеждаше неприлично и откачено. Напомняше на насилие, на предумишлено убийство. Бедната ми красива кола.

Върнах се пеш до вкъщи. Налях си още една водка с вода и се обадох на Тами:

— Виж, сладурче, закъсах. Кракът на твоя стол стърчи през предното стъкло на колата ми, не мога да го извадя навън, не мога да го натикам навътре и вратата не иска да се затвори. Предното стъкло е счупено. Какво да направя? Помогни ми малко, за Бога!

— Измисли нещо, Ханк — каза тя и затвори.

Пак набрах номера ѝ:

— Сладурче...

Тя направо затвори. Когато се обадох за трети път, беше оставила телефона отворен.

Изтегнах се на леглото. В този момент телефонът звънна.

— Тами... — казах.

— Ханк, обаждат се Валери. Току-що се прибрах. Само исках да ти кажа, че колата ти е на паркинга на пицарията и вратата е отворена.

— Благодаря ти, Валери, но просто не мога да я затворя. Вътре има един стол и кракът му стърчи през предното стъкло.

— О, не бях забелязала.

— Мерси, че се обади.

После заспах. Сънят ми беше неспокоен. Щяха да вдигнат колата ми с паяк. Щяха да ме глобят.

В 6:20 се събудих, облякох се и отидох до пицарията. Колата си беше там. Слънцето вече изгряваше.

Протегнах се и сграбчих стола. Той все така не помръдваше. Ядосах се и започнах да го дърпам с всички сили и да ругая. Колкото по-невъзможно ставаше да го измъкна, толкова повече се ядосвах. Изведнъж чух прашене на дърво. Това ме вдъхнови и ми даде нови

сили. В ръцете ми беше останало едно парче от стола. Погледнах го, метнах го на улицата и се върнах към заниманието си. Счупи се още нещо. Всички онези дни във фабриките, където бях разтоварвал кашони, и в складовете, където бях товарил щайги със замразена риба, и в кланицата, където бях носил убити телета на раменете си, сега ми се отплащаха. Винаги съм бил силен, но също така и мързелив. Но сега направо раздробявах този стол на парчета. Най-сетне успях да го измъкна от колата. Нападнах го направо на паркинга — разбих го на късове и ги смачках на още по-малки късове. След това събрах всички парчета и ги наредих на спретната купчина на една веранда.

Качих се във фолксвагена и намерих място за паркиране близо до моята жилищна сграда. Сега ми оставаше само да потърся в някоя автоморга на авеню „Санта Фе“ и да си купя ново предно стъкло. Но това можеше да почака. Прибрах се вкъщи, изпих две чаши вода с лед и си легнах.

Минаха четири или пет дни. После телефонът звънна. Беше Тами.

— Какво искаш? — попитах аз.

— Слушай, Ханк. Нали се сещаш за онова мостче, по което минаваш с колата, когато идваш в къщата на майка ми?

— Да.

— Значи, точно до мостчето правят една разпродажба. Отидох да видя какво има и намерих една пишеща машина. Струва само двайсет долара, а си работи както трябва. Моля те, Ханк, купи ми я.

— Защо ти е пишеща машина?

— Ами аз никога не съм ти казвала, но всъщност искам да стана писателка.

— Тами...

— Моля ти се, Ханк, за последен път. Завинаги ще съм ти благодарна.

— Не.

— Ханк...

— Добре де, по дяволите.

— Ще те чакам на моста след петнайсет минути. Искam да я вземем бързо, преди някой друг да я купи. Намерих си нов апартамент и Филбърт и брат ми помагат да се преместя...

Тами не беше на моста нито след петнайсет минути, нито след двайсет и пет. Качих се във фолксвагена и отидох до апартамента на майка й. Видях Филбърт, който товареше кашони в колата на Тами. Филбърт не ме видя. Паркирах на половин пресечка оттам.

Тами излезе и видя колата ми. Филбърт вече се качваше в неговата. Той също караше фолксваген, но жълт. Тами му махна и каза:

— Ще се видим после!

Сетне тръгна по улицата към мен. Когато приближи колата ми, се просна право по средата на платното и легна по гръб. Останах в колата. След малко тя стана, дойде и се качи при мен.

Потеглих. Филбърт седеше в колата си. Когато минахме покрай него, аз му магнах. Той не ми магна. Гледаше тъжно. За него всичко едва сега започваше.

— Трябваше да ти кажа — започна Тами. — Сега съм с Филбърт. Засмях се. Дойде ми съвсем искрено.

— Трябва да побързаме. Може вече да са купили пишещата машина.

— Защо не накара Филбърт да ти купи шибаната пишеща машина?

— Виж, ако не искаш да го направиш за мен, просто спри колата и ме пусни да слеза!

Спрях колата и отворих вратата.

— Ей, копеле мръсно, ти ми *обеща*, че ще ми купиш пишещата машина! Ако не ми я купиш, ще се разкреция и ще ти изпотроша прозорците!

— Добре де. Ще ти я купя.

Отидохме на пазара. Пишещата машина все още не беше продадена.

— Тази пишеща машина е прекарала целия си живот в една лудница — обясни жената, която я продаваше.

— Значи ще хареса новата си стопанка — отвърнах.

Дадох на жената двайсет долара и си тръгнахме. Филбърт го нямаше.

— Искаш ли да влезеш за малко? — попита ме Тами.

— Не, трябва да тръгвам.

Тя си взе пишещата машина и я занесе в къщата си, без да ѝ помагам. Беше портативен модел.

Пих цялата следваща седмица. Пиех денонощно и написах двайсет и пет-трийсет трагични стихотворения за изгубената любов.

В петък вечерта телефонът звънна. Обаждаше се Мерседес.

— Омъжих се за Малкия Джак — съобщи ми тя. — Нали си го спомняш от купона след твоето четене във Венис? Той е добър човек и има пари. Ще се местим във Вали.

— Добре, Мерседес, пожелавам ти успех в живота.

— Но ми липсват пиенето и разговорите с теб. Може ли да дойда на гости тази вечер?

— Добре.

След петнайсет минути Мерседес вече беше вкъщи, свиваше джойнт и ми пиеше от бирата.

— Малкия Джак е добър човек. Много сме щастливи заедно.

Аз си смучех бирата.

— Не искам да се чукаме — каза тя. — Писна ми от аборти, честно.

— Ще измислим нещо.

— Просто искам да си пушим, да си говорим и да пием.

— Това не ми стига.

— Всички само искате да се чукате.

— Защото е готино.

— Е, не може. Не искам да се чукаме.

— Спокойно де.

Седяхме на дивана. Не се целувахме. Мерседес не беше добър събеседник. Не беше интересна. Имаше само краката си, задника си, косата и младостта си. Господ ми е свидетел, че познавах много интересни жени, просто Мерседес не беше една от тях.

Бирата се лееше, а джойнтовете се въртяха. Мерседес работеше на същото място, в някакъв „Институт за човешки отношения“. Имала

проблеми с колата си. Малкия Джак имал малка, дебела пишка. Четяла книгата „Грейпфрут“ от Йоко Оно. Писнало ѝ от аборти. Във Вали било приятно, но Венис ѝ липсвал. Във Вали не можела да си кара колелото по крайбрежната алея.

Не знам колко дълго си говорихме, или поне тя говореше, но накрая заяви, че била прекалено пияна, за да се прибере с колата.

— Събличай се и лягай — казах ѝ аз.

— Ама няма да се чукаме — предупреди ме тя.

— Няма да ти пипна пътката — обещах аз.

Тя се съблече и легна. Аз също се съблякох и отидох в банята. Когато се върнах, носех буркан вазелин.

— Какво ще правиш с това?

— Спокойно, миличка, спокойно.

Намазах си кура с вазелин. После загасих лампата и легнах при нея.

— Обърни се — наредих.

Прегърнах я отдолу с едната си ръка и започнах да я галя по едната цица, а с другата ръка — отгоре по другата. Косата ѝ ми влизаше в лицето и беше приятно. Надървих се и го вкарах в задника ѝ. Хванах я за кръста и здраво дръпнах задника ѝ към себе си, за да го вкарам целия.

— Оооооооох — каза тя.

Започнах да я чукам. Вкарвах го все по-навътре. Имаше голям, мек задник. Докато я чуках, започнах да се потя. Тогава я завъртях по корем и го набих още по-навътре. Навътре ставаше и по-тясна. Стигнах до края на ректума и тя изпищя.

— Млъкни! Дяволите да те вземат!

Беше много тясна. Успях да го вкарам още по-навътре. Стискаше невероятно. Докато я чуках, изведнъж усетих остра болка в ребрата си — изгаряща, ужасна болка, — но продължих да я чукам. Все едно я разпарях по средата, по дължината на гръбнака. Изревах като луд и свърших.

После останах да лежа върху нея. Адски ме болеше. Тя плачеше.

— Какво ти става, по дяволите? — попитах. — Нали ти обещах, че няма да ти пипам пътката?!

После се изтърколих встрани.

На сутринта Мерседес почти не говореше, облече се и отиде на работа.

„Още една замина“ — помислих си аз.

През следващата седмица започнах да пия по-малко. Ходех често на хиподрума, за да дишам чист въздух. Нощем пиех и се чудех как е възможно все още да съм жив, как работят нещата. Мислех си за Катрин, за Лидия и за Тами. Общо взето, не се чувствах особено добре.

В петък вечерта телефонът звънна. Беше Мерседес.

— Ханк, искам да дойда. Но само да си говорим, да пием бира и да пушим джойнт. Нищо друго.

— Щом искаш, ела.

Мерседес пристигна след половин час. За моя изненада, много ми стана приятно да я видя. Никога не бях виждал толкова къса пола като нейната, а краката ѝ бяха хубави. Радостно я целунах. Тя се отдръпна.

— Последния път не можех да ходя два дни. Недей пак да ми скъсваш задника.

— Добре, няма, заклевам се.

После стана горе-долу същото като предишния път. Седнахме на дивана, пуснахме радиото, говорихме си, пихме бира, пушихме. Аз не спирах да я целувам. Просто не можех да спра. Тя се държеше така, все едно ѝ харесва, но в същото време твърдеше, че не иска. Малкия Джак я обичал, а любовта била най-важното нещо в живота.

— Естествено — съгласих се аз.

— А ти не ме обичаш.

— Ти си омъжена.

— Аз не обичам Малкия Джак, но изпитвам други чувства към него, а той много ме обича.

— Звучи ми чудесно.

— Ти бил ли си влюбен някога?

— Четири пъти.

— Какво стана? Къде са тези жени тази вечер?

— Едната умря. Другите три са с други мъже.

Тази вечер си говорихме много и изпушихме голям брой джойнтове. Около два сутринта Мерседес заяви:

— Много се напуших и не мога да карам. Ще блъсна колата.

— Събличай се и лягай.

— Добре, но имам една идея.

— Каква?

— Искам да гледам как си биеш чекия! Искам да видя как ще се *изпразниш!*

— Добре, става. Обещавам.

Мерседес се съблече и легна. Аз също се съблякох и застанах до леглото.

— Седни в леглото, за да виждаш по-добре.

Мерседес седна на ръба на леглото. Плюх в шепата си и започнах да си търкам кура.

— О — каза Мерседес. — Става *по-голямо!*

— Аха...

— Става *огромно!*

— Аха...

— Стана *лилаво*, с големи вени! И *пулсира!* И е *грозно!*

— Аха.

Докато си биех чекия, го приближих до лицето й. Тя го гледаше. Точно преди да свърша, спрях.

— О — пророни тя.

— Виж, имам по-добра идея...

— Каква?

— Ти ми удари чекия.

— Добре — каза тя и започна. — Справям ли се?

— Малко по-силно. И първо си плюй на ръката. И го търкай почти целия, не само отгоре.

— Добре... Божичко, *виж* го само!... Искам да видя как ще се *изпразни!*

— Давай, Мерседес! ГОСПОДИ!

Вече бях готов да свърша. Дръпнах й ръката от кура си.

— О, по *дяволите!* — каза Мерседес.

После се наведе и го лапна. Започна да го смуче и да движи главата си, като в същото време го ближеше с език.

— Давай, *курво!*

Точно тогава тя се отдръпна.

— Давай! Давай! Искам да свърша!

— Не!

— Мамка ти!

Блъснах я по гръб на леглото и скочих върху нея. Яростно я целунах и натиках кура си в нея. Започнах да я ръгам с всичка сила. Простенах и свърших. Но продължих да го набивам в нея, до дъно, като нагорещено желязо.

Трябваше да отида до Илинойс, за да чета в щатския университет. Мразех да чета, но четенията помагаха за наема, а сигурно помагаха и да се продават повече от моите книги. Освен това четенията ме изкарваха от Холивуд и ме вдигаха във въздуха при бизнесмените, стюардесите, напитките с кубчета лед, малките салфетки и фъстъците в миниатюрни пакетчета.

На летището трябваше да ме посрещне поетът Уилям Кийсинг, с когото си пишех от 1966-а. За пръв път бях чел негови неща в списание *Bull*, издавано от Дъг Фазик — едно от първите мимеографски списания, което поведе революцията. Тогава никой от нас не се занимаваше само с литература: Фазик работеше във фабрика за каучукови изделия, а Кийсинг беше бивш морски пехотинец, служил във войната в Корея, който беше лежал и в затвора и не работеше, а го издържаше жена му Сесилия. Аз пък работех като пощенски служител, по единайсет часа всяка нощ. По това време на сцената се появи и Марвин, със своите странни стихотворения за демоните. Марвин Удман беше най-добрият поет на тема демони в тази проклетата страна. Вероятно биеше дори поетите-демонолози от Испания и Перу. Аз пък обичах да пиша писма. Пишех писма от по четири-пет страници на всички и рисувах като побъркан с пастели по страниците и по пликовете. По същото време започнах да пиша и на Уилям Кийсинг, бивш морски пехотинец, бивш затворник и настоящ наркоман (най-вече на кодеин).

А сега, години по-късно, Уилям Кийсинг беше успял да си уреди временно назначение като преподавател в университета. Между арестите за притежание на наркотици беше успял да вземе няколко академични степени. Предупредих го, че преподавателската работа е много опасна за хората, които искат да пишат. Но пък поне преподаваше на студентите си много за Чинаски.

Кийсинг и жена му чакаха на летището. Аз имах само ръчен багаж, така че направо тръгнахме към колата им.

— Господи — каза Кийсинг. — Никога не бях виждал от самолет да слиза човек, който да изглежда като теб.

Бях облечен с палтото на покойния ми баща, което ми беше твърде голямо. Панталоните ми също бяха прекалено дълги и се влачеха по земята, което беше добре, защото чорапите ми бяха различни на цвят, а обувките ми бяха подпетени. Тъй като мразех бръснарите, се подстригвах сам — освен ако няха жена, която да го направи вместо мен. Не обичах да се бръсна, но не обичах и дълги бради, така че на всеки две-три седмици подстригвах брадата си с ножица. Не виждах добре, но не обичах и очила, така че не ги носех, освен когато трябваше да чета. Имах зъби, но не много. Лицето и носът ми бяха червени от алкохола, а светлината ме дразнеше, така че постоянно присвивах очи. Можех да мина за бездомник във всеки един град по света.

Качихме се и потеглихме.

— Очаквахме съвсем различен човек — каза Сесилия.

— Така ли?

— Ами ти говориш толкова тихо и изглеждаш толкова възпитан. Бил очакваше да слезеш от самолета пиян, да ругаеш и да сваляш жените...

— Никога не се държа вулгарно насила — обясних. — Чакам да ми дойде от само себе си.

— Ще четеш утре вечер — рече ми Бил.

— Добре, значи тази вечер ще се забавляваме и ще забравим за всичко останало — отвърнах аз.

Така и стана.

По-късно вечерта Кийсинг се оказа също толкова интересен, колкото бяха писмата и стихотворенията му. Прояви добрия вкус да не говори за литература, освен от време на време. Приказвахме си за други неща. Досега не бях имал често късмета да попадна на свестни поети, дори когато пишяха добре. Вече се бях запознал с Дъглас Фазик, но с далеч по-кофти резултат. Беше най-добре човек да страни от другите писатели и просто да си гледа работата — или да не си я гледа.

Сесилия си легна рано. Имала да върши разни неща сутринта.

— Сесилия се развежда с мен — обясни ми Бил. — Не я обвинявам. Омръзна ѝ от моите наркотици, от повръщането и от всичко останало. От години ме търпи. Но вече не издържа. Вече дори не мога да я чукам особено. Движи с едно хлапе. Не я обвинявам. Изнесох се под наем в една стая. Можем да отидем да спим там, или аз да отида да спя там, а ти да останеш, или и двамата да останем, няма значение.

Кийсинг извади две хапчета и ги глътна.

— Хайде да останем и двамата — предложих.

— Яко се наливаш — отбеляза той.

— Няма какво друго да правя.

— Сигурно имаш железен стомах.

— Всъщност не. Веднъж вече се пукна. Но казват, че след като зарасне, става още по-здрав.

— Колко смяташ да я караш така? — попита той.

— Всичко съм планирал. Ще умра през двехилядната година, когато бъда на осемдесет.

— Много странно — каза Кийсинг. — И аз ще умра тогава. През двехилядната година. Дори сънувах сън за това. Сънувах дори точния ден и час, в който ще умра. После ги забравих, но със сигурност беше през двехилядната.

— Много хубаво кръгло число. Харесва ми.

Продължихме да пием още един-два часа. После Кийсинг ме настани в спалнята за гости и легна на дивана. Явно Сесилия наистина смяташе да го зареже.

На следващия ден се събудих в 10:30. Бяха останали малко бири. Успях да изпия една. Бях започнал втората, когато Кийсинг влезе в стаята.

— Господи, как го постигаш? Скочил си на крака като осемнайсетгодишен.

— Имал съм много кофти сутрини. Просто тази не е от тях.

— В един следобед имам лекция. Трябва да се оправя.

— Глътни нещо.

— Първо трябва да сложи някаква храна в стомаха си.

— Изяж две рохки яйца. С малко чили или черен пипер.

— Искаш ли да сваря и на теб?

— Да, благодаря.

Телефонът звънна. Беше Сесилия. Бил поговори с нея, затвори и се обърна към мен:

— Идва торнадо. Едно от най-големите в историята на щата. Може да мине точно през града.

— Все нещо се случва, когато трябва да чета.

Забелязах, че навън започна да притъмнява.

— Може би ще отменят моята лекция. Трудно е да се каже. Все пак ще хапна нещо.

Бил сложи яйцата да се варят.

— Не разбирам как го правиш — продължи той. — Дори не изглеждаш махмурлия.

— Аз съм махмурлия всяка сутрин. За мен това е нещо нормално. Свикнал съм.

— Все още пишеш доста добри неща, въпреки пиенето.

— Хайде да не говорим за това. Може би причината е в разнообразието от путки. Внимавай да не превариш яйцата.

Отидох в тоалетната и се изсрах. Никога не съм имал проблем със запек. Докато излизах от тоалетната, чух как Бил крещи:

— Чинаски!

Беше на двора и повръщаше. После се върна.

Адски му беше лошо на горкия.

— Глътни малко сода бикарбонат. Имаш ли валиум?

— Не.

— Тогава изчакай десет минути след содата и изпий една топла бира. Налей я в чаша още сега, така че да се стопли.

— Имам един бензедрин.

— Изпий го.

Навън ставаше все по-тъмно. Петнайсет минути след бензедрина Бил влезе да се изкъпе. Когато излезе, изглеждаше наред. Изяде един сандвич с фъстъчено масло и един банан. Все пак щеше да се оправи.

— Ти още обичаш жена си, нали? — попитах го аз.

— Господи, и още как.

— Знам, че не помага, но все пак не забравяй, че това се е случвало на всички — поне по веднъж.

— Не помага — отвърна Бил.

— След като жената се обърне срещу теб, всичко е загубено. Понякога наистина те обичат, но после нещо се обръща в тях. Тогава могат да те видят как умираш в канавката, блъснат от някоя кола, и няма да ти помогнат, а ще се изплюят върху теб.

— Сесилия е чудесна жена — настоя той.

Навън още повече притъмня.

— Хайде да прием още бира — предложих аз.

Седяхме и пиехме бира. Навън стана съвсем тъмно, а после излезе силен вятър. Не говорехме много. Радвах се, че се бяхме запознали. В този човек нямаше почти нищо фалшиво. Може би защото беше толкова изтощен от живота, че не му оставаха сили да се преструва. Никога не беше успял да пробие със стихотворенията си в САЩ. В Австралия го обожаваха. Може би някой ден щяха да го открият и тук, а може би не. Може би това щеше да стане едва към 2000 година. Беше дребен, но як тип, очукан от живота, и човек знаеше, че на него може да се разчита. Много ми харесваше.

Пиехме мълчаливо, докато телефонът не звънна пак. Отново беше Сесилия. Торнадото беше подминало града. Бил трябваше да отиде на лекция. Аз трябваше да чета на същата вечер. Готово. Всичко се уреди. Пак бяхме на работа.

Към 12:30 Бил сложи в една раница тетрадките и другите си неща, качи се на велосипеда си и пое към университета.

По някое време следобед Сесилия се прибра.

— Бил тръгна ли навреме? — попита ме тя.

— Да, качи се на колелото и замина. Изглеждаше наред.

— Наред? Беше ли взел нещо?

— Изглеждаше наред — повторих. — Даже яде и прочие.

— Аз още го обичам, Ханк. Просто не издържам повече.

— Естествено.

— Нямах представа колко се радва, че си тук. Дори ми четеше твоите писма на глас.

— Бяха мръсни, нали?

— Не, бяха смешни. Много им се радвахме.

— Хайде да се чукаме, Сесилия.

— Ето че започна да играеш, Ханк.

- Ти си голяма сладурана. Искам да ти го вкарам.
- Ти си пиан, Ханк.
- Права си. Забрави.

Четенето вечерта мина много зле. Не ми пукаше. И на тях не им пукаше. След като Джон Кейдж можеше да изкара хиляда долара, като изяде една ябълка, аз бях готов да взема петстотин плюс парите за самолета дотам и обратно, за да бъда кисел като лимон.

След четенето беше същото както винаги. Младите студентки дойдоха при мен с апетитните си млади тела и острите си очички и ме помолиха да им дам автографи на някои от моите книги. Мислех си някой път да изчукам поне пет от тях в рамките на една и съща вечер, за да спра най-сетне да мисля за тях.

После се появиха и няколко преподаватели, които много се радваха, че съм се изложил. Така самите те се чувстваха по-добре и смятаха, че имат някакъв шанс с пишещата машина.

Накрая си взех чека и си тръгнах. След четенето трябваше да има малко събиране с *избрани* гости в къщата на Сесилия. Това беше неписана част от договора. Колкото повече момичета, толкова по-добре, но аз знаех, че в дома на Сесилия нямам големи шансове. И наистина, на сутринта се събудих сам.

На Бил пак му беше лошо. В един следобед отново имаше лекция и преди да тръгне, ми каза:

— Сесилия ще те закара до летището. Аз тръгвам. Нека да не се сбогуваме.

— Добре.

Бил си взе раницата и колелото и излезе.

Върнах се в Лос Анджелис. Мина седмица и половина. Беше вечер. Телефонът звънна. Беше Сесилия и плачеше.

— Ханк, Бил почина. Обаждам се първо на теб.

— Господи, Сесилия, не знам какво да кажа.

— Много се радвам, че дойде онзи път. След като си тръгна, Бил говореше само за теб. Нямах представа колко му беше важно, че дойде да се видите.

— Как стана?

— Оплака се, че му е много лошо, закарахме го в болницата и след два часа умря. Хората сигурно ще си помислят, че е от свръхдоза, но не беше така. Макар че исках да се разведе с него, аз още го обичах.

— Вярвам ти.

— Не ми се иска да те занимавам с всичко това.

— Няма проблеми. Бил нямаше да има нищо против. Просто не знам какво да кажа, за да ти помогна. Малко съм шокиран. Нека да ти се обадя по-късно, за да проверя дали си добре.

— Ще го направиш ли?

— Естествено.

„Точно това е проблемът с пиенето“ — помислих си аз и отидох да си наляя питие. Ако се случи нещо лошо, пиеш, за да забравиш; ако се случи нещо хубаво, пиеш, за да го отпразнуваш; а ако нищо не се случва, пиеш, за да се случи нещо.

Колкото и да беше болен и нещастен, Бил просто не приличаше на човек, който ще умре всеки момент. Смъртта често идва точно по този начин и макар да знаем за нея и почти всеки ден мислим как ще умрем, когато се случи толкова неочаквано и когато умре толкова изключително и мило човешко същество, е много трудно да го приемеш — ужасно трудно, независимо колко други хора, добри или лоши, са умрели преди това.

Същата вечер се обадох на Сесилия, после още веднъж следващата вечер, и още веднъж след това, а после спрях да ѝ се

обаждам.

Мина един месец. После ми писа Р. А. Дуайт, редактор в *Dogbite*, за да ме помоли да напиша предговор към „Избрани стихотворения“ на Кийсинг. След като беше умрял, Кийсинг най-сетне щеше да получи някакво признание и другаде, освен в Австралия.

Тогава ми се обади и Сесилия.

— Ханк, отивам в Сан Франциско, за да се срещна с Р. А. Дуайт. Ще му занеса снимки на Бил и някои непубликувани стихотворения. Искам да ги прегледаме и да решим какво да влезе в книгата. Но първо ми се иска да остана в Лос Анджелис за един-два дни. Възможно ли е да ме посрещнеш на летището?

— Естествено, Сесилия, можеш да спиш вкъщи.

— Много ти благодаря.

Тя ми каза кога ще пристигне, а аз станах, измих тоалетната, изтърках ваната и смених чаршафите и калъфките на възглавниците.

Сесилия пристигна в десет сутринта, което ми се стори същински ад, но пък тя изглеждаше добре — макар и малко пълничка. Беше набита и приличаше на яко момиче от Средния запад. Мъжете се обръщаха след нея, защото въртеше задника си по особен начин; изглеждаше властна, заплашителна и в същото време сексапилна.

Отидохме в бара, за да изчакаме багажа ѝ. Сесилия не пиеше. Поръча си портокалов сок.

— Обожавам летищата и пътниците! — каза тя. — А ти?

— Аз не.

— Хората в самолетите ми се струват толкова интересни!

— Просто имат повече пари от хората, които пътуват с влак или автобус.

— По пътя минахме над Големия каньон!

— Да, оттам се минава.

— А тези сервитьорки имат толкова къси поли! Погледни, виждат им се бикините!

— Така получават по-добри бакшиши. Всичките живеят в мезонети и карат английски коли.

— Всички в самолета бяха толкова мили! Човекът на съседната седалка предложи да ме почерпи нещо за пиене, представяш ли си?

— Хайде да ти вземем багажа.

— Р. А. ми се обади да ми каже, че е получил предговора ти за „Избрани стихотворения“ на Бил. Прочете ми няколко откъса по телефона. Бяха прекрасни. Искам да ти благодаря.

— Няма нужда.

— Не знам как да ти се отплатя.

— Сигурна ли си, че не искаш нищо за пиене?

— Аз пия много рядко. Може би по-късно.

— Какво предпочиташ? Когато се върнем вкъщи, ще взема нещо. Искам да се чувстваш удобно и спокойно.

— Сигурна съм, че Бил ни гледа и ни се радва.

— Мислиш ли?

— Да!

Взехме багажа и тръгнахме към паркинга.

Вечерта успях да накарам Сесилия да изпие две-три чаши. Тя се отпусна и кръстоса крака, така че видях доста прилични бедра. Изглеждаше издръжлива. Жена като крава, с дойни гърди и големи топли очи. Можеше да носи на натоварване. Кийсинг я беше избрал добре.

Оказа се, че е против убиването на животни, така че не ядеше месо. Доколкото можех да преценя, тя си имаше достатъчно. Каза ми, че всичко било красиво, че светът бил изпълнен с красота и трябвало само да се пресегнем, за да я достигнем.

— Така е, Сесилия — съгласих се аз. — Пий още едно.

— От пиенето се замайвам.

— Че какво лошо има в това?

Сесилия пак кръстоса крака и бедрата ѝ се видяха. Видяха се доста нагоре.

Вече нямаш полза от това, Бил. Ти беше добър поет, но какво пък, след теб остана и нещо още по-добро от стихотворенията ти. А стихотворенията ти никога не са имали такива бедра и такива хълбоци.

Сесилия изпи още едно и спря. Аз продължих.

Откъде се вземаха всички тези жени? Сякаш някъде имаше безкраен запас от жени. И всичките бяха различни и особени. Путките им бяха различни, целуваха се различно, имаха различни гърди, но никой мъж не можеше да ги изпие всички, защото бяха толкова много и не спираха да кръстосват крака, за да ни побъркват. Какво пиршество!

— Искам да отида на брега на океана — каза Сесилия. — Ще ме заведеш ли на брега на океана, Ханк?

— Тази вечер?

— Не, не тази вечер. Някой път, преди да си тръгна.

— Добре.

Сесилия ми разказа как са били унижавани американските индианци. После ми каза, че също пише, но само за себе си, в една

тетрадка. Бил бил чел някои от нейните неща, окуражил я и ѝ помогнал с писането. На свой ред тя помогнала на Бил да се дипломира. Той получавал и стипендия от армията, разбира се. Но винаги бил намесен и кодеинът — откакто го познавала, Бил не спирал да се друса. Тя постоянно го заплашвала, че ще го напусне, но това не помогнало. А сега...

— Изпий това, Сесилия — прекъснах я аз. — Ще ти помогне да забравиш.

Налях ѝ едно голямо.

— О, не мога да го изпия цялото!

— Кръстосай си краката. Искам да ги виждам.

— Бил никога не ми говореше така.

Аз продължих да пия. Сесилия продължи да ми разказва. След известно време спрях да я слушам. Стана полунощ, после мина полунощ.

— Слушай, Сесилия, хайде да си лягаме. Изтощен съм. Отидох в спалнята, съблякох се и легнах под завивките.

Чух как тя мина покрай леглото и отиде в банята. Загасих лампата до леглото. Скоро тя се върна и аз усетих как ляга от другата страна на леглото.

— Лека нощ, Сесилия — казах.

После я придърпах към себе си. Тя беше гола. Господи! Целунахме се. Сесилия се целуваше много добре. Беше дълга, гореща целувка. Накрая спряхме.

— Сесилия?

— Да?

— Ще те чукам някой друг път — рекох аз, обърнах се на другата страна и заспах.

Боби и Валери дойдоха на гости и аз ги запознах със Сесилия.

— Дватамата с Валери излизаме в отпуска и ще си вземем бунгало под наем в Манхатън Бийч — каза Боби. — Защо не дойдете с нас? Можем да си разделим наема. В бунгалото има две спални.

— Не, Боби, не мисля.

— О, Ханк, *моля те!* — възкликна Сесилия. — Обожавам океана! Ханк, ако отидем там, дори ще ти правя компания в пиенето. Обещавам!

— Добре, Сесилия.

— Супер — каза Боби. — Тръгваме довечера. Ще ви вземем към шест. Можем да вечеряме заедно.

— Звучи много добре — каза Сесилия.

— Страшно е забавно да ходиш на ресторант с Ханк — заяви Валери. — Последния път, когато излизахме с него, отидохме в някакъв много изискан ресторант, а той каза на управителя: „Искам да донесете зелева салата и пържени картофи за всички! Двойна порция на всеки и не сипвайте вода в алкохола, че ще останете без работа!“

— Нямам търпение! — възкликна Сесилия.

Към два следобед Сесилия пожела да предприемем здравословна разходка. Обиколихме двора на кооперацията. Тя забеляза мексиканските храсти, доближи се и пхна лице в цветовете им, като започна да ги гали с пръсти.

— Колко са *красиви!*

— Те *умират*, Сесилия. Не виждаш ли колко са сбръчкани? Градският смог ги убива.

Продължихме да се разхождаме под палмите.

— И навсякъде има птички! Има стотици птички, Ханк!

— И десетки котки — отвърнах аз.

Отидохме в Манхатън Бийч с Боби и Валери, настанихме се в бунгалото на брега и излязохме да вечеряме. Вечерята беше сносна. Сесилия изпи едно питие и разказа на всички за вегетарианските си убеждения. Поръча си супа, салата и кисело мляко; всички останали си поръчахме пържоли, пържени картофи, франзели и салати. Боби и Валери задигнаха солниците, два ножа и бакшиша, който бях оставил на сервитьора.

По пътя спряхме за алкохол, лед и цигари, после се върнахме в бунгалото. Сесилия беше започнала да се кикоти от едното питие, което беше изпила по време на вечерята, и не спираше да дърдори за това как и животните имали душа. Никой не твърдеше противното. Знаехме, че не е изключено животните наистина да имат душа. Просто не бяхме сигурни дали ние самите имаме.

Продължихме да пием. Сесилия изпи само още едно и спря.

— Искам да изляза и да погледам луната и звездите — заяви тя.
— Навън е толкова красиво!

— Добре, Сесилия.

Тя отиде до басейна и седна на един шезлонг.

— Нищо чудно за Бил — отбелязах. — Вече съм сигурен, че е умрял от недостиг на секс.

— Тя каза същото за теб по време на вечерята, когато отиде до тоалетната — отвърна Валери. — Каза така: „О, стихотворенията на Ханк са толкова страстни, но той изобщо не е такъв човек!“

— Хората са различни — отвърнах философски.

— Чука ли я вече? — попита Боби.

— Не.

— Какъв беше Кийсинг като човек?

— Свестен. Но наистина се чудя как е издържал с нея. Може би кодеинът помага. Може да е била нещо като психеделична медицинска сестра в живота му.

— Майната му — отсече Боби. — Хайде да пием.

— Аха. Ако се наложи да избирам между пиенето и чукането, май ще се откажа от чукането.

— Чукането създава проблеми — заяви Валери.

— Когато моята жена отиде да се чука с някой друг, аз просто си обличам пижамата, лягам си и заспивам — отбеляза Боби.

— Боби е готин — каза Валери.

— Никой от нас не знае как да подхожда към секса — рекох аз.
— За повечето хора сексът е просто като играчка — навиваш го и го пускаш.

— Ами любовта? — попита Валери.

— Любовта се издържа, но само ако можеш да се справиш с психическото напрежение. Когато си влюбен, все едно се опитваш да

носиш на гръб пълна кофа с лайна, докато прекосяваш пълноводна река от пикня.

— Е, не е чак толкова зле!

— Любовта е вид предразсъдък. Аз си имам достатъчно други предразсъдъци.

Валери стана и погледна през прозореца:

— Хората се забавляват и скачат в басейна, а тя гледа луната.

— Мъжът й току-що е умрял — напомни Боби. — Оставете я на мира.

Взех си бутилката и отидох в нашата спалня. Съблякох се по боксерки и си легнах. Нищо никога не се оказваше в хармония. Хората просто се хвърляха сяпано на всичко, което им предложат: комунизъм, здравословна храна, дзен, сърфинг, балет, хипноза, групова терапия, оргии, колоездене, билколечение, католицизъм, бодибилдинг, пътуване по света, оттегляне от света, вегетарианство, Индия, рисуване, писане, скулптура, композиране, дирижиране, туризъм, йога, секс, хазарт, пиене, мързел, кисело мляко, Бетовен, Бах, Буда, Христос, сок от моркови, самоубийство, ръчно ушити костюми, частни реактивни самолети, Ню Йорк... а накрая всичко се изпарява и се разпада. Хората трябва да си намират някакво занимание, докато чакат смъртта. Сигурно е добре, че все пак имаме избор.

Аз бях направил своя избор. Надигнах бутилката с водка и започнах да я пия чиста. Руснаците разбират от алкохол.

Вратата се отвори и Сесилия влезе в стаята. Изглеждаше добре, с мощното си тяло с ниско разположен център на тежестта. Повечето американки са прекалено слаби и не издържат на напрежение. Ако се държиш по-грубо с тях, нещо вътре се чуши и стават невротични, а мъжете им се вманиачават на тема спорт, алкохол или автомобили. Норвежците, исландците и финландците обаче знаят как да е сложена една жена: широка и солидна, с едър гъз, едри бедра, едри бели хълбоци, едра глава, едри цици, много коса, големи очи, големи ноздри и долу в центъра — едновременно достатъчно голяма и достатъчно малка.

— Здравей, Сесилия. Ела да си легнеш.

— Днес беше приятно.

— Сигурно. Ела да ми кажеш здрасти.

Тя влезе в банята. Аз загасих лампата до леглото.

След малко тя излезе от банята. Усетих как се качи на леглото. В стаята беше тъмно, но през завесите проникваше малко светлина. Подадох ѝ бутилката. Тя отпи миниатюрна глътка и ми я върна. Седяхме подпрени на възглавниците и таблата на леглото. Бедрата ни се докосваха.

— Ханк, луната беше като тънък сърп. Но звездите бяха ярки и прекрасни. Това те кара да се замислиш, нали?

— Да.

Някои от тези звезди са мъртви от милион светлинни години, но въпреки това все още ги виждаме.

Протегнах се и придърпах главата на Сесилия към себе си. Устата ѝ се отвори. Беше влажна и приятна.

— Хайде да се чукаме, Сесилия.

— Не искам.

Всъщност и аз не исках. Точно затова бях попитал.

— Не искаш ли? — казах. — Тогава защо се целуваш така?

— Смятам, че хората не бива да бързат, а първо да се опознаят както трябва.

— Понякога нямаме толкова много време.

— Просто не искам да го правя сега.

Станах от леглото. Отидох до стаята на Боби и Валери, както си бях по боксерки, и почуках на вратата.

— Какво има? — попита Боби.

— Не иска да се чука с мен.

— Е, и?

— Да отидем да плуваме.

— Късно е. Вече затвориха басейна.

— Как така го затвориха? Нали вътре има вода?

— Искам да кажа, че угасиха лампите.

— Няма нужда от лампи. Тя не иска да се чукаме.

— Ти нямаш бански.

— Имам боксерки.

— Добре де, чакай малко...

След малко Боби и Валери излязоха с прекрасните си, стегнати, чисто нови бански костюми. Боби ми подаде една пура и аз си

дръпнах.

— Какъв е проблемът със Сесилия?

— Християнска химия.

Отидохме до басейна. Вярно, наистина бяха угасили лампите. Боби и Валери едновременно се гмурнаха във водата. Аз седнах на ръба на басейна и провесих краката си вътре. Продължих да си пия от бутилката водка, която си носех.

Боби и Валери се показаха заедно от водата. Боби доплува до ръба на басейна и ме дръпна за глезена:

— Хайде бе, боклук! Прояви малко кураж! СКАЧАЙ!

Пак отпих от водката и оставих бутилката. Не скочих. Вместо това внимателно се отпуснах от ръба. Едва тогава влязох във водата. Вътре беше тъмно и странно. Бавно потънах към дъното на басейна. Бях висок метър и деветдесет и тежах сто килограма. Смятах да потъна до дъното и да се отблъсна от него. Къде беше това дъно? Когато най-сетне го достигнах, бях останал почти без кислород. Отблъснах се. Бавно се показах над водата и най-сетне си поех въздух.

— Смърт на всички курви, които не си отварят краката за мен! — изкрещях.

Някъде се отвори врата и до басейна дотича един човек. Беше управителят.

— Ей, по това време не е разрешено да се плува! Басейнът не е осветен!

Заплясках към него, стигнах до ръба на басейна и го изгледах:

— Виж сега, копеле мръсно, аз пия по две бъчви бира на ден и съм професионален кечист. По принцип съм добра душа. Но сега смятам да плувам и искам светлините да се включат ВЕДНАГА! Няма да повтарям!

После заплясках обратно.

Басейнът светна в целия си блясък. Беше вълшебно. Доплувах до водката, която си бях оставил на ръба на басейна, и отпих от нея. Бутилката вече беше почти празна. Погледнах надолу и видях, че Валери и Боби плуват в кръгове един около друг, под водата. Много ги биваше в това, движеха се елегантно и грациозно. Много странно, че вече всички бяха по-млади от мен.

Накрая приключихме с басейна. Отидох до вратата на управителя, както си бях по мокри боксерки, и почуках. Той отвори.

Стана ми симпатичен.

— Ей, приятел, можеш вече да угасиш лампите. Стига ми толкова плуване за тази вечер. Ти си супер, приятел, няма проблеми.

После се върнахме в нашия апартамент.

— Ела да пиеш нещо с нас — предложи Боби. — Сигурно си нещастен.

Аз влязох при тях и изпих две.

— Стига с тези твои жени, Ханк! — каза ми Валери. — Не знаеш ли, че не можеш да изчукаш всички?

— Победа или смърт!

— Върви да се наспиш, Ханк.

— Лека нощ, приятели. Благодаря...

Върнах се в нашата спалня. Сесилия спеше по гръб и хъркаше:

— Бъззззз, бъззззз, бъззззз...

Изглеждаше си просто *дебела*. Свалих мокрите боксерки, легнах до нея и я разтърсих:

— Сесилия, ХЪРКАШ!

— Оооо, оооо... Извинявай...

— Добре, Сесилия. Сега все едно сме женени. Ще видиш какво ще стане утре сутринта, когато бъда свеж.

Събудих се от някакъв шум. Още беше тъмно. Сесилия обикаляше из стаята и се обличаше.

Погледнах си часовника.

— Часът е пет — казах. — Какво правиш?

— Искам да гледам изгрева. *Обожавам* изгреви!

— Нищо чудно, че не пиеш.

— Ще се върна. Можем да закусваме заедно.

— Не съм закусвал от четирийсет години.

— Отивам да гледам изгрева, Ханк.

Намерих една бира. Беше топла. Отворих бутилката и я изпих. После пак заспах.

В 10:30 на вратата се почука.

— Влез...

Бяха Боби, Валери и Сесилия.

— Току-що закусихме заедно — съобщи Боби.

— А сега Сесилия иска да си свали обувките и да се разходи по брега — добави Валери.

— Никога не бях виждала Тихия океан, Ханк. Толкова е прекрасен!

— Чакайте да се облека...

Тръгнахме по брега. Сесилия много се радваше. Когато вълните заливаха краката ѝ, весело пищеше.

— Вие продължавайте — рекох аз. — Аз ще намеря някой бар.

— Ще дойда с теб — заяви Боби.

— Аз ще наглеждам Сесилия — каза Валери.

Намерихме най-близкия бар. Там имаше само две празни столчета. Седнахме. На Боби му се падна мъж за съсед по столче. На мен ми се падна жена. Двамата с Боби си поръчахме питиета.

Жената, която седеше до мен, беше на дваайсет и шест-двайсет и седем. Нещо я беше изтощило — очите и устата ѝ изглеждаха уморени, — но въпреки това се държеше. Имаше тъмна, добре поддържана коса. Беше с пола, под която се виждаха хубави крака. Душата ѝ беше като тюркоаз и това се виждаше в очите ѝ. Допрях крака си до нейния. Тя не се отмести. Пресуших чашата си.

— Почерпи ме едно питие — обърнах се към нея.

Тя кимна на бармана. Той се приближи.

— Водка с тоник за господина.

— Благодаря ти...

— Бабет.

— Благодаря ти, Бабет. Казвам се Хенри Чинаски и съм писател-алкохолик.

— Не те знам.

— И аз теб.

— Имам магазинче на плажа. Продавам сувенири и боклуци — най-вече боклуци.

— Значи сме квит. Аз също пиша най-вече боклуци.

— Ако си толкова лош писател, защо не спреш да пишеш?

— Защото имам нужда от храна, подслон и дрехи. Почерпи ме едно.

Бабет кимна на бармана и аз получих ново питие.

Краката ни се притискаха един в друг.

— Освен това съм боклук — продължих. — Имам запек и не ми става.

— Не знам за червата ти. И наистина приличаш на боклук, но според мен лъжеш, че не ти става.

— Дай ми телефона си.

Бабет протегна ръка към чантата си, за да извади нещо за писане.

И точно в този момент влязоха Сесилия и Валери.

— А, ето ги тези копелета — каза Валери. — Нали ти казах? В най-близкия бар!

Бабет се смъкна от столчето си. После излезе. Видях я навън през щорите на прозореца. Отдалечаваше се по алеята към плажа и

имаше хубаво тяло. Беше слаба като вейка. Тялото ѝ се люшна по вятъра и изчезна.

Сесилия седеше и ни гледаше как пием. Виждах, че я отвращавам. Ядях месо. Не вярвах в Господ. Обичах да се чукам. Природата не ме интересуваше. Никога не гласувах. Обичах войните. Космосът ми беше скучен. Бейзболът също. Както и историята. И зоологическите градини.

— Ханк — каза тя. — Излизам за малко навън.

— Какво има навън?

— Обичам да гледам как хората плуват в басейна. Обичам да ги гледам как се забавляват.

Сесилия стана и излезе.

Валери се засмя. Боби също се засмя.

— Добре де, значи все пак няма да я изчукам — казах аз.

— А искаш ли? — попита Боби.

— Всъщност вече не го правя заради сексуалния си нагон, а заради обиденото си его.

— Не забравяй и за възрастта — напомни ми Боби.

— Няма нищо по-лошо от дърт мачо-прасе — отвърнах аз.

Продължихме да пием мълчаливо.

Сесилия се върна след около час.

— Ханк, искам да тръгвам.

— За къде?

— На летището. Искам да взема самолета до Сан Франциско. Целият ми багаж е тук.

— Аз нямам нищо против. Но все пак Валери и Боби ни докараха с тяхната кола. Може би те още не искат да си ходят.

— Ще я закараме до Лос Анджелис — каза Боби.

Платихме си сметката и се настанихме в колата — Боби караше, Валери седеше до него, а двамата със Сесилия бяхме на задната седалка. Сесилия се облегна в другата посока, към вратата, възможно най-далеч от мен.

Боби пусна музика, която заля задната седалка като вълна. Боб Дилан.

Валери ни подаде един джойнт. Всмукнах и се опитах да го подам на Сесилия. Тя се отдръпна от мен. Протегнах ръка и я погалих по коляното. Тя бутна ръката ми.

— Как сте там отзад? — попита Боби.

— Любовно — отвърнах.

Така се повозихме един час.

— Ето го летището — каза Боби.

— Имаш още два часа до полета — рекох на Сесилия. — Можем да отидем да чакаме вкъщи.

— Няма нужда — отвърна Сесилия. — Искам да тръгвам.

— Но какво ще правиш два часа на летището? — попитах.

— О, аз *обожавам* летищата! — отвърна тя.

Спряхме пред терминала. Аз скочих от колата и разтоварих багажа на Сесилия. Тя се повдигна на пръсти и ме целуна по бузата. Оставих я да влезе сама.

Бях се съгласил да участвам в едно четене на север. Следобеда преди четенето седях в един апартамент в хотел от веригата „Холидей Ин“ и пиех бира с Джо Уошингтън, организаторът на четенето, местния поет Дъдли Бари и гаджето му Пол. Дъдли беше решил да разкрие пред света, че е хомосексуалист. Беше нервен, дебел и амбициозен. Не спираше да ходи напред-назад.

— Ще четеш яко, а?

— Не знам.

— Адски привличаш хората. Как го правиш, по дяволите? Редят се на опашка!

— Сигурно обичат да гледат кръвопролития.

Дъдли сграбчи Пол за гъза.

— Ще те праскам, сладур! А после ти ще ме праскаш!

Джо Уошингтън стоеше до прозореца.

— Я гледай, Уилям Бъроуз. Той живее в съседния апартамент. Неговото четене е утре вечерта.

Отидох до прозореца и погледнах. Наистина беше Бъроуз. Върнах се и си отворих още една бира. Бяхме на първия етаж.

Бъроуз мина по алеята, точно покрай прозореца, отвори вратата на апартамента си и влезе.

— Искаш ли да се запознаеш с него? — попита ме Джо.

— Не.

— Аз отивам да го видя за една минута.

— Добре.

Дъдли и Пол се гонеха из стаята и се хващаха за гъзовете. Дъдли се смееше, а Пол се кикотеше и се изчервяваше.

— Ей, момчета, защо не се усамотите някъде?

— Не е ли сладък? — попита ме Дъдли. — Обожавам млади момчета!

— Аз се интересувам от жени.

— Не знаеш какво изпускаш.

— Не ме мисли.
— Джак Мичъл движи с травестити. Пише стихотворения за тях.
— Те поне приличат на жени.
— Някои дори приличат на жени повече отколкото жените.
Продължих да пия мълчаливо.

Джо Уошингтън се върна.

— Казах на Бъроуз, че си в съседния апартамент. Казах му: „Бъроуз, знаеш ли, че Хенри Чинаски е в съседния апартамент?“ И той каза: „Честно?“ И аз казах: „Искаш ли да се запознаеш с него?“ И той каза: „Не“.

— Трябва да слагат хладилници в хотелските стаи — отвърнах аз. — Шибаната бира се стопли.

Излязох да потърся лед. Когато минах край апартамента на Бъроуз, той седеше на един стол до прозореца. Изглежда ме с безразличие.

Намерих машина за лед, взех малко, върнах се, изсипах го в мивката и сложих бирите в леда.

— Не се напивай много — посъветва ме Джо. — Започваш да фъфлиш.

— На тях не им пука какво ще кажа — отвърнах. — Те просто искат да ме видят разпънат на кръст.

— Петстотин долара за един час работа? — каза Дъдли. — Ти на това кръст ли му викаш?

— Аха.

— Бива те като Христос!

После Дъдли и Пол си тръгнаха, а двамата с Джо отидохме до едно близко кафене, за да хапнем и да пийнем. Намерихме свободна маса. Веднага щом се настанихме, при нас започнаха да сядат непознати. Само мъже. Ужас. В кафенето имаше и хубави момичета, но те само ме поглеждаха и се усмихваха, или ме поглеждаха и дори не се усмихваха. Предположих, че онези, които не се усмихват, не одобряват отношението ми към жените. Да им го начукам на всичките.

Там бяха Джак Мичъл и Майк Тъфтс, които и двамата бяха поети. Никой от тях не си изкарваше прехраната с честен труд, въпреки че от поезията не печелеха нищо. Живееха от подаяния и силата на волята си. Мичъл наистина беше добър поет, но нямаше късмет. Заслужаваше нещо по-добро. После при нас дойде и Бласт Гримли, певецът. Бласт винаги беше пиян. Никога не го бях виждал трезвен. На масата имаше и още няколко мъже, които изобщо не познавах.

— Господин Чинаски? — обърна се към мен едно момиче.

Беше много сладка, дребничка, с къса зелена рокля.

— Да?

— Бихте ли ми дали автограф?

Тя ми подаде една от първите ми книги, със стихотворения, които бях написал, докато работех в пощата. Надписах книгата, нарисувах нещо и я подадох обратно.

— Много ви благодаря! — каза тя и си тръгна.

Всички тези копелета, които седяха около мен на масата, бяха провалили възможностите ми за действие.

Скоро на масата вече имаше четири-пет кани наливна бира. Поръчах си сандвич. Пихме два-три часа, после се върнахме в апартамента. Доизпих бирите от мивката и си легнах.

Не си спомням много от четенето, но на следващата сутрин се събудих в леглото си, сам. Към единайсет сутринта Джо Уошингтън почука на вратата.

— Ей, човече, това беше едно от най-добрите ти четения!

— Честно? Бъзикаш ли се?

— Не, не, беше супер. Ето ти чека.

— Благодаря ти, Джо.

— Сигурен ли си, че не искаш да се запознаеш с Бъроуз?

— Сигурен съм.

— Той ще чете довечера. Ще останеш ли да го чуеш?

— Трябва да се прибирам в Лос Анджелис, Джо.

— Чувал ли си го как чете?

— Джо, искам само да се изкъпя и да изчезвам оттук. Ще ме закараш ли до летището?

— Естествено.

Когато си тръгнахме, Бъроуз все така седеше на онзи стол до прозореца. Изобщо не показва, че ме е видял. Хвърлих му един поглед и си продължих. Бях си взел чека. Нямах търпение да се прибера, за да отида на хиподрума.

От няколко месеца си пишех с една жена от Сан Франциско. Казваше се Лиза Уестън и преживяваше, като даваше уроци по танци, включително и класически балет, в собственото си студио. Беше на трийсет и две, разведена, и всичките ѝ писма бяха дълги и безупречно напечатани на машина, на розова хартия. Пишеше добре, интелигентно и почти без преувеличения. Обичах да получавам писма от нея и винаги им отговарях. Лиза се държеше на разстояние от литературата и така наречените големи въпроси за живота. Пишеше ми за дребни, делнични случки, но ги обрисуваше интелигентно и с чувство за хумор. И така, един ден тя ми написа, че идва в Лос Анджелис, за да купи някакви костюми за танци, и ме питаше дали искам да се запознаем лично. Отговорих ѝ, че със сигурност искам да се запознаем лично и дори може да остане да спи вкъщи, но поради разликата във възрастта *тя* ще трябва да спи на дивана, а *аз* ще си спя в леглото. В отговор тя ми написа, че ще ми звънне, когато пристигне.

Три-четири дни по-късно телефонът звънна. Беше Лиза.

— Пристигнах — каза тя.

— На летището ли си? Ще дойда да те взема.

— Не, ще взема такси.

— Много е скъпо.

— Така ще бъде по-лесно.

— Какво пиеш?

— Аз не пия много. Купи каквото искаш...

Седнах да я чакам. В такива ситуации винаги се чувствам неловко. Когато наистина настъпеха, едва ли не предпочитах да не бяха възниквали. Лиза беше споменавала, че е хубава, но не бях виждал никакви снимки. Веднъж се бях оженил за една жена само заради писмата ѝ — бях ѝ обещал да се оженим, още преди да я видя. Тя също пишеше интелигентни писма, но нашият брак, който продължи две години и половина, се оказа пълен провал. Хората обикновено са доста

по-добри в писмата си, отколкото в живота. В това отношение донякъде приличат на поетите.

Шарех напред-назад из стаята. Сетне чух стъпки на двора. Надникнах през щорите. Не беше зле. Имаше тъмна коса и беше елегантно облечена с дълга пола, която ѝ стигаше до глезените. Вървеше грациозно, с високо вдигната глава. Имаше правилен нос и обикновена уста. Обичах жени, облечени с рокли — напомняха ми за златното минало. Носеше малка чанта. Почука на вратата и аз отворих.

— Влизай.

Лиза остави чантата си на пода.

— Седни.

Имаше съвсем лек грим. Беше хубава. Косата ѝ беше изискано, късо подстригана.

Направих ѝ водка с тоник, както и на себе си. Изглеждаше спокойна. По лицето ѝ имаше следи от страдание — явно беше преживяла трудни периоди. Е, аз също.

— Утре ще купя костюмите — каза тя. — В Лос Анджелис има един страхотен магазин.

— На мен ми харесва тази рокля, с която си в момента. Мисля, че напълно облечените жени са много възбуждащи. Естествено, по този начин е по-трудно да разбереш каква е фигурата на жената, но все пак може да се предположи.

— Ти си точно такъв, какъвто си мислех. Изобщо не те е страх.

— Благодаря ти.

— Изглеждаш почти безразличен.

— Е, все пак това ми е третото питие.

— Какво става след четвъртото?

— Нищо особено. Пия си го и чакам петото.

Излязох да купя вестник. Когато се върнах, Лиза беше вдигнала дългата си пола малко над коленете. Изглеждаше добре. Имаше хубави крака и чудесни колене. Денят (всъщност нощта) се очертаваше добре. От писмата ѝ вече знаех, че е пристрастена към здравословната храна, точно като Сесилия. Но изобщо не се държеше като Сесилия. Седнах в другия край на дивана и постоянно поглеждах към краката ѝ. Винаги съм си падал по женските крака.

— Имаш хубави крака — казах на Лиза.

— Харесват ли ти? — попита тя и си вдигна полата още мъничко.

Влудяващо. Прекрасни крака, които се показваха изпод дългата пола. Това беше много по-готино от къса пола.

След следващото питие седнах до нея.

— Трябва да ме посетиш в студиото — каза тя.

— Не мога да танцувам.

— Можеш. Аз ще те науча.

— Безплатно?

— Естествено. За толкова едър мъж се движиш много леко.

От походката ти си личи, че можеш да станеш добър танцьор.

— Дадено. Тогава аз ще спя на *твоя* диван.

— Имам хубав апартамент, но в него има само едно водно легло.

— Добре.

— Но аз ще ти готвя — добави тя. — Здравословна храна.

— Звучи добре.

Погледнах краката ѝ. После я погалих по коляното. После я целунах. Тя отвърна на целувката ми като жена, която се чувства самотна.

— Смяташ ли, че съм привлекателна? — попита.

— Да, разбира се. Но най-много ми харесва чувството ти за стил. Определено си много изискана.

— Бива те в приказките, Чинаски.

— Налага се. Все пак съм почти на шейсет.

— Изглеждаш по-скоро на четирийсет, Ханк.

— И теб те бива в приказките, Лиза.

— Налага се. Все пак съм на трийсет и две.

— Радвам се, че не си на дваисет и две.

— А аз се радвам, че ти не си на трийсет и две.

— Това е една вечер, изпълнена с радост — обобщих.

И двамата отпихме от чашите си.

— Какво мислиш за жените? — попита ме тя.

— Не мисля. Всички жени са различни. Но общо взето, са съчетание от най-доброто и най-лошото в живота — едновременно вълшебни и ужасни. Все пак се радвам, че ги има.

— А как се отнасяш с тях?

— Те се държат по-добре с мен, отколкото аз с тях.

— Смяташ ли, че това е честно?
— Не е честно, но е така.
— Поне си почтен.
— Не съвсем.
— Утре, след като купя костюмите, искам да ги пробвам. Ти ще ми кажеш кой ти харесва най-много.
— Естествено. Но отсега мога да ти кажа, че харесвам дългите рокли. Имат най-много класа.
— Ще купя всякакви.
— Аз пък не си купувам нови дрехи, докато старите не се разпаднат.
— Ти имаш други разходи.
— Лиза, аз ще си лягам след това питие, става ли?
— Разбира се.
Бях натрупал завивките й на пода.
— Ще ти стигнат ли?
— Да.
— Възглавницата добре ли е?
— Да, съвсем добре.
Довърших си питието, станах и заключих външната врата.
— Не те затварям — обясних. — Това е, за да се чувстваш в безопасност.
— Чувствам се в безопасност — отвърна тя.
Отидох в спалнята, загасих лампата, съблякох се и легнах.
— Видя ли, че не те изнасих? — подвигнах.
— Защо не? — извика тя в отговор.
Не ми се вярваше да го казва съвсем искрено, но все пак беше приятно да го чуя. Бях изиграл доста сносно тази ръка. Лиза щеше да остане по-дълго.

Когато се събудих, я чух в банята. А може би трябваше да я изчукам? Откъде да знам какво да правя? Общо взето, е за предпочитане да изчакаш, ако изпитваш някакви чувства към жената. Ако веднага я намразиш, най-добре веднага да я изчукаш; ако не я намразиш, по-добре да изчакаш, след това да я изчукаш и едва тогава да я намразиш.

Лиза излезе от банята с червена рокля до коленете. Стоеше й добре. Тя беше слаба и елегантна. Застана пред огледалото в спалнята ми, за да си оправи косата.

— Ханк, сега отивам да купя костюмите. Ти си лежи. Сигурно ти е лошо от пиенето.

— Как така? Нали и двамата пихме еднакво?

— Чух, че си допиваш в кухнята. Защо го направи?

— Май ме беше страх.

— Ти? Изпитваш страх? Мислех, че си големият лош батко, който пие и се бие и чука жените.

— Разочарована ли си?

— Не.

— Беше ме страх. Страхът е тайната на моето изкуство. Оттласквам се чрез него.

— Отивам да купя костюмите, Ханк.

— Ти ми се сърдиш — казах. — Разочарована си.

— Нищо подобно. Ще се върна.

— Къде е този магазин?

— На Осемдесет и седма улица.

— Осемдесет и седма улица? Господи, това е в *Уотс*!

— Продават най-добрите костюми на Западния бряг.

— Но там всички са *чернокожи*!

— Ти си против чернокожите?

— Аз съм против всички.

— Ще взема такси. Ще се върна след три часа.

— Така ли ми отмъщаваш?

— Казах, че ще се върна. Оставям си нещата при теб.

— Не, ти няма да се върнеш.

— Ще се върна. Мога да се грижа сама за себе си.

— Добре, но виж... не вземай такси.

Станах, намерих си дънките и извадих ключовете от колата.

— Ето, вземи моята кола. Фолксваген, номер TRV 469, паркирана е точно отвън. Но внимавай със съединителя и с втората скорост — стърже, особено когато минаваш от трета на втора.

Тя взе ключовете, а аз пак си легнах и се завих. Лиза се наведе над мен. Прегърнах я и я целунах по врата. Дъхът ми вонеше.

— Спокойно — каза тя. — Довери ми се. Довечера ще празнуваме и ще има ревю.

— Нямам търпение.

— Ще видиш.

— Белият ключ е за вратата откъм шофьорското място. Жълтият е за двигателя...

Тя излезе с червената си рокля, която ѝ стигаше до коленете. Чух как затвори вратата. Вдигнах глава и се огледах. Куфарът ѝ още беше там. А на килима имаше няколко чифта от нейните обувки.

Когато пак се събудих, беше 1:30 следобед. Изкъпах се, облякох се и проверих пощенската кутия. Имаше писмо от някакъв младеж от Глендейл.

Драги господин Чинаски,

Аз съм млад писател и смятам, че съм добър, даже доста добър, но постоянно ми връщат стихотворенията. Как се влиза в тази игра? Каква е тайната? Какво трябва да науча? Много се възхищавам от вашата работа и ми се иска да дойда да се запознаем. Ще донеса няколко каси бира и ще можем да си говорим за спокойствие. А и ми се иска да ви прочета някои от моите неща...

Всичко това беше хубаво, но горкото копеле си нямаше путка. Хвърлих писмото му в кошчето за боклук.

Лиза се върна след един час.

— Намерих невероятни костюми!

Носеше цял куп рокли. Влезе в спалнята. Мина известно време, после тя излезе. Беше в дълга рокля с висока яка и се завъртя пред мен, за да ми я покаже. Роклята ѝ прилягаше много добре на задника. Беше в златисто и черно, а Лиза носеше черни обувки. Изпълни кратък, дискретен танц.

— Харесва ли ти?

— О, да... — отвърнах и зачаках следващата.

Лиза пак влезе в спалнята. Когато излезе отново, беше в зелено и червено, със сребристи нюанси. Роклята беше отворена на кръста, така че ѝ се виждаше пъпчето. Докато се въртеше пред мен, Лиза ме гледаше право в очите, но някак особено. Не гледаше нито лукаво, нито секси — гледаше си просто идеално.

Не си спомням колко костюма ми показа, но последната рокля беше най-добра. Беше много тясна и от двете страни на полата имаше цепки. Докато обикаляше, първо се показваше единият ѝ крак, а после другият. Роклята беше черна, блещукаше и отпред беше дълбоко изрязана.

Докато Лиза обикаляше из стаята, аз станах и я хванах. Целунах я яростно, като я наведох назад. Продължих да я целувам и започнах да вдигам дългата ѝ рокля. Вдигнах я съвсем и видях бикините ѝ — жълти. После я дръпнах и отпред и започнах да притискам кура си в нея. Езикът ѝ се плъзна в устата ми — беше хладен, все едно току-що беше пила леденостудена вода. Избутах я в спалнята и грубо я съборих на леглото. Свалих жълтите бикини и собствените си панталони. После се развихрих. Изправих се над нея, така че краката ѝ бяха качени на раменете ми. Разтворих ѝ краката, вдигнах се и ѝ го вкарах. Поиграх си малко с нея, като я чуках с различно темпо, а после по различен начин — гневно, любовно, закачливо, брутално. От време на време си го изваждах, а после пак започвах. Най-сетне се предадох, направих още няколко тласъка, свърших и се отпуснах до нея. Лиза продължи да ме целува. Не бях сигурен дали е свършила или не. Аз със сигурност бях.

Вечеряхме в един френски ресторант, където сервираха и хубава американска храна на добри цени. Там винаги беше претъпкано, което беше добре, защото така се наложи да почакаме повече на бара. Представих се на управителя като Ланселот Лавджой и след четирийсет и пет минути дори бях достатъчно трезвен, за да си спомня името, когато ме повикаха да ни настанят.

Поръчахме си бутилка вино. Решихме засега да изчакаме с вечерята. Най-добрият начин за пиене е на малка маса, с бяла покривка и красива жена.

— Чукаш се с такова желание, сякаш се чукаш за пръв път — каза ми Лиза. — И все пак го правиш с много въображение и опит.

— Може ли да си запиша това на ръкава?

— Естествено.

— Може някой път да го използвам.

— Моля те само да не използваш мен. Не искам да бъда поредната от твоите жени.

Не отговорих.

— Сестра ми те мрази — добави тя. — Каза, че само ще ме използваш.

— Какво стана с високата класа, Лиза? Започна да говориш като всички останали.

Така и не стигнахме до вечерята. Когато се прибрахме, пихме още малко. Тя все още много ми харесваше. Започнах леко да я нагрубявам. Тя се шокира и очите ѝ се напълниха със сълзи. Изтича в банята, остана там около десетина минути и се върна.

— Сестра ми беше права. Ти наистина си негодник!

— Хайде да си лягаме, Лиза.

Пригответихме се за лягане. Легнахме си и аз се качих върху нея. Без предварителна игра беше много по-трудно, но накрая успях да проникна. Започнах да я чукам. Падна голямо чукане. Беше поредната гореща нощ. Все едно сънувах един и същ кошмар. Започнах да се потя. Не спирах да чукам. Курът нито ми спадаше, нито свършвах. Продължих да чукам. Най-сетне се изтърколих встрани:

— Извинявай, миличка, пих прекалено много.

Лиза бавно плъзна главата си надолу по гърдите ми, по корема и още по-надолу, стигна до него, започна да го ближе, а после го пое в устата си и го засмука както трябва...

Когато Лиза се върна в Сан Франциско, аз отидох с нея. Живееше в апартамент навръх един хълм. Беше приятно. Първо отидох да сера. Влязох в банята и седнах на тоалетната чиния. Наоколо се виеха лозички. Страхотен кенеф. Много ми хареса. Когато излязох оттам, Лиза ме настани на някакви големи възглавници, пусна Моцарт и ми наля изстудено вино. Беше време за вечеря и тя отиде да готви в кухнята. От време на време ми сипваше още вино. Винаги съм предпочитал да ходя на гости на жените, отколкото те да ми идват на гости. Когато съм у тях, винаги мога да си тръгна.

Тя ме извика за вечеря. Имаше салата, чай с лед и пилешка яхния. Беше доста вкусно. Самият аз готвех ужасно. Мога да приготвям само пържоли и телешка яхния — но пък телешката яхния става сносна, особено когато съм пиан. Когато готвя телешка яхния, обичам да рискувам. Слагам от всичко и чакам да видя какво ще се получи. Понякога се получава вкусно.

След вечеря отидохме с колата до рибарския кей. Лиза караше много внимателно. Това ме изнерви. Спираше на всяко кръстовище и се оглеждаше в двете посоки, преди да продължи. Спираше дори когато нямаше никакви други коли.

— Лиза, *карай*, мамка му — казвах аз след малко. — Няма никакви други коли.

Тя едва тогава потегляше. С хората е така. Колкото повече ги опознаваш, толкова повече си личи колко са ненормални. Понякога това е забавно — поне в началото.

Разходихме се по кея, после седнахме на пясъка. Плажът не беше нищо особено.

Лиза ми разказа, че отдавна нямала приятел. Според нея беше просто невероятно какво е било важно за мъжете, с които е ходила.

— Жените са почти същите — казах ѝ аз. — Когато веднъж попитали Ричард Бъртън какво търси в една жена, той отговорил: „Първо гледам да е поне на трийсет години.“

Когато се стъмни, се върнахме в нейния апартамент. Лиза извади виното и двамата седнахме на възглавниците. Тя отвори прозорците, така че да виждаме нощта навън. Започнахме да се целуваме. После пихме вино. После пак се целувахме.

— Кога се връщаш на работа? — попитах.

— Искаш ли да се върна?

— Не, но трябва да преживяваш.

— Но ти също не работиш.

— Всъщност работя.

— Искаш да кажеш, че живееш, за да пишеш?

— Не, просто съществувам. След това се опитвам да си спомня нещо от живота си и да го запиша.

— Аз ходя в студиото само три вечери в седмицата.

— И така изкарваш достатъчно?

— Засега се справям.

Започнахме да се целуваме по-настойчиво. Тя не пиеше колкото мен. Преместихме се на водното легло, съблякохме се и се хванахме за работа. Бях чувал за чукането на водни легла. Уж било страхотно. На мен ми беше трудно. Водата трепереше и се тресеше под нас, а докато се движех нагоре-надолу, леглото сякаш се движеше наляво-надясно. Така, вместо да доближава Лиза към мен, сякаш я отнасяше *встрани* от мен. Може би трябваше да се поупражнявам. Започнах да я чукам по специалния си дивашки начин, като я дърпах за косата, все едно я изнасилвам. Това ѝ хареса — или поне така изглеждаше, защото започна да издава доволни звуци. Продължих още малко така, после тя изведнъж сякаш свърши — или поне издаде всички звуци, характерни за такива случаи. Това ме възбуди и аз също свърших, веднага след нея.

Измихме се и пак се върнахме към виното на възглавниците. Лиза заспа, отпуснала глава в скута ми. Аз поседях още един час. После легнах по гръб и тази нощ двамата спяхме на възглавниците.

На следващия ден Лиза ме заведе в танцовото студио. Взехме си сандвичи от едно място наблизо, занесохме ги горе и ги изядохме в студиото. Беше много голямо помещение, на втория етаж. Вътре нямаше нищо друго освен гол под, уредба, няколко стола и въжета, опънати под тавана. Изобщо няхах представа кое за какво служи.

— Искаш ли да те науча да танцуваш? — попита тя.

— Някак си не съм в настроение — отвърнах.

Следващите дни и нощи бяха същите. Не беше лошо, но не беше и страхотно. Научих се да се справям на водното легло, но за чукане предпочитам обикновените легла.

Останах още три-четири дни, после се върнах в Лос Анджелис.

Продължихме да си пишем писма.

След месец тя пак дойде в Лос Анджелис. Този път, когато пристигна в апартамента ми, беше с панталони. Изглеждаше променена — не разбирах в какво точно, но ми изглеждаше променена. Не ми беше приятно да седя с нея, така че я заведох на хиподрума, на кино, на боксов мач — на всички места, където обичам да ходя с жени

— но нещо не беше наред. Пак правихме секс, но вече не беше интересно. Все едно бяхме женени.

Пет дни по-късно Лиза седеше на дивана, а аз четях вестник. Тя изведнъж каза:

— Ханк? Не се получава, нали?

— Не.

— Какво не е наред?

— Не знам.

— Ще си тръгвам. Не искам да стоя тук.

— Спокойно де, не е толкова зле.

— Просто не разбирам какво става.

Не отговорих.

— Ханк, ще ме закараш ли до сградата на женската асоциация?

Знаеш ли къде се намира?

— Да, в Уестлейк, където преди беше художествената академия.

— Откъде знаеш?

— Веднъж закарах там една друга жена.

— Копеле мръсно!

— Добре де, какво сега...

— Имам приятелка, която работи там. Не знам къде живее и не мога да я намеря в телефонния указател. Но знам, че работи в тази сграда. Ще остана при нея няколко дни. Просто не искам да се връщам в Сан Франциско точно сега, когато все още се чувствам така.

Лиза си събра нещата и ги прибра в куфара си. Качихме се в колата и аз я закарах в Уестлейк. Веднъж бях закарал там и Лидия, когато няколко от скулптурите ѝ бяха включени в някаква женска изложба.

Паркирах отвън.

— Ще почакам, докато намериш приятелката си.

— Няма нужда. Можеш да тръгваш.

— Не, ще почакам.

Почаках. След малко Лиза се показва и ми махна. Аз също ѝ магнах, запалих двигателя и потеглих.

Седмица по-късно си седях по долни гащи. Беше следобед. На вратата тихо се почука.

— Момент — казах, облякох един и отворих.

— Ние сме германки. Чели сме вашите книги.

Едната изглеждаше някъде на деветнайсет, а другата — на дваисет и две.

Две-три от моите книги бяха излезли в Германия, в ограничен тираж. Самият аз съм роден в Германия, в Андернах, през 1920-а. Родната ми къща сега е публичен дом. Не знам немски. Но те знаеха английски.

— Влизайте — поканих ги.

Те влязоха и седнаха на дивана.

— Аз съм Хилда — представи се деветнайсетгодишната.

— Аз съм Гертруде — представи се дваисет и две годишната.

— Аз съм Ханк.

— Смятаме, че книгите ти са много тъжни и много смешни — каза Гертруде.

— Благодаря.

Отидох и направих три водки с тоник. Сипах повечко водка в техните чаши, както впрочем и в моята.

— Пътуваме за Ню Йорк — обясни Гертруде. — Решихме да се отбием.

Разказаха ми, че първо са ходили в Мексико. Говореха добре английски. Гертруде беше по-дебела, почти като лоена топка — сякаш имаше само цици и гъз. Хилда беше слаба и изглеждаше някак напрегната — все едно имаше някакъв странен запек например, но си беше привлекателна.

Докато пиех, кръстосах крака. Халатът ми се разтвори.

— О — каза Гертруде. — Имаш много секси крака!

— Да — потвърди Хилда.

— Знам — отвърнах.

Момичетата пиеха със същата скорост като мен. Отидох и забърках още три питиета. Когато се върнах, нагласих халата си така, че да не се вижда нищо.

— Можете да останете няколко дни при мен, за да си починете — предложих.

Те не отговориха.

— А може и да не оставате — добавих. — Няма проблеми. Можем просто да си поговорим. Не искам да ви притискам за нищо.

— Сигурно познаваш доста жени — каза Хилда. — Чели сме книгите ти.

— Аз пиша литература — заявих.

— Какво значи това?

— Донякъде разкрасявам живота — обясних.

— Тоест лъжеш? — попита Гертруде.

— Малко. Не прекалено много.

— Имаш ли приятелка? — попита Хилда.

— Не. В момента не.

— Тогава ще останем — каза Гертруде.

— Но има само едно легло.

— Няма проблеми.

— И още нещо...

— Какво?

— Аз трябва да спя по средата.

— Няма проблеми.

Продължих да сипвам нови питиета и скоро водката свърши. Позвъних в магазина за алкохол.

— Искам... — започнах.

— Чакай, приятел — прекъсна ме продавачът. — Не правим доставки по домовете преди шест вечерта.

— Така ли? Значи аз всеки месец мога да ти тъпча по двеста долара в гушата, а ти...

— Кой се обажда?

— Чинаски.

— О, Чинаски... Какво ти трябва?

Казах му какво ми трябва. После го попитах:

— Нали знаеш адреса?

— И още как.

Човекът пристигна след осем минути. Беше дебелият австралиец, който не спираше да се поти. Взех двата кашона от ръцете му и ги сложих на един стол.

— Здравейте, дами — каза дебелият австралиец.

Те не отговориха.

— Колко ти дължа, Арбъкъл?

— Ами, седемнайсет и деветдесет и четири.

Дадох му двайсетачка. Той започна да се бърка за ресто.

— Стига де — прекъснах го. — Купи си нова къща.

— Благодаря, сър! — каза той.

После се приведе към мен и попита по-тихо:

— Господи, как го правиш?

— Пиша на машина — отвърнах.

— Пишеш на машина?

— Да, със скорост от осемнайсет думи в минута.

После го изтиках навън и затворих вратата.

Вечерта си легнахме заедно — аз бях между тях двете. И тримата бяхме пияни и аз първо прегърнах, целунах и погалих едната, а после се обърнах към другата. Продължих насам-натам по същия начин и беше много приятно. После се съсредоточих по-дълго върху едната, преди да се обърна и да го направя с другата. През това време втората търпеливо чакаше. Малко се обърках. Гертруде беше по-готина, а Хилда — по-млада. Полежах върху тях, без да им го вкарвам. Най-сетне реших да чукам Гертруде. Но не можах да го направя. Бях прекалено пиян. Двамата с Гертруде заспахме — тя ме държеше за кура, а аз нея за циците. Курът ми спадна, но циците ѝ останаха големи и твърди.

На следващия ден беше много горещо, а ние продължихме да пием. Позвъних за храна. Пуснах вентилатора. Много-много не си говорехме. Германките обичаха да пият. После и двете излязоха и седнаха на стария диван на верандата — Хилда беше по бикини и

сутиен, а Гертруде — с тесен розов комбинезон, под който не носеше нито сутиен, нито бикини. По някое време мина Макс, пощаджията. Гертруде прие писмата ми от мое име. Горкият Макс едва не припадна. Видях в очите му завист и недоверие. Е, той пък имаше сигурна работа.

Към два следобед Хилда обяви, че излиза на разходка. Двамата с Гертруде влязохме вътре. Най-сетне се получи. Легнахме и започнахме с предварителната игра. След малко се хванахме по-сериозно за работа. Качих се върху нея и проникнах. Но курът ми веднага се извъртя вляво, все едно вътре имаше завой. Спомнях си само една подобна жена през живота си — и с нея беше добре. После си помислих, че Гертруде нещо ме мами и всъщност не съм вътре. Така че го извадих и пак ѝ го вкарах. Курът ми влезе и пак веднага зави наляво. Егати тъпото. Или нейната путка нещо беше прецакана, или не можех да проникна както трябва. Реших да си мисля, че нейната путка е прецакана. Продължих да ръгам, докато най-сетне преодолях левия завой.

Тогава пък сякаш ударих на кокал. Беше адски шокиращо. Отказах се и се изтърколих встрани.

— Извинявай — казах. — Просто днес нещо не ми се получава.

Гертруде не отговори.

След малко станахме и се облякохме. После отидохме в дневната, седнахме и зачакахме Хилда да се прибере. Пиехме и чакахме. Хилда се забави доста дълго. Много, много дълго. Най-сетне се прибра.

— Здравсти — рекох аз.

— Какви са всички тези чернокожи в твоя квартал? — попита ме тя.

— Не знам — отвърнах.

— Казаха ми, че мога да изкарвам по две хиляди долара на седмица.

— Като каква?

— Не казаха.

Момичетата от Германия останаха още два-три дни. Продължих да се мъча с левия завой в Гертруде, дори когато бях трезвен. Хилда ми каза, че носи тампон, така че и с нея не ставаше.

Най-сетне те си събраха нещата и аз ги натоварих в колата. Имаха големи раници от брезент, които носеха на раменете си. Като немски хипита. Те ми казваха накъде да карам. Завий тук, завий там. Изкачвахме се все по-нависоко по хълмовете на Холивуд. Богатски квартал. Бях забравил, че някои хора живеят добре, докато други закусват със собствените си лайна. Когато човек живее в беден лайнян квартал като моя, започва да си мисли, че всички квартали са такива.

— Ето тук — каза накрая Гертруде.

Спрях фолксвагена в дъното на дълга алея с много завой. Някъде горе имаше къща — голяма, голяма къща с всички онези неща, каквито има в тези къщи, и всички други неща около нея.

— Най-добре да ни оставиш — рече Гертруде.

— Добре — отвърнах.

Те слязоха. Обърнах фолксвагена. Те спряха на входа и ми махнаха, с раниците на гърбовете си. Аз също им махнах. После потеглих, изключих от скорост и се спуснах по инерция надолу по хълма.

Поканиха ме да чета в известния нощен клуб *The Lancer*, на булевард „Холивуд“. Съгласих се за две вечери. И двете вечери преди мен щеше да свири рокгрупата „Голямото изнасилване“. Бях попаднал в истинския шоубизнес. Дадох ми допълнително билети, та се обадох на Тами и я попитах дали не иска да дойде. Тя се съгласи, така че първата вечер я взех със себе си. Казах им да ѝ пишат пиенето на моята сметка. Седнахме в бара и зачакахме да дойде време за моя номер. Номерът на Тами беше горе-долу същият — веднага се напи и тръгна да обикаля из бара, за да си говори с хората.

Докато стане време да изляза на сцената, Тами вече падаше по масите. Намерих брат ѝ и му казах:

— Господи, веднага я изкарай оттук!

Той я изведе навън в нощта. Аз също се напих и по-късно забравих, че съм го помолил да я изведе.

Четенето не мина добре. Публиката беше само от почитатели на рокмузиката, които не разбираха какво им говоря. Но и аз си бях виновен донякъде. Понякога имам късмет с публиката в рокклубовете, но точно тази вечер не ми се получи. Май се притеснявах защо я няма Тами. Когато се прибрах, ѝ позвъних по телефона. Вдигна майка ѝ.

— Дъщеря ти е БОКЛУК! — заявих.

— Ханк, не ми говори така — отвърна тя и затвори.

Следващата вечер отидох сам. Седнах на една маса в бара и започнах да пия. При мен дойде една възрастна, достолепна жена и се представи. Беше преподавателка по английска литература и бе довела една от ученичките си — малка лоена топка на име Нанси Фрийз. Нанси изглеждаше разгонена. Попитаха ме дали съм съгласен да отговоря на някои въпроси на учениците.

— Моля — казах аз.

— Кой е любимият ви писател?

— Фанти.

— Кой?

— Джон Фанти — казах аз и го повторих по букви. — „Питай прахта“. „Почакай до пролетта, Бандини“.

— Къде можем да намерим книгите му?

— Лично аз ги намерих в градската библиотека в центъра. На Пето авеню и улица „Олив“, ако не се лъжа.

— Защо го харесвате?

— Пълно отдаване на чувствата. Много смел човек.

— Кой още?

— Селин.

— Защо?

— Защото са го изкормили, а той се е смял и е разсмивал и тях. Много смел човек.

— Вярвате ли в смелостта?

— Обичам да я откривам навсякъде — в животните, в птиците, във влечугите и хората.

— Защо?

— Защо ли? Защото ме кара да се чувствам по-добре. Смелостта е въпрос на стил в една безнадеждна ситуация, каквато е животът.

— А Хемингуей?

— Не.

— Защо не?

— Защото е прекалено мрачен и сериозен. Иначе е добър писател, има чудесни изречения. Но за него животът винаги е бил истинска война. Никога не се е отпуснал, никога не е танцувал.

Те си прибраха тетрадките и изчезнаха. Тъпо. Така и не успях да им кажа, че всъщност най-голямо влияние върху мен са оказали актьори: Гейбъл, Кагни, Богарт и Ерол Флин.

В следващия момент вече седях с три красиви жени: Сара, Каси и Дебра. Сара беше на трийсет и две, класна мацка, със стил и добро сърце. Имаше златисторуса, много права коса, и луди очи. Освен това носеше със себе си необичайно голямо съчувствие, което изглеждаше истинско и очевидно й костваше нещо. Дебра беше еврейка, с големи кафяви очи и щедра уста, нацапана с кървавочервено червило. Устата ѝ

блестеше и сякаш ме канеше да я опитам. Реших, че е някъде между трийсет и трийсет и пет, и ми напомняше на майка ми през трийсет и пета година (макар че майка ми беше много по-красива). Каси беше висока, с дълга руса коса, много млада, скъпо облечена, модерна, тренди, нервна и красива. Тя седеше най-близо до мен, стискаше ръката ми и търкаше бедрото си в моето. Когато ми стисна ръката, изведнъж осъзнах, че нейната ръка е много по-голяма от моята. (Макар че съм едър, се притеснявам от малките си ръце. Когато бях по-млад, се биех по баровете във Филаделфия и бързо разбрах колко е важно да имаш големи ръце. И досега се изумявам как е възможно да съм надделявал в една трета от сбиванията.) Във всеки случай, Каси очевидно смяташе, че е по-готина от приятелките си, а аз не ѝ противоречах, макар че не бях съвсем сигурен.

След това дойде време да чета и този път имах по-голям късмет. Публиката беше същата, но този път се концентрирах върху работата си. Хората загреяха, започнаха да подлудяват и да се забавляват. Понякога те правят всичко, понякога ти. Обикновено е второто. Все едно излизаш на ринга: човек трябва да излиза с чувството, че дължи нещо на публиката, иначе изобщо няма смисъл да го прави. Раздавах крошета и ъперкьти на воля, а в последния рунд съвсем се развилнях и повалих дори съдията. Представлението си е представление. След като се бях издънил толкова зле предишната вечер, хората сигурно много се изненадаха, че се представих тъй добре сега. Лично аз много се изненадах.

Каси ме чакаше в бара. Сара ми мушна любовна бележка с телефонния си номер. Дебра не беше толкова оригинална — просто ми написа номера си. За миг — кой знае защо — си спомних за Катрин, след това почерпих Каси с едно питие. Никога повече нямаше да видя Катрин. Моето малко момиче от Тексас, моята принцеса на красотата. Сбогом, Катрин.

— Виж, Каси, можеш ли да ме закараш вкъщи? Много се напих и не съм в състояние да карам. Всеки път, когато карам пиян, може да ми е за последно.

— Добре, ще те закарам у вас. А колата ти?

— Майната ѝ. Ще я оставя тук.

Тръгнахме си заедно, в нейното скъпо MG. Чувствах се като в някакъв филм. Постоянно си мислех, че ще ме остави на следващия ъгъл. Беше на около двайсет и пет. Докато караше, не спираше да говори. Работела за музикална компания и много обичала работата си, защото трябвало да ходи чак в 10:30 сутринта и можела да си тръгва в три следобед.

— Не е зле — каза тя. — И ми харесва. Вече имам право да назначавам и уволнявам хора, напреднах в кариерата, но все още никого не съм уволнила. Те са добри професионалисти и вадим добри парчета...

Пристигнахме у нас. Аз извадих водката. Косата на Каси ѝ стигаше почти до задника. Винаги съм си падал по дълга коса и по дълги крака.

— Ти четеш много добре тази вечер — рече ми тя. — Беше съвсем различно от предишната. Не знам как да го кажа, но когато си в добра форма, в теб има някаква... човечност. А повечето поети са едни дребни лайна.

— И аз не ги обичам.

— Те също не те обичат.

Пихме още малко и си легнахме. Тя имаше изумително, величествено тяло, като модел на „Плейбой“, но за съжаление аз бях пиян. Все пак успях да го вдигна и започнах да я чукам, сграбчих дългата ѝ коса, прокарвах пръстите си през нея и се възбуждах още повече, но все не можех да свърша. Накрая се изтърколих настрани, пожелах на Каси „лека нощ“ и заспах със съня на виновните.

На сутринта ми беше неудобно. Бях сигурен, че никога повече няма да видя Каси. Облякохме се. Беше към десет сутринта. Отидохме до нейната кола и се качихме. Аз не казах нищо и тя не каза нищо. Чувствах се глупаво, но нямаше какво да кажа. Тя ме откара обратно до *The Lancer*, където беше моят син фолксваген.

— Благодаря ти за всичко, Каси. Мисли си хубави неща за Чинаски.

Тя не отговори. Целунах я по бузата и слязох. Тя се отдалечи в скъпото си MG. В крайна сметка беше така, както често ми казваше Лидия: „Ако ти се пие, пий; ако искаш да чукаш, остави бутилката.“

Проблемът ми беше, че исках да правя и двете едновременно.

Така че много се изненадах, когато след няколко дни телефонът звънна една вечер и се обаждаше Каси.

— Какво правиш, Ханк?

— Седя си.

— Защо не ми дойдеш на гости?

— Много бих искал.

Тя ми даде адреса, който беше или в Уестуд, или в западната част на Лос Анджелис.

— Имам много алкохол — добави тя. — Няма нужда да носиш нищо.

— А може би не бива да пия нищо?

— Няма проблеми.

— Ако ми налееш, ще пия. Ако не ми налееш, няма.

— Не се притеснявай — каза тя.

Облякох се, скочих във фолксвагена и подкарах към адреса. Колко късмет можеше да има един човек? В последно време боговете бяха благосклонни към мен. Може би всичко това беше някакъв тест? Може би всичко беше някакъв номер? Може би просто искаха да угоят Чинаски, преди да го съсекат на две. Знаех, че нищо чудно да ми готвят точно това. Но какво може да направи човек след два нокдауна, когато му остават само два рунда до края на мача?

Апартаментът на Каси беше на втория етаж. Тя се държеше така, сякаш се радваше да ме види. После върху мен скочи голямо черно куче. Не голямо — беше *огромно*, мъжко, с провиснали уши. Сложи предните лапи на раменете ми и ме облиза по лицето. Бутнах го на пода. Той започна да си върти задника и да скимти умолително. Имаше дълга черна козина и приличаше на мелез, но беше адски едър за мелез.

— Това е Елтън — представи го Каси.

Отиде до хладилника и извади вино.

— Ето това трябва да пиеш ти. Имам много.

Беше облечена в зелена, плътно прилепнала рокля. Приличаше на змия. Обувките ѝ бяха осеяни със зелени камъчета и аз отново забелязах колко дълга коса има — не просто дълга, а обемна, в огромни количества. Стигаше ѝ поне до задника. Очите на Каси бяха големи и синьо-зелени — понякога изглеждаха по-скоро сини, а понякога по-скоро зелени, в зависимост от светлината. Забелязах две от моите книги в библиотеката — две от по-добрите.

Каси седна, отвори виното и напълни две чаши.

— Когато се запознахме, нещо се случи между нас — обясни ми тя. — Не исках да го оставя просто така.

— На мен ми хареса — отвърнах.

— Искаш ли едно хапче? Стимуланти?

— Добре — отвърнах.

Тя извади две. Бяха черни, от най-добро качество. Глътнах моето с виното.

— Имам най-добрия дилър в града — похвали се тя. — Никога не ме прецаква.

— Добре.

— Бил ли си пристрастен към нещо? — попита тя.

— Известно време пробвах с кока, но не ми харесваше как се чувствах след това. На следващия ден не смеех да вляза в кухнята, защото там има касапски нож. Освен това петдесет до седемдесет и пет долара на ден ми е много.

— Аз имам малко кока — каза тя.

— Не, ще пропусна.

Тя наля още вино.

Не знам защо, но с всяка нова жена се чувствах така, сякаш ми се случва за пръв път, все едно никога преди това не съм бил с жена. Наведох се към Каси и я целунах. Докато я целувах, прокарах едната си ръка през дългата ѝ коса.

— Искаш ли да пусна музика?

— Не, по-скоро не.

— Ти познаваш Ди Ди Бронсън, нали? — попита ме Каси.

— Да, но се разделихме.

— Чу ли какво стана с нея?

— Не.

— Първо изгуби работата си, а после замина за Мексико. Там се запознала е един пенсиониран матадор. Матадорът я пребил като куче и откраднал всичките ѝ спестявания: седем хиляди долара.

— Горката Ди Ди. След мен да попадне на такъв човек.

Каси се изправи. Гледах как прекосява стаята. Задникът ѝ се движеше и блестеше под зелената рокля. Тя се върна с хартийки и трева и започна да свива джойнт.

— А след това катастрофирала с колата си.

— Тя никога не е можела да кара. Добре ли я познаваш?

— Не. Но в бранша се чува за тези неща.

— Дори само да живееш, преди да умреш, пак не е лесно — казах аз.

Каси ми подаде джойнта.

— Е, твоят живот изглежда наред — каза.

— Честно?

— Ами поне не се опитваш да се преструваш, за да ме впечатлиш, както някои други мъже. И ти се удава да бъдеш забавен по природа.

— Харесвам задника и косата ти — отвърнах аз. — И устните, и очите, и виното ти, и апартамента ти, и джойнта ти. Но в никакъв случай не съм наред.

— Пишеш много за жените.

— Знам. Понякога се чудя за какво ще пиша след това.

— Може би никога няма да спреш.

— Всичко все някога спира.

— Дай малко от този джойнт.

— Естествено, Каси.

Тя си дръпна, а после аз я целунах. Дръпнах главата ѝ назад за косата. Насила разтворих устните ѝ. Беше дълга целувка. Накрая я пуснах.

— Обичаш да се целуваш, нали? — попита тя.

— За мен това е по-лично и сексуално от чукането.

— Мисля, че си прав — каза тя.

Няколко часа пушихме и пихме, а после си легнахме. Започнахме да се целуваме и да си играем. Имах хубава, твърда ерекция, и я чуках добре, но след десет минути осъзнах, че няма да успея. Пак бях пил прекалено много. Започнах да се потя и да се напругам. Направих още няколко тласъка и се изтърколих встрани.

— Извинявай, Каси...

Видях как главата ѝ се спуска надолу към пениса ми. Все още беше твърд. Тя започна да го ближе. Кучето също скочи на леглото и аз го избутах с крак. Гледах как Каси ми лиже кура. Лунната светлина проникваше през прозореца, така че я виждах съвсем ясно. Тя пое главичката на кура ми в устата си и съвсем леко я загризка. После изведнъж го пое целия и започна да го обработва както трябва, като прокараваше езика си по цялата дължина на кура ми, докато го смучеше. Беше величествено.

Пресегнах се и хванах косата ѝ с едната си ръка, вдигнах я цялата над главата ѝ и я задържах, докато тя ми смучеше кура.

Това продължи дълго, но най-сетне усетих, че ще свърша. Тя също го усети и удвои усилията си. Започнах да скимтя и чух, че голямото куче също скимти заедно с мен. Това ми хареса. Опитах се максимално да задържа удоволствието. Накрая, без да изпускам косата ѝ, експлодирах в устата ѝ.

Когато се събудих на следващата сутрин, Каси се обличаше.

— Няма проблеми, можеш да останеш — каза ми тя. — Само заключи вратата, когато излизаш.

— Добре.

След като тя си тръгна, взех душ. После намерих една бира в хладилника, изпих я, облякох се, казах довиждане на Елтън, проверих дали съм заключил вратата, качих се във фолксвагена и подкарах към къщи.

След три-четири дни намерих бележката на Дебра и се обадох на телефона, който ми беше написала.

— Ела — каза тя.

Даде ми адреса в Плая дел Рей и аз отидох с колата. Дебра живееше в малка къща под наем, с двор отпред. Паркирах в двора, слязох от колата и почуках, а после позвъних. Звънецът беше с мелодия от два тона. Дебра отвори вратата. Беше същата, каквато си я спомнях — с огромна начервена уста, къса коса, ярки обици, парфюм и широка усмивка, която почти никога не слизаше от лицето ѝ.

— Влизай, Хенри! — възкликна тя.

Влязох. Вътре имаше друг мъж, но той толкова очевидно беше хомосексуалист, че не се обидих.

— Това е Лари, моят съсед. Живее в съседната къща.

Стиснахме си ръцете и аз седнах.

— Има ли нещо за пиене? — попитах.

— О, Хенри!

— Мога да отида да купя. Всъщност щях, но не знаех какво искаш.

— О, ами аз имам нещо — каза Дебра и отиде в кухнята.

— Как си? — обърнах се към Лари, колкото да кажа нещо.

— Не бях много добре, но вече се оправям. Започнах да се занимавам с автохипноза. Това направи истински чудеса с мен.

— Искаш ли нещо за пиене, Лари? — подвикна Дебра от кухнята.

— О, не, благодаря...

Дебра се появи с две чаши червено вино. Къщата ѝ беше претрупана. Навсякъде имаше по нещо. Повечето вещи изглеждаха скъпи, а от всички страни звучеше рокмузика, която се разнасяше от миниатюрни колонки.

— Лари се занимава с автохипноза — заяви Дебра.

— Да, той ми каза.

— Нямате представа колко по-добре спя и колко по-добре общувам с хората — обясни Лари.

— Смяташ ли, че всеки трябва да пробва? — попита го Дебра.

— Ами трудно е да се каже. Но знам, че при мен действа много добре.

— Ще организирам парти за Все светии, Хенри. Поканила съм всички. Защо не дойдеш? Според теб как трябва да се маскира Хенри, Лари?

И двамата ме погледнаха изучаващо.

— Ами не знам — каза Лари. — Наистина не знам. Може би като...? Всъщност не, не мисля...

На вратата се позвъни (с два тона) и Дебра отиде да отвори. Пред вратата стоеше още един хомосексуалист, който беше гол до кръста. Беше с маска на вълк и от устата му висеше голям гумен език. Стори ми се дълбоко потиснат.

— Винсънт, това е Хенри. Хенри, това е Винсънт. Винсънт не ми обърна внимание. Седна, както си беше с гумения език, и каза следното:

— Днес имах ужасен ден на работа. Вече не издържам там. Мисля да напусна.

— Но Винсънт, какво ще правиш тогава? — попита го Дебра.

— Не знам. Но мога да правя много неща. Не съм длъжен да ги търпя!

— Нали ще дойдеш на партито за Хелюин, Винсънт?

— Разбира се. Готвя се от няколко дни.

— Запомни ли си текста от пиесата?

— Да, но си мисля, че този път трябва да изиграем пиесата *преди* игрите. Последния път бяхме толкова *размазани* преди пиесата, че според мен не я изиграхме, както подобава.

— Добре, Винсънт, точно така ще направим.

При тези думи Винсънт и езикът му станаха и излязоха. После Лари също стана:

— Е, и аз ще си тръгвам. Радвам се, че се запознахме.

— Добре, Лари.

Стиснахме си ръцете и Лари излезе през кухнята, от задния вход.

— Лари много ми помага — рече Дебра. — Чудесен съсед. Радвам се, че се държа мило с него.

— Той също се държа мило. Все пак беше дошъл преди мен, по дяволите.

— Ние не правим секс.

— Ние също.

— Знаеш какво имам предвид.

— Ще отида да купя нещо за пиене.

— Хенри, имам много пиене. Нали знаех, че ще идваш.

Дебра отново напълни чашите. Погледнах я. Беше млада, но изглеждаше като излязла направо от трийсетте години. Носеше черна пола, която ѝ стигаше до средата на прасците, черни обувки с високи токчета, бяла блуза с висока яка, огърлица, обици, гривни, червилото на устата, много руж и парфюм. Беше добре сложена, с хубави гърди и задник, които полюшваше, докато вървеше. Не спираше да пуши и навсякъде имаше фасове с червило. Сякаш отново се бях върнал в детството си. Дори не носеше чорапогащник, а истински дълги чорапи, които от време на време подръпваше, като показваше съвсем малко крак или коляно. Беше точно от онези момичета, по които са си падали бащите ни.

Разказа ми за работата си. Беше нещо свързано с адвокатите и съда. Работата я подлудявала, но изкарвала добри пари.

— Понякога се държа много остро с помощничките си, но после ми минава и те ми прощават. Просто нямаш представа какви са тези проклетите адвокати! Винаги искат всичко да се направи веднага и не се сещат, че за всичко трябва време.

— Адвокатите и лекарите са най-ненужно високоплатените и разглезени членове на нашето общество — заявих аз. — Веднага след тях са автомеханиците. Чак след това идват зъболекарите.

Дебра кръстоса коса и полата ѝ се вдигна.

— Имаш много хубави крака, Дебра. И знаеш как да се обличаш. Напомняш ми на момичетата от времето на майка ми. Тогава жените бяха истински жени.

— Бива те в приказките, Хенри.

— Знаеш какво искам да кажа. И това важи особено много за Лос Анджелис. Преди известно време ми се наложи да пътувам извън града и знаеш ли как разбрах, че съм се върнал, когато се върнах?

— Ами не.

— Разбрах го в момента, в който видях първата жена. Беше с толкова къса пола, че ѝ се виждаше дъното на бикините. А през бикините — извинявай — се виждаха космите на пътката. Точно така разбрах, че съм се върнал в Лос Анджелис.

— Къде се случи това? На улица „Мейн“, където са проститутките?

— Ами, на улица „Мейн“. Беше на ъгъла на „Бевърли“ и „Феърфакс“.

— Харесва ли ти виното?

— Да, и у вас също ми харесва. Може дори да се преместя тук.

— Хазяинът ми ще ревнува.

— А някой друг ще ревнува ли?

— Не.

— Защо?

— Работя много и вечер обичам просто да се прибера и да си почивам. Обичам да декорирам това място. Двете с моята приятелка — която работи при мен — утре сутринта ще пообиколим антикварните магазини. Искаш ли да дойдеш с нас?

— Ще бъда ли тук утре сутринта?

Дебра не отговори. Вместо това ми напълни чашата и седна до мен на дивана. Наведох се към нея и я целунах. Докато я целувах, вдигнах полата ѝ още по-нагоре и погледнах крака ѝ, обут в найлонов чорап. Изглеждаше добре. Когато свършихме с целувката, тя пак си дръпна полата надолу, но аз вече бях запомнил крака. Тя стана и отиде в банята. Чух как пусна водата в тоалетната. След това настъпи известна пауза. Сигурно си слагаше още червило. Извадих носната си кърпичка и си избърсах устата. Носната ми кърпичка стана червена. Най-сетне получавах това, на което се радвах момчетата в моята гимназия — богатите златни момчета с хубавите им дрехи и новите им автомобили, на които изобщо не подхождах със старите си прокъсани дрехи и счупеното си колело.

Дебра излезе от банята. Седна и си запали цигара.

— Хайде да се чукаме — казах аз.

Дебра отиде в спалнята. На масата беше останала половин бутилка вино. Напълних чашата си и запалих една от нейните цигари. Тя спря рокмузиката. Стана много приятно.

Настъпи тишина. Налях си още едно. Може би наистина трябваше да се преместя при нея? Къде щях да сложа пишещата машина?

— Хенри?

— Какво?

— Къде си?

— Чакай. Искam само да доизпия това.

— Добре.

Довърших си чашата и доизпих виното от бутилката. Бях в Плая дел Рей. Съблякох се, като зарязах дрехите си на грозна купчина на дивана. Никога не съм умеел да се обличам добре. Всичките ми ризи са избелели и свити от пране, на по пет-шест години, износени до дупка. Панталоните ми също. Мразя магазини за конфекция. Мразя продавачите, които се държат толкова надменно, все едно знаят тайната на живота и притежават самоувереност, която аз никога няма да имам. Обувките ми също винаги са очукани, защото мразя и магазините за обувки. Никога не си купувам нещо, преди предишното да стане напълно неизползваемо, включително и автомобили. Не съм стиснат, просто не мога да понеса мисълта да бъда купувач, когато продавачите изглеждат толкова по-добре от мен и са толкова надменни. А и това пазаруването отнема време — време, през което иначе можеш да си лежиш и да си пиеш.

Влязох в спалнята само по боксерки. Забелязах, че бялото ми шкембе виси над боксерките. Но дори не се опитах да го глътна. Застанах до леглото и си събух боксерките. Изведнъж спря да ми се пие. Легнах под завивките. Обърнах се към Дебра. Прегърнах я. Тя се притисна в мен. Устата ѝ беше отворена. Целунах я. Устата ѝ беше като влажна путка. Беше готова. Усещах го. Нямаше нужда от предварителна игра. Целунахме се, а езикът ѝ заигра навътре-навън в устата ми. Хванах го със зъби и го задържах. После се претърколих върху Дебра и го вкарах.

Мисля, че беше заради начина, по който извъръщаше главата си встрани, докато я чуках. Това ме възбуди най-много. Главата ѝ беше извърната встрани и при всеки тласък подскачаше на възглавницата. От време на време, докато я чуках, обръщах главата ѝ към себе си и целувах кървавочервената ѝ уста. Най-сетне успях. Най-сетне чуках всички жени и момичета, след които тъжно бях гледал по тротоарите

на Лос Анджелис през 1937-а, последната гадна година от Голямата депресия, когато проститутките струваха по два долара, но никой нямаше никакви пари и никаква надежда. Наложих се да чакам много дълго. Не спирах да чукам. Най-сетне чуках както трябва, по дяволите! Отново сграбчих главата на Дебра и успях да целуна кървавочервената уста за последен път, докато свършвах в нея, чак до диафрагмата.

Следващият ден беше събота и Дебра приготви закуска.

— Ще дойдеш ли с нас по антикварните магазини?

— Добре.

— Имаш ми махмурлук? — попита тя.

— Не е толкова зле.

Поседяхме мълчаливо, после тя каза:

— Хареса ми как четете в *The Lancet*. Беше пиян, но успя да достигнеш до хората.

— Понякога не успявам.

— Кога ще четеш пак?

— Обадиха ми се от Канада. Опитват се да осигурят финансиране.

— В Канада! Може ли да дойда с теб?

— Ще видим.

— Ще останеш ли и тази вечер?

— Искаш ли?

— Да.

— Тогава ще остана.

— Страхотно.

Закусихме и аз отидох в тоалетната, докато Дебра миеше чиниите. Пуснах водата, избърсах се, пак пуснах водата, измих си ръцете и излязох. Дебра миеше на умивалника. Прегърнах я изотзад.

— Можеш да си измиеш зъбите с моята четка, ако искаш — каза тя.

— Имам лош дъх, а?

— Не е толкова зле.

— Да бе.

— Освен това можеш да вземеш душ, ако искаш...

— О, и това ли?

— Престани. Теси ще дойде чак след един час. Можем да използваме времето, за да се поизчистим.

Влязох в банята и започнах да пълня ваната. Не обичам да се къпя под душ, освен в мотелите. На стената в банята имаше снимка на някакъв мъж — с дълга тъмна коса и обикновено хубаво лице, поръсено с обичайната идиотия. Той ми се усмихваше с белите си зъби. Аз измих малкото обезобразени зъби, които ми бяха останали. Дебра беше споменавала, че бившият ѝ съпруг е психоаналитик.

След като свърших, и Дебра си взе душ. Аз си налях малко вино в една чаша и седнах до прозореца. После изведнъж си спомних, че съм забравил да изпратя на бившата ми жена парите за издръжката на детето. Нищо, щях да ги пратя в понеделник.

В Плая дел Рей беше спокойно. Беше приятно да се измъкна от мръсната, претъпкана жилищна сграда, където живеех. Там нямаше сянка и слънцето безмилостно ни биеше с лъчите си. Всички бяхме ненормални, по един или друг начин. Дори кучетата и котките, птичките, вестникарчетата и проститутките.

При нас, в източната част на Холивуд, тоалетните никога не работеха както трябва, а некадърният водопроводчик, който ни изпращаше хазиянът, никога не успяваше да ги поправи. Затова сваляхме капака на казанчето и натискахме лостчето ръчно, отвътре. Крановете капеха, хлебарките пълзяха, кучетата се изхождаха навсякъде, а в мрежите имаше големи дупки, през които влизаха мухи и всякакви странни насекоми.

Някой натисна звънеца (с двата тона), аз станах и отворих вратата. Беше Теси. Четирийсетгодишна, червенокоса, с очевидно боядисана коса.

— Ти си Хенри, нали?

— Да, Дебра е в банята. Заповядай, седни.

Теси носеше къса червена пола. Имаше хубави бедра. Глезените и прасците ѝ също не бяха лоши. Приличаше на жена, която обожава да се чука.

Отидох до банята и почуках на вратата:

— Дебра, Теси дойде...

Първият антикварен магазин, в който се отбихме, беше на една-две пресечки от океана. Отидохме с моя фолксваген и влязохме в магазина. Аз се разходих вътре заедно с тях двете. Всички цени бяха от порядъка на осемстотин до хиляда и петстотин долара: стари часовници, стари столове, стари маси. Цените бяха невероятни. Наоколо стояха двама-трима продавачи и потъркваха ръцете си една в друга. Очевидно получаваха комисиона от продажбите в добавка към заплатата. Собственикът със сигурност се снабдяваше със стока на смешно ниски цени в Европа или някъде в дълбоката провинция. Накрая ми омръзна да гледам табелки с чудовищно високи цени и казах на момичетата, че ще ги чакам в колата.

Намерих един бар наблизо, влязох и седнах. Поръчах си бутилка бира. В бара беше пълно с млади мъже, повечето под двайсет и пет. Бяха руси и слаби, или тъмнокоси и слаби, облечени с изрядни спортни панталони и ризи. Гледаха спокойно и безизразно. Нямаше жени. Имаше голям телевизор, включен без звук. Никой не го гледаше. Никой не проговаряше. Изпих бирата и си тръгнах.

Намерих един магазин за алкохол и си купих шест бири. Върнах се в колата и седнах там. Бирата беше хубава. Колата беше паркирана зад антикварния магазин. На улицата отляво имаше задръстване и аз се загледах в хората, които търпеливо чакаха в колите си. Почти винаги в колите имаше мъж и жена, които гледаха право пред себе си и не си говореха. В крайна сметка за всички нас опираше до едно и също: да чакаме. Човек цял живот чака — болницата, лекаря, водопроводчика, лудницата, затвора и накрая самата смърт. Първо светваше червено, после зелено. Гражданите на света се хранеха, гледаха телевизия и се притесняваха за работата си или за липсата на работа, докато чакаха.

Започнах да си мисля за Дебра и Теси, които още бяха в антикварния магазин. Дебра всъщност не ми харесваше чак толкова, но ето че влизах в живота ѝ. Чувствах се като някакъв воайор.

Седях и пиех бира. Бях стигнал до последната, когато те най-сетне излязоха от магазина.

— О, Хенри — каза Дебра. — Намерих най-хубавата мраморна масичка на света само за двеста долара!

— Наистина е *фантастична*! — потвърди Теси.

Двете се качиха в колата. Дебра притисна крака си в моя и каза:
— Омръзна ли ти да чакаш?

Запалих двигателя, отидохме до един магазин за алкохол и купихме три-четири бутилки вино и цигари.

„Ах, тази кучка Теси с късата ѝ червена пола и найлоновите ѝ чорапи“ — помислих си аз, докато плащах на човека в магазина.

Изобщо не се съмнявах, че е провалила поне една дузина добри мъже, без да се замисля. Реших, че точно в това е нейният проблем: че не се *замисля*. Просто не обичаше да мисли. И можеше да си го позволи, защото нямаше никакви закони или правила за това. Но когато след някоя и друга година чукне петдесетте, щеше да се наложи да се замисли! Тогава щеше да се превърне в онази кисела жена в супермаркета, която блъска с количката си гърбовете и глезените на другите хора на опашката — с тъмни очила и подпухнало нещастно лице — а количката ѝ щеше да е пълна с извара, чипс, свински пържоли, лук и четвъртинка *Jim Beam*.

Върнах се в колата и я закарах до къщата на Дебра. Момичетата седнаха. Отворих бутилка вино и напълних три чаши.

— Хенри — каза ми Дебра. — Ще повикам Лари. Той ще ме закара с неговия ван, за да си прибера масичката. Няма нужда да се мъчиш с това. Нали се радваш?

— Да.

— Теси ще ти прави компания.

— Добре.

— Дръжте се *прилично*!

Лари пристигна през задния вход и двамата с Дебра излязоха отпред. Лари запали своя ван и след малко потеглиха.

— Е, сега сме сами — казах аз.

— Аха — отвърна Теси.

Седеше съвсем неподвижно и гледаше право пред себе си. Аз си довърших питието и отидох до тоалетната да се изпикая. Когато се върнах, тя мълчаливо седеше на дивана.

Заобиколих дивана, заставах зад нея, хванах я за брадичката и вдигнах лицето ѝ. После притиснах устата си в нейната. Тя имаше много голяма глава. Беше наплескана с лилав грим под очите и миришеше на престоял плодов сок — сок от кайсии. От всяко ухо висеше тънка сребърна верижка, а в края на верижката имаше по една

малка сребърна сфера — явно със символично значение. Докато се целувахме, протегнах ръка под блузата ѝ. Намерих една цица, хванах я и започнах да я мачкам. Не носеше сутиен. Накрая се изправих и дръпнах ръката си. Заобиколих дивана и седнах до нея. Налях вино в две чаши.

— За тъй грозно копеле имаш доста кураж — отбеляза тя.

— Искаш ли да направим едно бързо, преди да се върне Дебра?

— Не.

— Недей да се сърдиш. Просто се опитвам да разведрия атмосферата.

— Мисля, че прекрачи някаква граница. Това, което стори току-що, беше отвратително и нахално.

— Сигурно ми липсва въображение.

— А се наричаш писател?

— Пиша. Но най-вече правя снимки.

— Мисля, че чукаш жените само за да напишеш как си ги чукал.

— Не знам.

— Така мисля.

— Добре де, добре, няма значение. Пий си питието.

Теси отново се обърна към чашата си. Изпи виното и загаси цигарата. После се обърна към мен, като мигаше с дългите си изкуствени мигли. Също като Дебра имаше голяма, наплескана с червило уста. С тази разлика, че устата на Дебра беше по-тъмна и не лъщеше толкова. Устата на Теси беше яркочервена и устните ѝ лъщяха, постоянно я държеше отворена и облизваше долната си устна. Изведнъж ме награби. Устата ѝ се притисна в моята. Беше възбуждащо. Все едно ме изнасилваше. Курът ми започна да се надървя. Докато тя ме целуваше, протегнах ръка и вдигнах полата ѝ, за да я погая по левия крак.

— Хайде — казах, след като свършихме да се целуваме.

Хванах я за ръката и я заведох в спалнята на Дебра. Бутнах я на леглото. Беше покрито с кувертюра. Свалих си обувките и панталоните, а после и нейните обувки. Целунах я продължително, после вдигнах червената ѝ пола над хълбоците. Не беше с чорапогащи. Носеше найлонови чорапи и розови бикини. Дръпнах бикините. Теси лежеше със затворени очи. Някъде в квартала се чуваше уредба, по която свиреше симфонична музика. Потърках пътката ѝ с пръст. Скоро

тя се навлажни и започна да се отваря. Вкарах пръста си вътре. После го извадих и потърках клитора. Беше хубав и сочен. Качих се върху нея. Направих няколко бързи, зловни тласъка, после продължих побавно, сетне отново започнах да я чукам по-грубо. Гледах надолу към отчаяното, обикновено лице. Това наистина ме възбуждаше. Продължих да я чукам.

Теси изведнъж ме отблъсна:

— Чакай, спри!

— Какво? Какво?

— Чувам как идват с вана! Ще ме уволни! Ще остана без работа!

— Не, не, КУРВА ТАКАВА!

Продължих да я чукам безмилостно, като притисках устни към ужасната ѝ лъскава уста, и свърших в нея, както трябва. После скочих. Теси си взе обувките и бикините и изтича в банята. Аз се избърсах с носната си кърпа, оправих кувертюрата и възглавниците. Външната врата се отвори в момента, в който си вдигах ципа. Отидох в дневната.

— Хенри, ще помогнеш ли на Лари да внесе масичката? Много е тежка.

— Разбира се.

— Къде е Теси?

— Мисля, че е в банята.

Двамата с Дебра излязохме до вана. Свалихме масичката и я понесохме към къщата. Когато се върнахме, Теси седеше на дивана и пушеше цигара.

— Да не изпуснете стоката, момчета! — подвикна тя.

— Няма начин! — отвърнах аз.

Занесохме масичката в спалнята на Дебра и я оставихме до леглото. Там имаше друга масичка, която Дебра реши да махне. След това застанахме около новата мраморна масичка, за да я разгледаме.

— О, Хенри... само за двеста долара... харесва ли ти?

— Чудесна е, Дебра.

Отидох в банята. Измих си лицето и си сресах косата. След това си смъкнах панталоните и боксерките и тихо си измих интимните части. Накрая се изпиках, пуснах водата и излязох.

— Искаш ли чаша вино, Лари? — попитах.

— Ами не, но все пак благодаря...

— Благодаря ти за помощта, Лари — каза Дебра.

Лари си тръгна през задния вход.

— Толкова се вълнувам! — възкликна Дебра.

Теси поседя с нас още десет-петнайсет минути, после заяви:

— Аз трябва да тръгвам.

— Остани още, ако искаш — каза Дебра.

— Не, не. Трябва да тръгвам. Трябва да оправя малко вкъщи, защото е станало голяма кочина.

— Ще чистиш? Днес? Когато можеш да си пиеш с двама приятели? — попита Дебра.

— Докато седя при вас, постоянно си мисля за кочината там и не мога да се отпусна. Нищо лично, не се обиждайте...

— Добре, Теси, тръгвай, щом трябва. Прощаваме ти.

— Добре, скъпа...

Двете се целунаха на вратата и Теси си тръгна. Дебра ме хвана за ръката и ме заведе в спалнята. Двамата се загледахме в мраморната масичка.

— Кажи ми честно какво мислиш, Хенри.

— Ами, аз съм губил по двеста долара на хиподрума, без да се сдобия с масичка, така че според мен е добра сделка.

— Ще бъде до нас, когато спим заедно.

— А не искаш ли аз да застана на нейно място, а ти да си лягаш с масичката?

— Ти ревнуваш!

— Естествено.

Дебра отиде в кухнята и се върна с парцали и някаква течност за почистване. После се зае да обработва мрамора.

— Знаеш ли, че мраморът трябва да се почиства по специален начин, за да се открият жилките?

Съблякох се и седнах по боксерки на ръба на леглото. След това се отпуснах по гръб на кувертюрата и възглавниците. После изведнъж станах и казах:

— Дебра, намачках ти кувертюрата.

— Няма проблеми.

Отидох да напълня две чаши и подадох едната на Дебра. Гледах как действа по масичката. После тя се обърна към мен:

— Знаеш ли, че имаш най-хубавите крака, които съм виждала у някой мъж?

— Не е зле за старец като мен, а?

— Никак не е зле.

Тя потърка масичката още малко и накрая се отказа.

— Как си прекарахте с Теси?

— Тя е супер. Много ми хареса.

— Добра служителка.

— Не знам за това.

— Стана ми тъпо, че си тръгна така. Сигурно просто е искала да ни остави насаме. Трябва да ѝ се обадя по телефона.

— Защо не?

Дебра започна да говори по телефона. Говори с Теси доста дълго време. Навън започна да се стъмва. Нямаше ли да вечеряме? Дебра беше сложила телефона по средата на леглото и седеше до него. Имаше хубав задник. Накрая се засмя и каза „дочуване“. После ме погледна:

— Теси казва, че си сладък.

Излязох да купя още пиене. Когато се върнах, Дебра беше пуснала големия цветен телевизор. Настанихме се един до друг на леглото и гледахме телевизия. Седяхме облежнати на стената и си пиехме.

— Хенри, какво ще правиш на Деня на благодарността? — попита ме тя.

— Нищо — отвърнах.

— Защо не го прекараш с мен? Аз ще приготвя пуйката. Ще поканя двама-трима приятели.

— Добре, звучи приятно.

Дебра се наведе и изключи телевизора. Изглеждаше много щастлива. След това загаси и лампата. Отиде в банята и когато се върна, се беше увила с нещо ефирно. След това си легна при мен. Притиснахме се. Надървих се. Езикът ѝ започна да си играе в устата ми. Имаше голям, топъл език. Аз се спуснах долу. Започнах да я обработвам с език. След това малко и с нос. Тя реагираше както трябва. Накрая се качих върху нея и го вкарах.

Започнах да я чукам. Опитах се да си представя Теси, с късата ѝ червена пола. И това не помогна. Бях дал на Теси всичко, което имах. Продължих да чукам, но нищо не се получи.

— Извинявай, сладурче, но пих прекалено много. Пипни ми сърцето!

Тя сложи ръка на гърдите ми:

— Адски силно бие!

— Все още ли съм поканен на Деня на благодарността?

— Естествено, миличък, не се притеснявай, моля те. Целунах я за лека нощ, обърнах се на другата страна и се опитах да заспя.

На следващата сутрин Дебра отиде на работа, а аз се изкъпах и се опитах да погледам телевизия. Обикалях гол из къщата и установих, че от улицата хората могат да ме видят през прозореца. Така че изпих чаша сок от грейпфрут и се облякох. Накрая не ми остана друго, освен да се прибера вкъщи. Там щеше да има някаква поща, може би писмо от някого. Проверих дали съм заключил всички врати, излязох при моя фолксваген, запалих двигателя и се върнах в Лос Анджелис.

По пътя си спомних за Сара — третото момиче, с което се бях запознал на четенето в *The Lancer*. Бях прибрал листчето с телефонния ѝ номер в портфейла си. Прибрах се вкъщи, изсрах се и позвъних.

— Здравей — казах. — Обажда се Чинаски, Хенри Чинаски...

— Да, спомням си.

— Какво правиш? Мислех си да дойда да те видя.

— Днес трябва да съм в ресторанта. Защо не дойдеш там?

— Това е ресторант за здравословна храна, нали?

— Да, ще ти направя страхотен здравословен сандвич.

— Така ли?

— Затварям в четири. Искаш ли да дойдеш малко по-рано?

— Добре. Как се ходи дотам?

— Вземи нещо за писане и ще ти обясня.

Записах си как да стигна.

— Ще се видим към три и половина — обещах.

Към два и половина се качих във фолксвагена. Докато карах по магистралата, се оказа, че не съм записал нещо както трябва, и се обърках. Мразя както непознати адреси, така и магистрали. Излязох от магистралата и се озовах в Лейкуд. Спрях на една бензиностанция и позвъних на Сара.

— *Drop On Inn* — каза тя.

— Мамка му! — изругах аз.

— Какво става? Звучиш ми ядосан.

— Защото съм в Лейкуд! Много тъпо ми го обясни!

— Лейкуд? Чакай.

— Аз се връщам. Трябва да пийна нещо.

— Чакай, чакай. Искам да те видя! Кажи ми на коя улица в Лейкуд се намираш и коя е най-близката пресечка.

Оставих слушалката и отидох да проверя къде се намирам. После го казах на Сара. Тя пак ми обясни как да стигна.

— Много е лесно — рече. — Обещай, че ще дойдеш.

— Добре.

— И ако пак се изгубиш, ще ми звънеш.

— Извинявай, просто нямам никакво чувство за ориентация, разбираш ли? Винаги съм сънувал кошмари, че се губя. Мисля, че мястото ми е на някоя друга планета.

— Няма страшно. Просто следвай указанията.

Пак се качих в колата и този път беше лесно. Скоро излязох на магистралата покрай брега на Тихия океан и започнах да търся къде да завия от нея. Намерих изхода, който ме отведе в един снобски търговски квартал до океана. Карах бавно и го забелязах от първия път: ресторантът имаше ръчно нарисувана табела, на която пишеше *Drop On Inn*. На витрината имаше залепени снимки и картички. Беше си истински ресторант за здравословна храна, Боже мили. Хич не ми се влизаше там. Направих едно кръгче и пак минах покрай ресторанта, още по-бавно. Завих надясно и пак надясно. Забелязах някакъв бар — *Crab Heaven*. Паркирах отвън и влязох.

Беше 3:45 следобед и абсолютно всички места бяха заети. Повечето от клиентите доста бяха напреднали с алкохола. Застанах до бара и си поръчах водка с тоник. Взех си питието и отидох до телефона.

— Е, аз съм. Пристигнах.

— Видях те два пъти да минаваш покрай ресторанта. Не се бой. Къде си?

— В *Crab Heaven*. Поръчах си питие. Ей сега идвам.

— Добре. Не си поръчвай много.

Изпих първото питие и после още едно. Намерих едно малко празно сепаре и седнах там. Всъщност нямах особено желание да отида. Дори не си спомнях как изглежда Сара.

Изпих второто и отидох до ресторанта. Слязох от колата, отворих вратата и влязох. Сара беше зад бара и ме видя.

— Здравей, Хенри! — каза ми тя. — Ей сега идвам!

В момента приготвяше нещо. В ресторанта имаше четирима-петима клиенти. Някои седяха на един диван. Други седяха на пода. Всички бяха на двайсет и няколко и изглеждаха еднакви, бяха облечени с къси шорти и просто си седяха. Само от време на време някой си кръстосваше краката или се прокашляше. Сара беше доста хубава слаба жена и се движеше бързо. Имаше класа. И червеникаворуса коса. Изглеждаше много добре.

— Сега ще ти приготвя нещо — каза ми тя.

— Добре — отвърнах.

В ресторанта имаше лавица с книги. На нея стояха и три-четири от моите. Намерих една книга от Лорка, седнах и се престорих, че чета. Така не ми се налагаше да гледам момчетата с шортите. Те изглеждаха така, сякаш бяха недосегаеми — момчета от добри семейства, самодоволни, с мек блясък. Никой от тях не беше влизал в затвора, не беше работил с ръцете си, дори не беше глобяван за неправилно паркиране. Всичките до един бяха мекушави лигльовци.

Сара ми донесе здравословен сандвич:

— Опитай.

Изядох сандвича, докато момчетата висяха наоколо. После едно от тях стана и излезе. После още едно. Сара вече разчистваше. Накрая остана само едно момче. Беше някъде на двайсет и две и седеше на пода. Прегърбен дългуч. Носеше очила с тежки черни рамки. Изглеждаше по-самотен и тъп от останалите.

— Ей, Сара — каза той. — Искаш ли тази вечер да излезем и да пийнем по няколко бири?

— Не тази вечер, Майк. Утре вечер става ли?

— Добре, Сара.

Той се изправи и отиде до бара. Остави една монета и си взе здравословна курабийка. После се подпря на бара и я изяде. Когато свърши, се обърна и излезе.

— Хареса ли ти сандвичът? — попита ме Сара.

— Да, не беше лош.

— Можеш ли да внесеш масата и столовете от тротоара?

Внесох масата и столовете.

— Какво ти се прави? — попита тя.

— Ами аз не обичам да вися по барове. Няма чист въздух. Хайде да си купим нещо за пиене и да отидем у вас.

— Добре. Помогни ми да изнесе боклука.

Помогнах ѝ да изнесе боклука. После тя заключи ресторанта.

— Карай след мен — заръча. — Знам един магазин, в който се продава хубаво вино. След това ще караш след мен до вкъщи.

Колата ѝ беше ван фолксваген. Потеглих след него. На задното стъкло на нейния ван имаше лепенка с някакъв мъж. Мъжът ме съветваше „Усмихни се и се радвай!“, а името му беше написано отдолу: Дрейър Баба.

Отворихме си бутилка вино и седнахме на дивана у тях. Къщата ми харесваше. Сара сама беше изработила всичките си мебели, включително и леглото. Навсякъде имаше снимки на Дрейър Баба. Той бил роден в Индия и беше умрял през 1971-ва, като до последно беше твърдял, че е Бог.

Докато двамата със Сара седяхме и пиехме първата бутилка вино, вратата се отвори и в къщата влезе млад човек с криви зъби, дълга коса и много дълга брада.

— Това е Рон, моят съквартирант — представи го Сара.

— Здравей, Рон. Искаш ли вино?

Рон седна да пие с нас. После се появиха дебело момиче и слаб мъж с обръсната глава. Имената им бяха Пърл и Джак. Те също седнаха. После дойде още един млад мъж. Наричаше се Джийн Джон. Джийн Джон също седна. След това пристигна и Пат. Пат имаше черна брада и дълга коса. Седна на пода, в краката ми.

— Аз съм поет — каза ми Пат.

Отпих от виното си.

— Как правиш така, че да те публикуват? — добави той.

— Давам неща на редакторите — отвърнах.

— Да, но аз не съм известен.

— Никой не е известен, когато започва.

— Аз чета три пъти в седмицата. Освен това съм актьор, така че чета много добре. Сметнах, че ако чета достатъчно много, някой ще поиска да публикува нещата ми.

— Не е невъзможно — отвърнах аз.

— Проблемът е, че когато чета, никой не идва.
— Не знам какво да ти кажа.
— Смятам сам да си издам книгата.
— Уитман направи точно така.
— Искаш ли да прочетеш някои от моите стихотворения?
— Не, за Бога.
— Защо не?
— Защото искам само да си пия.
— В твоите книги постоянно пишеш за пиенето. Мислиш ли, че ти помага да пишеш?

— Не. Аз просто съм алкохолик и станах писател, защото така мога да се излежавам до обяд.

Обърнах се към Сара:

— Не знаех, че имаш толкова много приятели.
— Това е необичайно. Почти никога не се събират толкова хора.
— Радвам се, че купихме достатъчно вино.
— Сигурна съм, че скоро ще си тръгнат — отвърна тя.

Останалите си приказваха. Разговорът вървеше без усилие и аз спрях да слушам. Сара ми харесваше. Когато говореше, в думите ѝ имаше остроумие и ирония. Разсъждаваше добре. Първо си тръгнаха Пърл и Джак. После Джийн Джон. След това Пат, поетът. Накрая останахме само Рон, Сара и аз. Рон седеше от едната ѝ страна, а аз — от другата. Рон си наля още една чаша вино. Нямах как да му се сърдя, все пак живееше тук. Нямах никакви шансове да остана толкова дълго, че той да си тръгне преди мен. По-скоро трябваше да си тръгна аз. Налях чаша вино на Сара и една на себе си. Когато си я изпих, се обърнах към Сара и Рон и казах:

— Ами, аз ще тръгвам.
— О, не — каза Сара. — Не бързай толкова. Така и не успяхме да си поговорим. Искам да си поговоря с теб.

Тя се обърна към Рон:

— Нали разбираш, Рон?
— Естествено — съгласи се той, стана и изчезна някъде в дъното на къщата.

— Ей — казах аз. — Не искам да започвам никакви бъркотии.
— Какви бъркотии?
— Между теб и съквартиранта ти.

— О, между нас няма нищо. Нито секс, нито каквото и да е. Той просто живее под наем в една стая.

— А, добре.

Чух подрънкване на китара. После пеене. Силно пеене.

— Това е Рон — обясни Сара.

Рон ревеше колкото му глас държи. Пееше толкова зле, че дори нямаше нужда да говорим за това.

Пя около един час. Двамата със Сара продължихме да пием вино. Тя запали няколко свещи.

— Пробвай едно бийди — предложи тя.

Пробвах едно. Бийди е малка кафява индийска цигара. Имаше приятен, остър вкус. После аз се обърнах към Сара и се целунахме за пръв път. Тя се целуваше чудесно. Вечерта вървеше добре.

Тогава вратата изведнъж се отвори и в стаята влезе някакъв младеж.

— Бари? — каза Сара. — Тази вечер няма да посрещам повече гости.

Бари изчезна и вратата се затръшна зад гърба му. Вече виждах бъдещите проблеми: тъй като съм отшелник по природа, просто не понасям толкова движение. Това няма нищо общо с ревност или нещо подобно — просто не обичам хора и тълпи никъде, освен на моите четения. Хората ме съсипват и изсмукват силите ми. Девизът ми беше: „Човечеството поначало се е объркало нещо.“

Двамата със Сара пак се целунахме. И двамата бяхме пили прекалено много. Сара отвори още една бутилка. Носеше на вино. Нямам представа за какво сме си говорили. Най-хубавото на Сара беше, че почти не споменаваше за писането ми. Когато изпихме и последната бутилка, казах на Сара, че съм много пьян и не мога да карам до вкъщи.

— Можеш да спиш при мен, но няма да правим секс — рече тя.

— Защо?

— Защото хората не бива да правят секс, ако не са женени.

— Честно?

— Дрейър Баба казва така.

— Понякога и Бог греша.

— Не, никога.

— Добре, хайде да си лягаме.

В тъмното започнахме да се целуваме. Аз и без това най-много си падам по целувките, а Сара беше една от най-добре целуващите се жени, които бях срещал. Налагаше се да се върна чак до Лидия, за да намеря жена, която се целуваше на такова равнище. Но пък всички жени са различни и се целуват различно. Лидия сигурно точно в момента се целуваше с някой кучи син — или още по-лошо, целуваше му пишката. А Катрин спеше в Остин, щата Тексас.

Кара беше хванала кура ми в ръката си, галеше го и го търкаше. После го притисна към пътката си. Подчиняваше се на своя Бог, Дрейър Баба. Аз не я пипах по пътката, защото това сигурно щеше да разгневи Дрейър. Само се целувахме и тя търкаше кура ми по пътката си или по клитора, не знам. Все чаках да ми пъкне кура *вътре* в пътката си. Но тя само продължи да го търка. Накрая започна да ме жули. Отдръпнах се.

— Лека нощ, миличка — казах.

Обърнах се на другата страна и притиснах гърба си в нея.

Помислих си: „Дрейър Баба, в това легло спи една особено вярна твоя последователка.“

На сутринта пак започнахме това с търкането, със същия резултат. Накрая реших, че ми е писнало.

— Искаш ли да се изкъпеш? — попита ме Сара.

— Разбира се.

Влязох във ваната и пуснах водата. По някое време предишната вечер бях споменал на Сара, че една от малките ми лудости е да си правя по три-четири адски горещи вани на ден. Най-старата терапия на света.

Във ваната на Сара се събираше повече вода, отколкото в моята, и водата беше по-гореща. Бях висок почти метър и деветдесет, но можех да се излегна в цял ръст. Едно време са правили вани за императори, а не за джуджета, които работят в банки.

Влязох във ваната и се излегнах. Беше страхотно. После станах и огледах горкия си кур, протъркан от окосмението на пътката на Сара. Труден период, момчето ми, но какво да се прави — все пак беше по-добре от нищо, нали така? Пак се отпуснах във ваната. Телефонът звънна. Настъпи кратка пауза.

После Сара почука на вратата.

— Влез!

— Ханк, обажда се Дебра.

— Дебра? Тя откъде знае, че съм тук?

— Звъни навсякъде. Да й кажа ли да се обади пак по-късно?

— Не, чакай.

Намерих една голяма хавлия и се увих в нея. Отидох в другата стая. Сара говореше по телефона с Дебра.

— А, ето го...

Сара ми подаде телефона.

— Ало, Дебра?

— Ханк, къде беше?

— Във ваната.

— Във ваната?

— Да.

— Току-що си излязъл от ваната, така ли?

— Да.

— С какво си облечен?

— С хавлиена кърпа около кръста.

— Как успяваш да държиш хавлиена кърпа около кръста си и да говориш по телефона?

— Успявам някак.

— Стана ли нещо?

— Не.

— Защо?

— Как така защо?

— Имам предвид, защо не я чука?

— Ти сериозно ли мислиш, че аз правя такива неща? Само това ли виждаш в мен?

— Значи нищо не е станало?

— Да.

— Какво да?

— Да, нищо не е станало.

— Къде отиваш, след като си тръгнеш оттам?

— Вкъщи.

— Ела тук.

— Ами твоята работа?

- Теси ще се справи сама.
- Добре — отвърнах аз и затворих.
- Какво ще правиш? — попита ме Сара.
- Отивам у Дебра. Казах й, че ще съм там след четирийсет и пет минути.
- Но аз си мислех, че ще хапнем заедно. Знам един хубав мексикански ресторант.
- Виж, тя се тревожи. Как можем да седим и да си говорим на обяд, докато тя се тревожи?
- Решила съм да обядвам с теб.
- А не трябва ли да нахраниш *твоите* клиенти, по дяволите?
- Аз отварям в единайсет. Сега е десет.
- Добре де, хайде да ходим да ядем...

Мексиканският ресторант беше в един нафукан хипарски район на Хермоза Бийч. Беше пълно с безлични, безразлични хора. Смърт на брега на океана. Човек трябваше само да пристигне, да си поеме дъх, да си обуе сандалите и да се преструва, че всичко е наред.

Докато чакахме поръчката, Сара се протегна и бръкна с пръст в една купичка с лютив сос, после си облиза пръста. После пак бръкна в купичката. Беше навела глава над купичката, така че кичурите й стърчаха навсякъде. Продължи да бърка в купичката и да си облизва пръста.

— Ей — обадох се аз. — И други хора ще ядат от това. Става ми гадно, като те гледам! Престани.

— Не, те го пълнят всеки път.

Надявах се наистина да го пълнят всеки път. Храната пристигна, Сара се приведе над нея и започна да се тъпче като животно, както правеше Лидия. Изядохме си всичко, после излязохме и тя се качи в своя ван, за да отиде в ресторанта за здравословна храна, а аз се качих на фолксвагена и потеглих към Плая дел Рей. Беше ми дала подробни указания. Указанията бяха объркани, но аз ги следвах точно и нямах проблеми. Почти се разочаровах, защото когато от всекидневния ми живот липсваха напрежението и лудостта, не оставаше почти нищо друго, на което може да се разчита.

Паркирах в двора на Дебра. Забелязах движение зад щорите. Тя ме чакаше. Слязох от фолксвагена и проверих дали са заключени и двете врати, защото застраховката ми беше изтекла.

Отидох и позвъних на вратата на Дебра (с два тона). Тя отвори и изглежда, се зарадва да ме види. Аз също се радвах, но точно от такива неща на писателите не им остава време за писане.

До края на седмицата не правих нищо особено. Започнаха конните надбягвания. Ходих два-три пъти до хиподрума и излязох на нула. Написах един мръсен разказ за едно порносписание, както и десет-дванайсет стихотворения, мастурбирах и всяка вечер се обаждах на Сара или Дебра. Една вечер позвъних на Каси и вдигна някакъв мъж. Довиждане, Каси.

Мислех си за скъсванията и за това колко са трудни, но пък обикновено човек се запознава с друга жена само след като скъса с предишната. За да опозная жените както трябва, исках да ги опитам, да вляза в тях. Можех да си измислям мъже за герои, защото и аз бях мъж, но се оказа невъзможно да пиша за жените, ако не ги познавам. Така че ги изследвах колкото можех, и откривах човешките същества вътре в тях. Тогава забравях за писането. Самото писане отстъпваше място на съответния епизод от живота ми, докато епизодът не свършеше. Писането беше онова, което оставаше след него. Човек няма нужда от жена, за да се почувства истински, но не беше лошо да е познал достатъчно жени. Защото сетне, когато връзката приключи, човек усеща какво означава да си наистина самотен и тъжен, и така се подготвя за онова последно чувство, което го очаква при собствения му край.

Много неща ме трогваха: обувките на жените под леглото; някоя фиба, забравена на шкафчето; начинът, по който казваха „Отивам да пишкам“; ластичетата за коса; разходката с тях по булеварда в един и половина следобед — когато бяхме просто двама души, които вървят заедно; дългите вечери, в които пиехме, пушихме и си говорехме; караниците; мисълта за самоубийство; да се храним заедно и да се чувстваме добре; шегите и смехът, който се появяваше отникъде; чувството за чудеса във въздуха; да седим заедно в паркирана кола; да си говорим за бившите си любовници в три сутринта; тя да ти каже, че хъркаш, и ти да я чуеш как хърка; майките, дъщерите, синовете, котките и кучетата; понякога смъртта, а понякога разводът, но винаги

докрай; да четеш вестник сам в някой бар и да ти прилошее, защото тя вече е омъжена за някой зъболекар с коефициент на интелигентност 95 и живее в предградията; хиподрумите, парковете и пикниците; дори затворите; нейните тъпи приятели и твоите тъпи приятели; твоето пиене и нейното танцуване; твоето флиртуване и нейното флиртуване; нейните хапчета, твоите изневери и нейните изневери; това, че спите заедно...

Жените не биваше да се съдят, но все пак се налагаше човек да избира. На теория е правилно да се каже, че няма добро и зло, но на практика човек трябваше да избира: някои бяха по-мили от други, някои се интересуваха повече от теб, а понякога имаше нужда и от такива, които са красиви отвън и студени отвътре — просто заради силните усещания, както човек има нужда от някой тъп екшън. И колкото по-мили бяха, толкова по-добре се чукаха, честно, и след като поживееш с тях, започваха да ти се струват още по-красиви дори само заради това, че ги има. Сара например имаше това качество. Де да го нямаше онзи Дрейър Баба с проклетия му знак „СТОП“.

После дойде рожденият ден на Сара — 11 ноември, Денят на ветераните. Бяхме се срещали още два пъти — веднъж у тях и веднъж у нас. И двата пъти беше забавно и имаше някакво усещане за очакване. Тя беше странна, но интересна и оригинална; изпитвахме щастие... освен в леглото... нещата горяха с буен пламък... но Дрейър Баба не допускаше да се сблизим повече. Бог печелеше битката срещу мен.

— Чукането не е толкова важно — повтаряше ми тя.

Отидохме в един екзотичен ресторант на ъгъла на булевард „Холивуд“ и авеню „Фаунтин“, който се казваше „Лея Беси“. Сервитьорите бяха противни — млади чернокожи момчета и млади бели момчета, които бяха толкова интелигентни, че бяха станали сноби от най-висша проба. Обикаляха надменно насам-натам и не обръщаха внимание на клиентите си или направо ги обиждаха. Жените, които работеха там, бяха пълни, отнесени, носеха широки блузи и се държаха така, сякаш са постоянно замаяни от някакъв смътен срам. А

клиентите бяха сиви човечета, които търпяха всички обиди и се връщаха за още. За щастие, сервитьорите не се опитаха да ми направят същия номер като на другите клиенти, така че ги оставих живи.

Купих на Сара подарък за рождения ден, в който основният елемент беше пчелен секрет (мозъкът на множество пчели, изсмукан от кошера с игла). Подаръкът беше в плетена кошница, в която имаше от въпросния пчелен секрет, клечки за хранене, морска сол, два патладжана (екологично чисти), две ябълки (също екологично чисти) и слънчогледови семки. Най-голямата атракция беше пчелният секрет, който беше доста скъп. Сара постоянно ми беше говорила за него. Но беше казала, че не може да си го позволи.

Отидох у Сара. Освен подаръка бях купил няколко бутилки вино. Всъщност даже бях изпил едната, докато се бърснех. Не обичах да се бърсна, но се обърснах за рождения ден на Сара, Денят на ветераните. Тя беше добра жена. Имаше пленителен ум и по някакъв странен начин аз оценявах нейния обет да не прави секс. Според нея просто трябваше да се пази за подходящия мъж. Не че аз бях най-подходящият мъж, разбира се, но тя очевидно имаше класа и щеше да стои добре до мен (с моята класа), когато най-сетне станех известен и започнех да кисна в парижките кафенета. Сара беше очарователна, спокойна и умна, а най-хубавото беше онзи червен нюанс в златистата ѝ коса. Все едно бях търсил точно този нюанс от десетилетия... а може би и повече.

По пътя спрях в един бар на Тихоокеанската магистрала и обърнах две водки с тоник. Притеснявах се за Сара. Тя беше казала, че сексът означава брак. И според мен наистина вярваше в това. От друга страна, не можех да повярвам, че не прави други неща, и че аз съм първият мъж, на когото търка кура в путката си. Предполагах, че и тя е също толкова объркана, колкото всички останали хора на света. Не разбирах защо се съгласявам да играя по нейните правила. Дори не исках да я завоювам. Не бях съгласен с нейните схващания, но въпреки това ми харесваше. Може би ставах мързелив. Може би ми беше писнало от секс. Може би най-сетне бях започнал да остарявам. Честит рожден ден, Сара.

Пристигнах у тях и извадих кошницата със здравословни чудеса. Тя беше в кухнята. Седнах в хола с виното и с кошницата.

— Тук съм, Сара!

Тя излезе от кухнята. Рон го нямаше, но тя беше пуснала уредбата му с всичка сила. Винаги съм мразил уредбите. Когато живееш в беден квартал, постоянно чуваш шумовете на другите хора, включително и от чукането им, но най-гадното е да си принуден да слушаш музиката им — абсолютна повърня, която продължава с пълна сила, по цели часове. Освен това хората почти винаги оставят прозорците отворени, защото изобщо не се съмняват, че и на теб ти харесва това, което им харесва на тях.

Сара си беше пуснала Джуди Гарланд. Джуди Гарланд горе-долу ми харесваше, особено когато пееше в „Метрополитен“ в Ню Йорк. Но сега изведнъж ми се стори прекалено шумна, все едно крещеше сантименталните си глупости право в ухото ми.

— Божичко, Сара, намали малко!

Сара намали музиката, но не много. После отвори едната бутилка вино и двамата седнахме. Беше ми нервно, не знам защо.

Сара бръкна в кошницата и намери пчелния секрет. Много се развълнува. Махна капачето и го опита.

— Толкова е силно! — възкликна тя. — Това е самата есенция на пчелите... Искаш ли да опиташ?

— Не, благодаря.

— Приготвям вечеря.

— Добре. Но аз мислех да те заведа някъде.

— Вече започнах да готвя.

— Добре тогава.

— Но ми трябва масло. Ще изляза да купя. Освен това трябва да купя краставици и домати за ресторанта утре.

— Аз ще изляза да ги купя. Все пак имаш рожден ден.

— Сигурен ли си, че не искаш да опиташ пчелния секрет?

— Не, благодаря ти, няма нужда.

— Не можеш да си представиш колко пчели са отишли, за да се напълни това бурканче.

— Честит рожден ден. Отивам да купя маслото и другите неща.

Изпих още малко вино, качих се на фолксвагена и отидох до едно магазинче. Намерих масло, но доматите и краставиците изглеждаха стари и спаружени. Платих за маслото и продължих с колата, като търсех някой по-голям пазар. Накрая намерих, купих домати и краставици и потеглих обратно. Докато се изкачвах по алеята, пак я чух. Беше пуснала уредбата с всичка сила. Тръгнах към къщата, но започна да ми се гади; нервите ми се опънаха докрай, после се скъсаха. Влязох в къщата, като държах само маслото, защото бях оставил доматите и краставиците в колата. Не знам какво беше пуснала; музиката беше толкова гръмка, че не различавах отделните звуци.

Сара излезе от кухнята.

— ПРОКЛЕТА ДА СИ, ПО ДЯВОЛИТЕ! — изкрещях аз.

— Какво има? — попита Сара.

— НИЩО НЕ ЧУВАМ!

— Какво?

— ПАК СИ ПУСНАЛА ШИБАНАТА УРЕДБА С ВСИЧКА СИЛА! НЕ РАЗБИРАШ ЛИ КАКВО ТИ ГОВОРЯ?

— Какво?

— АЗ ИЗЧЕЗВАМ ОТТУК!

— Не!

Обърнах се и затръшнах вратата зад гърба си. Отидох до фолксвагена и видях торбата с доматите и краставиците, която бях забравил. Взех ги и тръгнах обратно по алеята. Сара ме пресрещна.

Бутнах торбата в ръцете ѝ:

— Дръж.

После се обърнах и си тръгнах.

— Гадно гадно гадно копеле! — изкрещя тя.

Сара хвърли торбата по мен и ме улучи по гърба. После се обърна и изтича в къщата си. Погледнах доматите и краставиците, пръснати по двора под лунната светлина. За миг си помислих да ги събера. После се отказах и си тръгнах.

Организираха четенето ми във Ванкувър — петстотин долара плюс самолетния билет и хотела. Спонсорът, Барт Макинтош, се притесняваше как ще вляза в страната. Трябваше да взема самолет до Сиатъл, той щеше да ме посрещне там и да ме прекара с кола през границата с Канада, а след четенето трябваше да хвана самолет от Ванкувър до Лос Анджелис. Изобщо не разбирах какъв е смисълът от всичко това, но се съгласих.

И така, отново бях във въздуха и пиех двойна водка с тоник. Пак летях с търговците и бизнесмените. Носех си малкия куфар с чисти ризи, бельо, чорапи, три-четири стихосбирки и още десет-дванайсет нови стихотворения, напечатани на машина. Както и четка и паста за зъби. Струваше ми се абсурдно някой да ми плаща да пътувам донякъде, за да чета поезия. Тази игра не ми харесваше и все още не бях свикнал с тъпотията ѝ. Човек трябваше да работи като вол на безсмислени, нископлатени места, докато навърши петдесет, а после изведнъж започваше да се носи над цялата страна с питие в ръка, като досадна конска муха.

Макинтош ме чакаше в Сиатъл и се качихме в колата му. Беше приятно, защото и двамата не говорехме много. Четенето беше спонсорирано от частен източник, което беше за предпочитане пред университетите. В университетите се страхуваха от прекалено много неща; едно от тях бяха поетите-боклуци, например, но пък от друга страна, бяха твърде любопитни, за да пропуснат такова нещо.

На границата се наложи да чакаме дълго, защото се бяха наредили поне сто коли. Граничните полицаи изобщо не бързаха. От време на време отбиваха по някоя стара кола встрани от опашката, но в повечето случаи само задаваха един-два въпроса и ти махваха да минеш. Изобщо не разбирах защо Макинтош толкова се паникьосва от цялата процедура.

— Човече! — каза той, когато минахме. — Минахме!

Ванкувър не беше далеч. Макинтош спря пред хотела. Хотелът изглеждаше сносен. Беше точно на брега. Вземме ключа и се качихме в стаята. Стаята също беше приятна, имаше хладилник и нечия добра ръка беше напълнила хладилника с бира.

— Пий една бира — предложих аз.

Седнахме и започнахме да смучем бирата.

— Миналата година идва Крийли — каза ми той.

— Честно?

— Ще четеш в нещо като търговски артцентър, който е на самоиздръжка. Имат много членове, висок членски внос, дават помещения под наем и прочие. Всички билети за твоето четене вече са продадени. Силвърс даже каза, че е можел да спечели сума пари, ако беше вдигнал цените на билетите.

— Кой е Силвърс?

— Майрън Силвърс. Той е един от директорите на артцентъра.

Ето, че стигнахме и до тъпото.

— Мога да ти покажа града — предложи Макинтош.

— Няма нужда. Ако реша, ще се разходя.

— А не искаш ли да вечеряме? Арт-центърът плаща.

— Само сандвич. Не съм особено гладен.

Пресметнах, че ако успея да го изкарам навън, мога да го оставя в момента, в който свършим да ядем. Не че беше лош човек, просто повечето хора не ме интересуваха.

Намерихме един ресторант на три-четири пресечки оттам. Ванкувър беше много чист град и на вид жителите му не бяха агресивни като хората от другите големи градове. Но когато погледнах менюто, цените бяха с около четирийсет процента по-високи от моя квартал в Лос Анджелис. Поръчах си сандвич с ростбиф и още една бира.

Беше приятно да излезеш от САЩ. Наистина имаше разлика. Жените изглеждаха по-добре, всичко беше по-спокойно и някак си по-истинско. Изядох си сандвича и Макинтош ме откара обратно в хотела. Оставих го при колата му и се качих в стаята си с асансьора. Взах си душ и после не се облякох. Застанах до прозореца и се загледах във

водата. Утре вечер всичко щеше да свърши, щях да им взема парите и към обяд вече щях да летя обратно. Жалко. Изпих още три-четири бутилки бира, легнах и заспах.

Закараха ме на четенето час по-рано. На сцената имаше някакво момче, което пееше. Хората си говореха помежду си, без да му обръщат никакво внимание. Дрънчаха бутилки, чуваше се смях — добра, пияна публика, каквато обичам аз. Заедно с Макинтош, Силвърс и още няколко души отидохме зад кулисите, за да пийнем.

— Ти си първият поет мъж, който е идвал тук от дълго време насам — каза ми Силвърс.

— Как така?

— Преди теб имаше дълга поредица от педали. Внасяш приятно разнообразие.

— Благодаря — отвърнах.

После четох като за световно. Към края се напих и хората също се напиха. Започнахме да се караме и малко си покрещяхме, но общо взето, беше добре. Дадох ми чека още преди четенето, което помогна за представянето ми.

След това имаше купон в някаква голяма къща. След час-два се озовах между две жени. Едната беше блондинка и изглеждаше като изваяна от слонова кост — с прекрасни очи и прекрасно тяло. Беше дошла с гаджето си.

— Чинаски? — каза ми тя след известно време. — Смятам да си тръгна с теб.

— Чакай малко — отвърнах. — Нали си с гаджето си?

— Мамка му — рече тя. — Той е гола вода! Ще си тръгна с теб!

Погледнах към момчето. В очите му напиреха сълзи. Целият трепереше. Беше влюбен, горкият.

Момичето от другата ми страна имаше тъмна коса. Тялото ѝ беше също толкова хубаво колкото на блондинката, но не беше толкова привлекателна в лицето.

— Хайде с мен — предложи ми тя.

— Какво?

— Вземи ме с теб — поясни тя.

— Чакай малко.

Пак се обърнах към блондинката и казах:

— Слушай, ти си много красива, но не мога да си тръгна с теб.

Не искам да огорча твоя приятел.

— Майната му на този кучи син. Той е гола вода.

Момичето с тъмната коса ме дръпна за ръката:

— Ако не ме вземеш с теб веднага, аз си тръгвам.

— Добре де — отвърнах. — Давай да вървим.

Намерих Макинтош. Той не правеше нищо особено.

Предполагам, че просто не обичаше купоните.

— Хайде, Мак, закарай ни в хотела — казах аз.

Там имаше още бира. Тъмнокосото момиче ми каза, че името ѝ е Айрис Дуарте. Била наполовина индианка и твърдеше, че работи като ключекчийка. Стана на крака и хвърли няколко гъбека. Изглеждаше добре.

— Обаче е нужен костюм, за да се получи както трябва — добави тя.

— Не, не ми трябва костюм — възразих.

— Не бе, искам да кажа, че на мен ми трябва костюм, за да се получи — обясни тя.

Наистина приличаше на индианка. Имаше индиански нос и индианска уста. Изглеждаше някъде на двайсет и три, имаше тъмнокафяви очи, тих глас и това страхотно тяло. И беше чела тричетири от моите книги. Добре тогава.

Пихме още един час, после си легнахме. Първо я лизах, но когато се качих върху нея, просто я чуках известно време, без да свърша. Жалко.

На сутринта си измих зъбите, наплисках се със студена вода и пак си легнах. Започнах да си играя с путката ѝ. Тя се намокри. Качих се върху нея. Започнах да я работя, като си мислех за страхотното ѝ младо тяло. Тя го поемаше с желание. Беше страхотно. Страхотно. След това Айрис отиде в банята.

Аз се изтегнах, като си мислех колко страхотно беше. Айрис се върна и пак си легна. Не си говорихме. Мина един час. После го направихме отново.

Накрая се измихме и се облякохме. Тя ми даде адреса и телефонния си номер, а аз ѝ дадох моите. Тя май наистина ме харесваше. След петнайсет минути и Макинтош почука на вратата. Закарахме Айрис до едно кръстовище близо до работното ѝ място. Излезе, че всъщност е сервитьорка; това с ключека ѝ беше само мечта. Целунах я за довиждане. Тя излезе от колата. После се обърна и ми махна, преди да си тръгне. Гледах тялото ѝ, докато се отдалечаваше.

— Чинаски пак удари нещо — обобщи Макинтош, докато караше към летището.

— Ами, нищо особено — отвърнах.

— И мен ме огря — добави той.

— Така ли?

— Аха. С твоята блондинка.

— Какво?

— Да — потвърди той и се засмя. — Тя остана за мен!

— Карай към летището, кучи сине!

Върнах се в Лос Анджелис и минаха три дни. Вечерта имах среща с Дебра. Телефонът звънна.

— Ханк, обаждат се Айрис!

— Айрис, каква изненада! Как си?

— Ханк, идвам в Лос Анджелис. Идвам да те видя!

— Супер! Кога?

— В сряда преди Деня на благодарността.

— Деня на благодарността?

— И мога да остана чак до следващия понеделник!

— Добре.

— Имаш ли нещо за писане? Ще ти кажа номера на полета.

Същата вечер двамата с Дебра вечеряхме в един ресторант до брега. Масите не бяха наблъскани една до друга и имаше предимно морска храна. Поръчахме си бутилка бяло вино и чакахме вечерята.

Дебра изглеждаше много добре, но ми каза, че се преуморява от работа. Искала да наеме още едно момиче. А не било лесно да намери човек, който да става за нещо. Като цяло, хората не ставали.

— Така е — съгласих се аз.

— Чувал ли си се със Сара?

— Обадих ѝ се по телефона. Бяхме се скарали за нещо. Аз малко загладих нещата.

— Виждал ли си я, след като се върна от Канада?

— Не.

— За Деня на благодарността съм поръчала дванайсеткилограмова пуйка. Можеш ли да режеш пуйка?

— И още как.

— Не пий прекалено много тази вечер. Нали знаеш какво става, когато пиеш прекалено много? Ставаш като мокро макаронче.

— Добре.

Дебра се протегна през масата и ме погали по ръката:

— Милото ми мокро макаронче!

След вечеря купихме само още една бутилка вино. Изпихме я бавно в нейното легло, пред огромния телевизор. Първото предаване беше тъпо. Второто беше по-сносно. За сексуален маниак и за умствено изостанало селянче. Един луд доктор беше трансплантирал главата на сексуалния маниак върху раменете на умствено изостаналото селянче и то започна да търчи из провинцията с две глави и да прави всякакви ужасни неща. Това много ме зарадва.

След бутилката вино и момчето с двете глави аз се качих върху Дебра и за разнообразие се представих добре. Получи се продължителен, енергичен галоп, изпълнен с неочаквани обрати, преди най-сетне да се изпразня в нея.

На сутринта Дебра ме помоли да остана у тях и да чакам да се върне от работа. Обеща да сготви нещо вкусно за вечеря.

— Добре — съгласих се аз.

След като тя тръгна, се опитах да поспя още малко, но не успях. Мислех си за Деня на благодарността — как щях да ѝ кажа, че няма

как да бъда с нея? Това ме притесняваше. Станах и обиколих къщата. Взех си вана. Но нищо не помогна. Може би Айрис щеше да размисли, или пък самолетът ѝ щеше да се разбие. Можех да се обадя на Дебра дори сутринта в Деня на благодарността, за да ѝ кажа, че все пак ще дойда.

Продължих да обикалям, като се чувствах все по-зле. Сигурно защото бях останал да спя, вместо да се прибера. Все едно продължавах агонията. И изобщо, защо бях такова лайно? Адски ме биваше да вкарвам хората в някакви гадни филми. Защо го правех, а? Да не би да се опитвах да си върна за нещо? Докога щях да се зальгвам, че това е някакво проучване на женската природа? Не — аз просто оставях нещата да се случват, без да се замислям за последствията. Не мислех за нищо друго освен за задоволяването на собствените си евтини, егоистични желания. Държах се като разглезен гимназист. Държах се по-зле от всяка курва — курвите взимат само парите и нищо повече. А аз си играех с живота и душата на хората, както си исках. Как изобщо можех да се наричам човек? Как можех да пиша стихотворения? От какво бях направен? Аз бях просто някаква селска версия на маркиз Дьо Сад — но без неговия интелект. Дори убийците бяха по-прями и честни в живота си, отколкото бях аз. Дори изнасилвачите. Нямаше никакво съмнение, че не искам някой да си играе с *моята* душа, да ѝ се подиграва и да я изнасилва; в това не се съмнявах. Значи бях истински боклук. Докато обикалях напред-назад, окончателно се уверих, че съм такъв. *Боклук*. А най-лошото беше, че се представях точно за това, което не съм — за добър човек. Влизах в живота на хората, защото те ми се доверяваха. Вършех си мръсната работа по най-лесния начин. Все едно пишех книга за любовния живот на хиената.

Спрях по средата на стаята, изненадан от мислите си. Седнах на ръба на леглото и установих, че плача. Пипнах сълзите си с ръце. Главата ми се въртеше, но не се чувствах луд. Изобщо не разбирах какво ставаше с мен.

Вдигнах телефона и набрах номера на Сара в нейното заведение за здравословно хранене.

— Имаш ли работа? — попитах.

— Не, току-що отворих. Добре ли си? Звучиш малко странно.

— Защото съм на дъното.

— Какво стана?

— Ами казах на Дебра, че ще прекарам Деня на благодарността с нея. Тя разчита на това. Но сега възникна нещо друго.

— Какво?

— Ами, аз не съм ти казвал за това. Както знаеш, двамата с теб все още не сме правили секс. Сексът променя нещата.

— Какво е станало?

— В Канада се запознах с една кючекчийка.

— Така ли? И се влюби в нея?

— Не, не съм се влюбил.

— Чакай, имам клиент. Можеш ли да задържиш за малко?

— Добре...

Седях, притиснал слушалката към ухото си. Още бях гол. Погледнах пениса си и помислих: „Мръсно копеле! Знаеш ли колко болка причиняваш с тъпия си глад?“

Поседях пет минути, като държах слушалката до ухото си. Поне нямаше аз да плащам сметката за телефона.

— Готово — каза Сара. — И какво?

— Ами когато бях във Ванкувър, казах на кючекчийката, че може да дойде да ме види в Лос Анджелис.

— Е, и?

— Ами нали ти казах, вече бях обещал на Дебра, че ще прекарам Деня на благодарността с нея...

— Ти и на мен обеща — рече Сара.

— Честно?

— Е, беше пиян. Каза, че като всички американци и ти не обичаш да оставаш сам на празниците. Целуна ме и ме попита дали не искам да прекараме заедно Деня на благодарността.

— Извинявай, не си спомням...

— Няма нищо. Чакай, че идва още един клиент...

Оставих слушалката и отидох да си наля нещо за пиене.

Докато се връщах в спалнята, видях увисналия си корем в едно огледало. Беше грозен и отвратителен. Защо ме търпяха жените?

Хванах слушалката с едната ръка, а с другата надигнах чашата с вино. Сара се върна на линията.

— Добре. И какво?

— Ами после стана така. Онази вечер ми се обади кючекчийката. Тя всъщност не е кючекчийка, а сервитьорка. Съобщи ми, че ще дойде в Лос Анджелис, за да прекара Деня на благодарността с мен. Звучеше много щастлива.

— Трябваше да ѝ кажеш, че имаш ангажимент.

— Ами не ѝ казах.

— Защото нямаш кураж.

— Айрис има страхотно тяло.

— В живота има и други неща освен страхотното тяло.

— Както и да е. Сега трябва да кажа на Дебра, че не мога да бъда с нея на Деня на благодарността, а не знам как.

— Къде си?

— В леглото на Дебра.

— А къде е Дебра?

— На работа — отвърнах аз и изхлипах.

— Ти си голям ревльо, бе — заяви Сара.

— Знам. Но трябва да ѝ кажа. И това ме побърква.

— Сам си се забъркал. И сам трябва да се справиш.

— Помислих си, че ще ми помогнеш, ето защо ти се обадох.

— Какво искаш да направя? Да ти сменя пелените? Да ѝ се обадя вместо теб?

— Не, няма нужда. Аз съм мъж. *Сам ще ѝ се обадя.* Ще ѝ се обадя веднага. Ще ѝ кажа цялата истина. Веднага ще приключа с тази шибана история!

— Добре. После ми разправи как е минало.

— Всичко е заради детството ми, нали разбираш. Така и не познах любовта...

— Обади ми се по-късно — каза Сара и затвори.

Налях си още една чаша вино. Не можех да разбера какво е станало с живота ми. Бях изгубил интерес към духовните неща, бях изгубил и интерес към светските неща, бях изгубил и твърдата си защитна обвивка. Бях изгубил чувството си за хумор по отношение на чуждите проблеми. И си ги исках обратно. Исках нещата в живота ми да вървят лесно. Но някак си знаех, че това няма да се върне — поне не

веднага. Бях обречен да продължа да се чувствам така — виновен и беззащитен.

Опитах се да си внуша, че чувството за вина е някаква болест. Всъщност мъжете без чувство за вина успяваха в живота. Мъже, които бяха способни да лъжат и да мамат, които знаеха всички мръсни номера. Кортес например. Той изобщо не се е ебавал. Нито Винс Ломбарди. Но колкото и да разсъждавах в тази посока, все ми беше гадно. Реших да приключа веднъж завинаги. Бях готов за това. За изповедалнята. Щях отново да стана католик. Да си кажа всичко, за да ми олекне, а после да чакам опрощение. Допих виното и се обадох в офиса на Дебра.

Вдигна Теси.

— Здравсти, миличка! Обажда се Ханк! Как си, какво става?

— Всичко е наред, Ханк. Ти как си?

— И при мен всичко е наред. Ти нали не ми се сърдиш?

— Не, Ханк. Беше си *малко* гадно, ха-ха-ха, но беше забавно.

Нека си остане нашата малка тайна.

— Благодаря ти. Нали знаеш, че всъщност не съм...

— Знам.

— Ами добре, аз всъщност исках да говоря с Дебра. Там ли е тя?

— Не, тя е в съда, записва едно заседание.

— Кога ще се върне?

— Обикновено, след като е ходила в съда, не се връща в офиса.

Искаш ли и предам нещо, ако все пак се върне?

— Не, Теси, благодаря ти.

Ето. Дори нямах възможност да се поправя. Изповедален запек. Комуникационен спек. Имах сериозни, много сериозни проблеми.

Изпих още една чаша вино. Бях готов да дръпна завесата и да покажа всичко. Но сега трябваше да остана на тъмно. Ставаше ми все по-зле. Депресията и суицидните настроения често са резултат от неправилно хранене. Но в последно време аз се хранех добре. Не бях забравил онова време, когато преживявах с едно шоколадче на ден, докато изпращах ръкописите на разказите си до *Atlantic Monthly* и *Harper's*. Тогава не можех да мисля за друго, освен за храна. Когато тялото гладува, и умът изнемощява. Но в последно време за

разнообразие се хранех адски добре и пиех адски добро вино. А това означаваше, че най-вероятно си мисля *самата истина*. Всички си въобразяват, че са специални, привилегировани, че са изключения от правилото. Дори дъртата вещица, която полива мушкатото на верандата. Аз също се смятах за изключителен, защото на петдесет бях успял да се измъкна от фабриките и да стана поет. Голяма работа. И какво? Веднага бях започнал да пикая на главите на всички, точно както правеха с мен шефовете ми, когато аз бях безпомощен. Колкото повече мислех, толкова повече се убеждавах в крайния извод: аз бях един разглезен еблив алкохолик, който на всичко отгоре беше почти неизвестен.

Този анализ изобщо не ми помагаше да се чувствам по-добре.

Телефонът звънна. Беше Сара.

— Нали каза, че ще се обадиш? Какво стана?

— Тя не беше в офиса.

— Не беше в офиса?

— Беше в съда.

— И какво ще правиш сега?

— Ще я чакам. И ще ѝ кажа.

— Добре.

— Не биваше да те занимавам с моите глупости.

— Няма проблеми.

— Искам да те видя пак.

— Кога? След кючекчийката?

— Ами да.

— Благодаря, но не желая.

— Ще ти се обадя.

— Добре. Ще гледам да ти изпера пелените, за да са готови.

Продължих да пия вино и да чакам. Стана три, четири, пет. Най-сетне се сетих да се облека. Когато колата на Дебра спря пред къщата, аз седях и я чаках с чаша в ръка. Тя отвори вратата. Носеше торба с покупки. Изглеждаше много добре.

— Здравсти! — каза тя. — Как е *бившето* мокро макаронче?

Отидох до нея и я прегърнах. Започнах да треперя и се разплаках.

— *Какво има, Ханк?*

Дебра пусна покупките на пода. Вечерята ни. Аз я притиснах към себе си. Не спирах да хлипам. Сълзите ми се лееха като вино. Не можех да спра. Част от мен наистина плачеше, а на другата ѝ се искаше да бъде някъде по-далеч оттук.

— *Какво има, Ханк?*

— Не мога да бъда с теб на Деня на благодарността.

— *Защо? Защо? Какво е станало?*

— Знаеш ли какво е станало? Аз съм ЕДНО ГИГАНТСКО ЛАЙНО!

Вината ме дълбаеше като тирбушон и аз се сгърчих от ужасна болка.

— Една кючекчийка ще идва от Канада, за да бъде с мен на Деня на благодарността.

— *Кючекчийка?*

— *Да.*

— *Красива ли е?*

— *Да, красива е. Съжалявам, толкова съжалявам...*

Дебра ме отблъсна.

— Чакай да прибера покупките.

Тя вдигна торбата и влезе в кухнята. Чух как се отвори и затвори вратата на хладилника.

— *Дебра? — казах. — Аз си тръгвам.*

От кухнята не се чу никакъв звук. Отворих вратата и излязох. Фолксвагенът запали. Пуснах радиото, светнах фаровете и потеглих обратно към Лос Анджелис.

В сряда вечерта бях на летището и чаках Айрис. Седях и гледах жените. Някоя от тях — освен една-две — не изглеждаше толкова добре, колкото Айрис. С мен нещо не беше наред: продължавах да мисля само за секс. За всяка жена, която гледах, си представях каква е в леглото. Ако не друго, това беше интересен начин да убиеш времето в чакалнята на летището.

Жени: обичах цветовете на дрехите им; начинът, по който вървяха; жестокостта по някои лица; почти съвършената красота, която се появяваше в други — завладяващо, вълшебно женствена. Биеха ни по всички точки: планираха всичко по-добре и бяха много по-организирани. Докато мъжете гледаха футбол, пиеха бира или играеха на боулинг, те, жените, мислеха за нас, съсредоточаваха се, изучаваха ни, взимаха решения — дали да ни приемат, да ни отхвърлят, да ни заменят, да ни убият или просто да ни напуснат. В крайна сметка нищо от това нямаше значение; каквото и да стореха те, мъжете свършваха самотни и луди.

Бях купил за нас с Айрис една деветкилограмова пуйка. Оставих я в умивалника, за да се размрази. Денят на благодарността. Доказателство, че си преживял още една година с всичките войни, инфлация, безработица, смог и президенти. Величествено, невротично събиране на фамилиите: шумните пияници, бабите, сестрите, лелите, вресливите деца, бъдещите самоубийци. Да не забравяме и това, че след празника на всички им става лошо от преяждане. И аз бях същият като всички останали: в умивалника ми имаше пуйка, която беше убита, оскубана и изкормена. Айрис щеше да я опече за мен.

Същия следобед бях получил писмо по пощата. Извадих го от джоба си и го препрочетох. Беше изпратено от Бъркли и гласеше:

Скъпи господин Чинаски,

Вие не ме познавате, но аз съм готина кучка. Излизах с моряци и един шофьор на камион, но те не ме задоволяват. Тоест, чукаме се, но няма нищо друго. Тези копелета просто нямат съдържание. Аз съм на 22 и имам 5-годишна дъщеря, Астер. Живея с един мъж, но не правим секс, просто живеем заедно. Казва се Рекс. Бих искала да ви дойда на гости. Майка ми ще гледа Астер. Прилагам снимка. Ако искате, ми пишете. Чела съм само някои от книгите ви. Трудно се намират по книжарниците. Най-много ми харесва това, че всичко се разбира. И са забавни.

Ваша,
Таня

След това кацна и самолетът на Айрис. Застанах до прозореца и я видях как слиза. Изглеждаше все така добре. И беше пристигнала чак от Канада, за да ме види. Носеше само един куфар. Докато стоеше на опашката пред входа на летището, аз ѝ махнах. Първо трябваше да мине през митницата, но малко след това вече я прегръщах. Целунахме се и аз се надървих наполовина. Тя беше с рокля — практична, тясна синя рокля — обувки с високи токчета и накривена шапчица. Вече беше рядкост да видиш жена в рокля. В Лос Анджелис всички жени постоянно носеха панталони.

Айрис нямаше друг багаж освен куфара, така че отидохме направо вкъщи. Паркирах отпред и двамата влязохме заедно. Тя седна на дивана, а аз ѝ налях едно. Айрис погледна към етажерката за книги, която бях сковал собственоръчно.

— Всичките ли си ги написал ти?

— Да.

— Нямах представа, че си написал толкова много.

— Всичките съм ги написал.

— Колко са?

— Не знам. Двайсет, двайсет и пет...

Целунах я, прегърнах я през кръста с една ръка и я притеглих към себе си. Другата ми ръка се отпусна на коляното ѝ.

После телефонът звънна. Станах да вдигна.

— Ханк?

Беше Валери.

— Да?

— Коя беше тази?

— Коя беше коя?

— Това момиче...

— А, това е една приятелка от Канада.

— Ханк, няма ли да спреш с твоите проклети жени?!

— Не.

— Боби пита дали двамата с...

— Айрис.

— Дали двамата с Айрис искате да изпиете по нещо при нас.

— Тази вечер не. Пишете ми отсъствие.

— Има *страхотно* тяло!

— Знам.

— Добре, може би утре.

— Може би...

Затворих с мисълта, че Валери сигурно харесва и жени. Е, какво пък.

Налях още две питиета.

— Колко жени си посрещал на летището? — попита Айрис.

— Не е толкова зле, колкото си мислиш — отвърнах.

— Забравил си колко? Както с книгите?

— Никога не съм бил много силен по математика.

— Обичаш ли да посрещаш жени на летището?

— Да.

Не си спомнях Айрис да е била толкова общителна.

— Свиня такава! — каза тя и се засмя.

— Ето, че се караме за пръв път — отбелязах. — Добре ли пътува?

— Седях до някакъв досадник. Сбърках и го оставих да ме черпи едно. После ми скъса ушите от приказки.

— Просто е бил превъзбуден. Ти си сексапилна жена.

— Само това ли виждаш в мен?

— Това го виждам веднага. Може би ще видя и други неща по-нататък.

— Защо са ти толкова много жени?

— Заради детството ми. Нали разбираш? Никой не ме обичаше и не се грижеше за мен. После навърших дваисет, после трийсет, а все още беше почти същото. Сега се опитвам да наваксам.

— Как ще разбереш, че си наваксал?

— Засега имам чувството, че ще ми трябва поне още един цял човешки живот.

— Мръсен лъжец!

Засмях се:

— Не, писател.

— Отивам да взема душ и да се преоблека.

— Добре.

Отидох до кухнята, за да проверя пуйката. Пуйката стоеше с вирнати крака и ми показваше срамните си косми, трътката и бедрата си. Добре, че нямаше очи. Е, щяхме да се погрижим за нея. Това беше следващият номер от програмата. Чух водата в тоалетната. Ако Айрис не искаше да опече пуйката, аз щях да го направя.

Когато бях млад, през цялото време бях депресиран. Но вече ми се струваше невъзможно да се самоубия. На моята възраст не беше останало почти нищо за убиване. Хубаво е да си стар, независимо какво разправят. Разумно е да се смята, че един човек трябва да навърши поне петдесет, преди да може да пише що-годе ясно. Колкото повече реки прекосяваш, толкова повече знаеш за реките — разбира се, стига да оцелееш в бързеите и водопадите. Понякога доста се лашкаш.

Айрис излезе от банята. Носеше синьо-черна рокля, плътно прилепнала към тялото ѝ, явно от коприна. Не беше средностатистическа американка, така че не правеше нищо очебийно. Беше истинска жена, но не хвърляше този факт в лицето ти. Американките не си поплюват и в крайна сметка това започва да им личи. Последните истински американки сигурно живеят в Тексас и Луизиана.

Айрис ми се усмихна. Държеше по нещо във всяка ръка. Вдигна и двете си ръце над главата и започна да щрака с нещата. После започна да танцува. Или по-скоро да вибрира. Все едно се разтърсваше от електрически ток, а центърът на душата ѝ беше в корема. Беше

красив, изчистен танц, със съвсем лек нюанс на закачка. През цялото време Айрис не откъсна очи от мен и този танц придоби свое собствено значение, умилително усещане за собствената си стойност.

Накрая танцът свърши, а аз изръкоплясках и налях на Айрис питие.

— Не го направих както трябва — каза тя. — За този танц трябва костюм и музика.

— На мен много ми хареса.

— Щях да донеса запис на музиката, но бях сигурна, че нямаш уредба.

— Точно така — казах и леко я целунах. — Но все пак беше страхотно.

После попитах:

— Защо не дойдеш да живееш в Лос Анджелис?

— Корените ми са на северозапад. Там ми харесва. Там живеят родителите ми. Приятелите ми. Всичко е там, не разбираш ли?

— Разбирам.

— Защо ти не се преместиш във Ванкувър? Във Ванкувър пак можеш да пишеш.

— Сигурно. Може да пиша на някой айсберг, вместо на бюро.

— Нищо не пречи да пробваш.

— Кое?

— Ванкувър.

— А баща ти какво ще си помисли?

— За кое?

— За нас.

В Деня на благодарността Айрис приготви пуйката и я пъхна във фурната. Боби и Валери се качиха за няколко пътиета, но не останаха за вечеря. Това беше много приятно. Айрис беше с друга рокля — също толкова съблазнителна, колкото първата.

— Знаеш ли, не си донесох достатъчно дрехи — каза тя. — Утре двете с Валери ще отидем на шопинг във *Frederick's*. Ще си купя курвенски обувки. Ще ти харесат.

— Наистина ще ми харесат, Айрис.

Отидох в банята. Бях скрил в аптекката снимката, която ми беше изпратила Таня. На снимката си беше вдигнала роклята и не носеше бикини. *Наистина* беше готина кучка.

Когато излязох от банята, Айрис миеше нещо на умивалника. Прегърнах я отзад, обърнах я към мен и я целунах.

— Ах, ти, стар мръсник! — възкликна тя.

— Скъпа, тази вечер ще те накарам да се молиш за милост!

— Надявам се!

Цял следобед пихме, но към пет-шест вечерта все пак стигнахме до пуйката. От храната поизтрезняхме. Един час след това пак започнахме да пием. Легнахме си рано, към десет. Нямах никакви проблеми. Бях достатъчно трезвен за едно дълго, здраво чукане. В момента, в който започнах тласъците, в мен не останаха никакви съмнения. Дори не се опитвах кой знае колко да задоволя Айрис. Просто се хванах за работа и я изчуках като кон, по най-старомодния начин. Леглото подскачаше, а лицето ѝ се кривеше. Сетне започна тихо да стене. Тогава малко намалих темпото, после пак ускорих и започнах да я шибам до дъно. Тя май свърши заедно с мен. Естествено, човек никога не знае. После се изтърколих встрани. Винаги съм обичал канадските специалитети.

На следващия ден Валери мина да вземе Айрис и двете отидоха заедно във *Fredericks*. След около час пристигна пощата. Имаше още едно писмо от Таня:

Скъпи Хенри,

Днес си вървах по улицата и някакви мъже подсвиркваха след мен. Подминах ги, без да отговоря. Най-много мразя мъжете от автомивката. Крещят всякакви простотии и се плезят, все едно могат да направят нещо с този език, но всъщност нито един от тях не може. Жените познават такива неща, нали разбираш.

Вчера отидох в един магазин за конфекция, за да купя панталони на Рекс. Рекс ми даде пари. Изобщо не може да си пазарува. Просто мрази да ходи по магазините. Така че аз отидох в един мъжки магазин и му избрах панталони. Вътре работеха двама мъже на средна възраст и единият се държеше адски саркастично. Докато избирах панталоните, той дойде при мен, хвана ми ръката и я сложи на кура си. Аз му казах: „Само това ли имаш? Горкото.“ Той се засмя и каза нещо много умно. През това време намерих чудни панталони за Рекс, зелени на тънки бели райета. Както и да е, този тип ми каза: „Ела с мен в някоя от пробните.“ А как да ти кажа, саркастичните мъже винаги са ми интересни. Така че отидох в една пробна заедно с него. Другият мъж ни видя, че влизаме. Започнахме да се целуваме и той си разкопча панталона. После се надърви и ми сложи ръката на кура си. Продължихме да се целуваме, той ми вдигна роклята и погледна бикините ми в огледалото. Започна да си играе с дупето ми. Но курът му така и не се надърви съвсем, а само наполовина. Казах му, че не става за нищо. Тогава той излезе от пробната с изваден кур и се закопча пред другия мъж. Двамата се засмяха. Аз излязох и платих панталоните. Той ми ги сложи в торбичка. Пак се засмя и каза: „Кажи на мъжа си, че си вкарала панталоните му в пробната!“ А аз му казах: „Ти си шибан педал! И твоят

приятел също е шибан педал!“ Така си и беше. Вече почти всички мъже са педали. За жените стана много трудно. Имах една приятелка, която се омъжи за някакъв тип, а един ден се прибрала и го сварила в леглото с друг мъж. Нищо чудно, че в последно време всички момичета си купуват вибратори. Гадна история. Както и да е, пиши ми.

Твоя,
Таня

Скъпа Таня,

Получих писмата ти и снимката. Седя си сам след Деня на благодарността. Имам махмурлук. Снимката ти ми хареса. Имаш ли още?

Чела ли си Селин? Имам предвид книгата „Пътуване до края на нощта“. След това той се похаби и започна само да мрънка за редакторите и читателите си. Много жалко, по дяволите. Просто си изгуби ума. Мисля си, че сигурно е бил добър лекар. Или пък не. Може би не е вярвал в това. Може би нарочно е убивал пациентите си. Ето от какво би излязъл добър роман. Много лекари го правят. Дават ти някое хапче и те пращат обратно на улицата. Трябват им много пари, за да си върнат студентските заеми. Така че поемат колкото могат повече пациенти и ги обработват по най-бързия начин. Претеглят те, мерят ти кръвното, дават ти някое хапче и те гонят обратно на улицата, а на теб ти става още по-зле. Зъболекарите ти прибират всички спестявания, но поне ти правят нещо на зъбите.

Както и да е, аз още пиша и засега изкарвам достатъчно за наема. Писмата ти са интересни. Кой те е снимал без бикини? Сигурно някой добър приятел. Рекс? Виждаш ли, вече ревнувам! Това е добър знак, нали? Нека засега да го наричаме интерес. Или притеснение...

Ще чакам до пощенската кутия. Нали ще ми изпратиш още снимки?

Твой, да, да,
Хенри

Вратата се отвори. Беше Айрис. Издърпах листа от машината и го оставих наопаки.

— Ханк! Купих си курвенските обувки!

— Страхотно!

— Сега ще си ги сложа, за да ти ги покажа! Ще ти харесат, ще видиш!

— Направи го, бейби!

Айрис отиде в банята. Аз скрих писмото до Таня под някакви листа.

Айрис излезе от банята. Обувките бяха яркочервени, на убийствено високи токове. С тях приличаше на една от най-големите курви на всички времена. Обувките бяха без пети, а и пръстите ѝ се виждаха през полупрозрачния материал. Айрис се разходи напред-назад. И без това имаше твърде провокиращо тяло и задник, но когато се качи на тези обувки, провокацията стигна до небето. Изглеждаше влудяващо. Айрис спря, погледна ме през рамо и се усмихна. Какво великолепно курве! Имаше най-хубавите хълбоци, задник и прасци, които бях виждал през живота си! Изтичах да наля нещо за пиене. Айрис седна и кръстоса крака. Беше на един стол точно срещу мен. Чудесата в живота ми продължаваха. Нищо не разбирах.

Курът ми беше станал твърд, пулсираше и притискаше панталоните ми отвътре.

— Знаеш какво харесват мъжете — казах на Айрис.

Изпихме си чашите. После я хванах за ръката и я заведох в спалнята. Бутнах я на леглото. Вдигнах ѝ роклята и се захванах с бикините. Не беше лесна работа. Бикините ѝ се заплетоха на едната обувка и не искаха да се откачат от токчето, но накрая успях. Роклята на Айрис все още покриваше хълбоците ѝ. Вдигнах я за гъза и издърпах роклята под нея. Тя вече беше влажна. Погалих я с пръсти. Айрис почти винаги беше влажна и готова. Беше пълна радост. Носеше дълги найлонови чорапи със сини жартieri, украсени с червени рози. Натиках го във влагата. Краката ѝ стърчаха високо във въздуха и докато я галех, виждах курвенските обувки на краката ѝ — червените токчета стърчаха като ками. Айрис беше готова за още едно здраво, старомодно чукане. Любовта беше само за класически китаристи, католици и шахматисти. А тази курва с червените обувки и дългите

чорапи — тя щеше да получи от мен точно това, което заслужаваше. Опитах се да я разпоря, да я разкъсам на парчета. Гледах странното ѝ полуиндианско лице в слабата слънчева светлина, която се процеждаше през щорите. Беше като убийство. Беше моя. Нямах къде да избяга. Чуках я с всичка сила, ръмжах, удрях ѝ плесници по лицето и едва не я разкъсах на две.

Изненадах се, че след всичко това тя успя да стане — с усмивка — и да отиде в банята. Изглеждаше почти щастлива. Обувките ѝ бяха паднали отстрани до леглото. Курът ми още беше твърд. Взех едната обувка и го потърках в нея. Беше страхотно. После оставих обувката обратно на пода. Когато Айрис излезе от банята — с усмивка — курът ми най-сетне спадна.

Докато Айрис беше при мен, не се случи нищо особено. Пиехме, хранехме се, чукахме се. Не се карахме за нищо. Ходехме на дълги разходки с колата по брега и обядвахме в капанчета с морски дарове.

Не се занимавах да пиша. Има моменти, когато е най-добре да не пипваш пишещата машина. Добрият писател знае кога да не пише. Всеки може да трака по клавишите. Не че умеех да печатам много бързо на пишеща машина; освен това не владеех нито правописа, нито граматиката. Но поне знаех кога да не пиша. То беше като чуването. Налага се от време на време да дадеш почивка на старата глава.

Имах един стар приятел, който от време на време ми пишеше писма — казваше се Джими Шанън. Той пишеше по шест романа на година, всичките за кръвосмешението. Нищо чудно, че умираше от глад. Моят проблем беше, че не можех да наредя на курвата си глава да си почине така, както го правех с писателската. Жените винаги идват само на серии, така че човек трябва да се възползва максимално от серията, преди да се появи някой друг с неговата си глава. Мисля, че когато спрях да пиша за десет години, беше един от най-хубавите периоди в живота ми. (Предполагам, че според някои критици е бил и един от най-хубавите периоди в живота на читателите.) Десет години почивка, и за двете страни. Какво ли щеше да стане, ако бях спрял да пия за десет години?

Стана време да кача Айрис Дуарте обратно на самолета. Тя си тръгваше със сутрешен полет, което малко усложняваше нещата. Аз бях свикнал да ставам на обяд — това беше отлично средство срещу махмурлука и щеше да добави пет години към живота ми. Докато я карах към международното летище в Лос Анджелис, не чувствах тъга. Сексът беше чудесен; имаше и смях. Почти не си спомнях поцивилизован период от живота си — никой от двамата ни не предяви никакви изисквания, но имаше топлота, имаше чувства, а не просто

мъртво месо, което се съвкупява с друго мъртво месо. Ненавиждах свободния секс, какъвто се прави в Лос Анджелис, в Холивуд, Бел Еър, Малибу, Лагуна Бийч. Непознати, които си остават непознати и след това — като в гимнастически салон, пълен с безименни тела, които мастурбират едно с друго. Хората без морал често се смятаха за по-свободни, но най-често просто бяха лишени от способността да чувстват и да обичат. Така прегръщаха свободния секс. Мъртви, които чукат други мъртви. В тяхната игра нямаше риск или хумор — бяха трупове, които чукат трупове. Моралът ограничава, но той все пак се основава на *някакъв* човешки опит, който се предава през вековете. Някои от моралните закони са поробвали хората във фабриките, в църквите и държавата. Но други закони просто са проява на здрав разум. Животът е като градина, пълна с отровни плодове и ядовити плодове. Човек трябва да се научи кои да бере и да яде и кои да не пипа.

Преживяването с Айрис беше чудесно и задоволяващо, но нито аз бях влюбен в нея, нито тя в мен. От друга страна, на мен ми беше по-лесно да чувствам, отколкото да не чувствам. Така че чувствах нещо. Седяхме във фолксвагена на паркинга на летището. Имаше още време до полета. Бях включил радиото. Брамс.

— Ще те видя ли пак? — попитах.

— Не мисля.

— Искаш ли да пием по нещо в бара?

— Покрай теб се пропих, Ханк. Нямам сили да ходя.

— Дали е само от пиенето?

— Не.

— Тогава да отидем да пием нещо.

— Да пием, да пием, да пием! Само за *това* ли можеш да мислиш?

— Не, но пиенето е добър начин за запълване на времето, например в момента.

— Не можеш ли да застанеш пред живота, без да си пиян?

— Мога, но предпочитам да не го правя.

— Това е бягство.

— Всичко е бягство: да играеш голф, да спиш, да ядеш, да ходиш, да спориш, да бягаш за здраве, да дишаш, да се чукаш...

— Да се чукаш?

— Слушай, държим се като гимназисти. Хайде да те изпратя до самолета.

Не вървеше добре. Искаше ми се да я целуна, но усещах някаква стена. Предположих, че на Айрис просто ѝ е чоглаво. И на мен ми беше чоглаво.

— Добре де — каза тя. — Ще отида да се чекирам и после ще отидем да изпием по нещо. А после ще отлетя завинаги — гладко, леко и безболезнено.

— *Супер!* — казах аз.

И точно така стана.

Дотам и обратно: булевард „Сенчъри“, надолу до „Креншоу“, нагоре по Осмо авеню, а после по „Арлингтън“ до „Уилтън“. Реших да си прибера прането и завих надясно по булевард „Бевърли“, влязох в паркинга зад пералня „Силвърет“ и оставих там фолксвагена. През това време край колата мина чернокожо момиче с червена рокля. Въртеше си задника по някакъв невероятен начин — с великолепно, невиджано движение. После се скри зад сградата. Движеше се точно както трябва; все едно животът беше дал на няколко жени нещо специално, а на останалите — не. Момичето притежаваше точно това неопируемо специално нещо.

Слязох от колата, направих крачка встрани и отново я загледах. Видях как спря и се обърна. Момичето не продължи — застана неподвижно и ме загледа през рамо. Влязох в пералнята. Когато излязох с нещата си, тя ме чакаше до фолксвагена. Оставих нещата си на предната седалка. После заобиколих колата до мястото на шофьора. Тя застана пред мен. Беше някъде на двайсет и седем, с много кръгло и безизразно лице. Застанахме много близо един до друг.

— Видях, че ме гледаш. Защо ме гледаше?

— Извинявам се. Не исках да те обидя.

— Искам да знам защо ме гледаше. Гледаше ме *адски* втречено.

— Виж, ти си красива жена. Имаш прекрасно тяло. Забелязах те и се загледах в теб. Без да искам.

— Искаш ли да се видим тази вечер?

— Ами това би било страхотно. Но вече имам среща с друга жена. Точно тази вечер.

Заобиколих я, отворих вратата и седнах в колата. Тя се отдалечи. Чух как си прошепна:

— *Тъпо бяло копеле.*

Отворих пощата — нищо. Трябваше да събера сили. Нещо важно ми липсваше. Погледнах и в хладилника — нищо. Излязох навън, качих се във фолксвагена и отидох до магазина за алкохол *Blue Elephant*. Купих си бутилка *Смирноф* и малко *7-UP*. Докато карах обратно към къщи, по средата на пътя се сетих, че съм забравил да си купя цигари.

Завих на юг по авеню „Уестърн“, наляво по булевард „Холивуд“ и надясно по „Серано“. Искях да намеря някой магазин за цигари. Но на ъгъла на „Серано“ и „Сънсет“ стоеше друго чернокожо момиче — с черни обувки на високи токчета и жълта минипола. Под жълтата минипола се виждаха сини бикини. Тя тръгна по тротоара, а аз подкарах край нея. Тя се преструваше, че не ме забелязва.

— Ей, бейби!

Тя спря. Отбих до бордюра. Тя се приближи до колата.

— Как си? — попитах.

— Добре.

— Да не си агент? — попитах.

— Какво?

— Как да разбера дали не си ченге? — поясних.

— А аз как да разбера дали *ти* не си ченге?

— Погледни ми лицето. Приличам ли ти на ченге?

— Добре де — каза тя. — Завий до ъгъла и паркирай. Там ще се кача.

Завих зад ъгъла, покрай закусвалнята *Mr. Famous*. Тя настигна колата, отвори вратата и се качи.

— Какво искаш? — попита.

Беше към средата на трийсетте, а точно по средата на усмивката й блестеше един голям златен зъб. Никога нямаше да остане без работа.

— Свирка — отвърнах аз.

— Двайсет долара.

— Добре, да тръгваме.

— Карай по „Уестърн“ до „Франклин“, завий наляво и после надясно по „Харвард“.

Когато стигнах до „Харвард“, там нямаше къде да паркирам. Накрая паркирах на забранено място и двамата слязохме.

— След мен — каза ми тя.

Стигнахме до висок блок, който се разпадаше. Точно преди входа тя сви надясно и аз я последвах по циментирано стълбище, без да откъсвам очи от задника ѝ. Странна работа — всички си имат гъз. Този факт почти ме натъжи. Но аз не исках гъза ѝ. Последвах я по един коридор и по още едни стълби. Вместо с асансьора се качвахме по някакво аварийно стълбище. Нямах представа защо го правим. Но пък трябваше да спортувам — особено ако възнамерявах да пиша големи дебели романи, когато остарея, както Кнут Хамсун.

Най-сетне стигнахме до нейния апартамент и тя извади ключа. Хванах я за ръката.

— Чакай малко — казах.

— Какво?

— Нали вътре няма две чернилки, които да ме пребият и да ме обертат?

— Не, няма никой. Живея с една приятелка, а тя не си е вкъщи. На работа е, в супермаркета на „Бродуей“.

— Дай ми ключа.

Бавно отворих вратата, а после я изритах, така че да се отвори широко. Погледнах вътре. Носех си желязото, но не го извадих. Тя затвори вратата.

— Ела в спалнята — рече.

— Чакай малко...

Рязко отворих вратата на един гардероб, протегнах ръка и разрових дрехите. Нищо.

— На какви лайна си бе, човече?

— Не съм на *никакви* лайна!

— О, Боже...

Изтичах в банята и дръпнах завесата на душа. Нищо. Отидох в кухнята и дръпнах найлоновата завеска под умивалника. Там имаше

само мръсна, препълнена пластмасова кофа за боклук. Проверих и другата спалня, в която също имаше гардероб. Надзърнах дори под леглото: имаше една празна бутилка от безалкохолно. Накрая пак излязох в коридора.

Спалнята беше миниатюрна, по-скоро като бокс. Тясно легло с мръсни чаршафи. Завивката беше хвърлена на пода. Свалих си ципа и го извадих.

— Двайсет долара — каза тя.

— Почвай да го лапаш! Смучи до дъно!

— Двайсет долара.

— Знам колко струва. Искам да си ги изкараш. Изсмучи ми топките.

— *Първо* двайсет долара.

— А, така ли? Ако ти дам двайсетачка, откъде да знам, че няма да извикаш ченгетата? Откъде да знам, че няма да се появи брат ти, който е баскетболист, висок два и десет и въоръжен с нож? А?

— *Първо* двайсет долара. И не се притеснявай. Ще ти го смуча. Ще ти го смуча точно както трябва.

— Не ти вярвам, курво.

Вдигнах си ципа и по най-бързия начин изчезнах оттам, като тичах надолу по циментовото стълбище. Накрая стигнах до улицата, скочих в моя фолксваген и подкарах към къщи.

Започнах да пия. Съдбата се беше обърнала срещу мен. Телефонът звънна. Беше Боби.

— Качи ли Айрис на самолета?

— Да, Боби, и искам да ти благодаря, че този път за разнообразие не се опита да я сваляш.

— Виж, Ханк, ти само си измисляш. Ти си стар, а постоянно водиш млади мацки, така че се изнервяш, когато се появи и някой млад котарак. Просто се стягаш, това е.

— Липсва ми самоувереност, нали така беше?

— Ами...

— Добре де, Боби.

— Както и да е. Валери пита дали не искаш да слезеш да изпием по нещо.

— Защо не?

Боби имаше някаква адски убийствена трева. Започнахме да си я подаваме. Освен това си беше купил много нови албуми за уредбата си. Беше си купил и албум на любимия ми изпълнител, Ранди Нюман, така че го пусна — не много силно, както го помолих.

Така че започнахме да слушаме Ранди и да пушим трева, а после Валери ни направи ревю. Беше си купила десетина секси дрешки от *Frederick's*. Отвътре на вратата на банята бяха наредени и трийсет чифта обувки.

Валери се появи от банята на двайсетсантиметрови токчета. Едва ходеше. Започна да подскача из стаята, като се олюляваше на кокилите си. Задникът ѝ стърчеше, а миниатюрните ѝ зърна бяха остри и твърди и мушкаха полупрозрачната ѝ блузка отвътре. На глезена си имаше тънка златна верижка. Тя се завъртя с лице към нас и направи няколко леки еротични движения.

— Боже Господи — каза Боби.

— Боже Господи, Исусе Христе и всички ангели! — казах аз.

Когато Валери мина покрай нас, се протегнах и я хванах за гъза. Пак бях жив. Беше страхотно. Валери се скри в кенефа, за да се преоблече.

Всеки път, когато излизаше оттам, изглеждаше все по-добре, все по-лудо и по-диво. Целият процес явно отиваше към някакъв неизвестен връх.

Пиехме и пушихме, а Валери вадеше нови и нови дрешки. Страхотно шоу.

После тя седна в скута ми и Боби направи няколко снимки.

Вечерта продължаваше. По едно време се огледах и установих, че Валери и Боби ги няма. Отидох в спалнята и видях Валери на леглото — беше гола, е изключение на обувките си с високи токчета. Тялото ѝ беше слабо и стегнато.

Боби си стоеше облечен, но смучеше гърдите на Валери — първо едната, после другата. Зърната ѝ бяха щръкнали.

Боби вдигна поглед към мен:

— Ей, старче! Чувал съм как се фукаш колко те бива да лижеш. Как ти се струва това?

Боби се наведе и разтвори краката на Валери, после се спусна там и започна да лиже клитора. Биваше го, но му липсваше

вдъхновение.

— Чакай малко, Боби, не го правиш както трябва. Чакай да ти покажа.

И аз се спуснах долу. Започнах отдалеч и постепенно стигнах до клитора. Валери реагира. Даже прекалено бурно. Стисна бедра от двете страни на главата ми с такава сила, че не можех да дишам. Ушите ми бяха притиснати към черепа. Едва се измъкнах.

— Видя ли как, Боби?

Боби не отговори. Обърна се и отиде в банята. Аз бях свалил обувките и панталоните си. Когато пия, обичам да си показвам краката. Валери се протегна и ме дръпна на леглото. После се наведе над кура ми и го пое в устата си. В сравнение с много други жени не беше чак толкова добра. Започна да ми духа, но не правеше почти нищо друго. Продължи дълго и аз усетих, че няма да свърша така. Затова ѝ дръпнах главата, положих я на възглавницата и я целунах. После се качих върху нея. Бях направил осем-десет тласъка, когато чух Боби зад гърба си.

— Искам да си тръгваш, човече.

— Какво става бе, Боби?

— Искам да се прибиращ у вас.

Измъкнах се от нея, станах, отидох в дневната и се облякох.

— Ей, пич — казах на Боби. — Какво ти стана?

— Просто искам да си ходиш.

— Добре де, добре...

Върнах се вкъщи. Струваше ми се, че съм качил Айрис Дуарте на онзи самолет много, много отдавна. Сигурно вече се беше прибрала във Ванкувър. Мамка му. Лека нощ, Айрис Дуарте.

Получих писмо по пощата. Беше пуснато от Холивуд.

Скъпи Чинаски,

Току-що прочетох почти всичките ти книги. Аз съм машинописка и работя на авеню „Чероки“. Закачих снимката ти на стената зад бюрото си — един плакат от твое четене. Хората ме питат: „Кой е този?“ А аз казвам: „Гаджето ми.“ И те казват: „Боже Господи!“

Дадох на моя шеф да прочете твоя сборник с разкази. „Трикракото животно“, и той каза, че не му харесва. Каза, че не можеш да пишеш. Каза, че било евтино и мръсно. Доста се ядоса.

Както и да е, аз харесвам твоите работи и искам да се запознаем. Казват, че ме бива. Искаш ли да провериш?

Любофф,
Валенсия

Беше ми написала два телефонни номера — в работата и вкъщи. Когато прочетох писмото, беше към 2:30 следобед. Позвъних на служебния.

— Да? — отговори женски глас.

— Може ли Валенсия?

— Аз съм.

— Аз съм Чинаски. Получих писмото.

— Знаех си, че ще се обадиш.

— Имаш секси глас — казах.

— И ти — отвърна тя.

— Кога мога да те видя? — попитах.

— Ами за довечера нямам планове.

— Хубаво. Искаш ли да се видим довечера?

— Добре — рече тя. — Ще се видим след работа. Да се чакаме в един бар на авеню „Кахуенга“, казва се *The Foxhole*. Нали го знаеш?

— Да.

— Нека се срещнем там към шест...

Отидох с колата и паркирах пред *The Foxhole*. Запалих си цигара и поседях в колата. После излязох и отидох в бара. Коя беше Валенсия? Застанах на прага, а никой не се обърна към мен. Тогава отидох до бара и си поръчах водка с тоник. Едва тогава чух името си:

— Хенри?

Обърнах се и видях блондинка, която седеше сама в едно сепаре. Взах си питието и отидох да се настаня при нея. Беше на около трийсет и осем години и хич не я биваше. Беше отпусната и доста дебела. Гърдите ѝ бяха много големи и уморено висяха. Имаше късо подстригана руса коса. Носеше много грим и изглеждаше изтощена. Беше с панталони, блуза и ботуши. Бледосини очи. И на двете ръце имаше по много гривни. Лицето ѝ не разкриваше нищо, макар че може би някога е било красиво.

— Беше адски тъп ден — каза ми тя. — Окапах ми пръстите от печатане.

— Ако искаш, да го отложим за друга вечер, когато се чувстваш по-добре — предложих аз.

— Не, мамка му, нищо ми няма. Ще пийна още едно и ще живна — рече Валенсия и махна на сервитьорката. — Още една чаша вино!

Пиеше бяло вино.

— Как върви писането? — попита после. — Имаш ли нови книги?

— Не, но работя по един роман.

— Как ще се казва?

— Още няма заглавие.

— Ще бъде ли хубав?

— Не знам.

Известно време и двамата мълчахме. Аз си допих водката с тоник и си поръчах още една. Валенсия просто не беше мой тип — във всякакъв смисъл. Просто не ми беше приятна. Има и такива хора — намразваш ги в момента, в който ги видиш.

— В службата има една японка. Прави всичко възможно, за да ме уволнят. Аз съм гъста с шефа, но тази кучка адски ми трови живота.

Някой ден ще я изритам право по гъза.

— Откъде си?

— От Чикаго.

— Не обичам Чикаго — казах аз.

— Аз обичам Чикаго — заяви тя.

Довърших си питието и тя довърши нейното. После побутна сметката към мен:

— Ще платиш ли? Ядох и салата от скариди.

Извадих си ключа, за да отворя колата.

— Това ли ти е колата?

— Да.

— И смяташ, че ще се возя в такава стара кола?

— Виж, ако не ти се качва, недей.

Валенсия се качи. Когато подкарах, извади огледало и започна да си оправя грима. До вкъщи не беше далеч. Паркирах.

Когато влязохме, тя каза:

— Тук е мръсно. Трябва да накараш някой да го оправи малко.

Извадих водката и бутилка тоник и налях две питиета. Валенсия си свали ботушите.

— Къде ти е пишещата машина?

— На масата в кухнята.

— Нямах ли бюро? Мислех, че писателите имат бюро.

— Някои дори си нямат и маса в кухнята.

— Бил ли си женен? — попита Валенсия.

— Веднъж.

— Какво се обърка?

— Намразихме се.

— Аз съм била женена четири пъти. Но още се виждам с бившите ми съпрузи. Сега сме приятели.

— Пий де.

— Нещо си нервен — отбеляза Валенсия.

— Нищо ми няма.

Валенсия си довърши питието и се изтегна на дивана. Сложи главата си в скута ми. Аз започнах да я галя по косата. Налях ѝ още едно, после продължих да я галя по косата. Виждах циците ѝ в

деколтетото. Наведох се и я целунах продължително. Езикът ѝ се стрелна навън-навътре в устата ми. Мразех тази жена. Курът ми започна да се надига. Пак се целунахме и аз пяхнах ръка под блузата ѝ.

— Знаех си, че някой ден ще се срещнем — каза тя.

Отново я целунах, този път малко грубо. Тя усети кура ми, който се притисна в главата ѝ.

— Ей! — възкликна.

— Нищо работа — казах аз.

— Да бе — рече тя. — Какво искаш да правим?

— Не знам.

— Аз знам.

Валенсия стана и отиде в банята. Когато излезе, беше гола. Легна под завивките. Аз изпих още едно. После се съблякох и легнах при нея. Дръпнах завивките. Егати огромните цици. Половината от нея беше цици. Хванах едната с ръка, доколкото успях, и засмуках зърното. То не се втвърди. Тогава хванах другата и направих същото. Никаква реакция. Поиграх си с циците ѝ, после си пяхнах кура между двете. Зърната ѝ останаха меки. Побутнах кура си към устата ѝ, но тя извърна глава. Помислих си дали да не ѝ изгоря гъза с цигара. Колко много месо имаше тази жена! Беше си истинска дърта, отпусната курва. От курвите обикновено се надървям страшно. Курът ми и сега беше твърд, но просто не ми се занимаваше.

— Да не си еврейка? — попитах.

— Не.

— Приличаш на еврейка.

— Не съм.

— Но живееш във Феърфакс, нали?

— Да.

— Да не би родителите ти да са евреи?

— Какво започна сега за тези евреи?

— Не се притеснявай. Имам много добри приятели евреи.

Пак се хванах за циците ѝ.

— Май те е страх — отбеляза Валенсия. — И ти е нервно.

Размахах кура си към лицето ѝ.

— Това уплашено ли е?

— Не, ужасно е. Защо има толкова големи вени?

— На мен ми харесва.

Сграбчих я за косата, притиснах главата ѝ в стената и засмуках зъбите ѝ, като я гледах в очите. После започнах да си играя с пътката ѝ. Беше много бавна. Най-сетне започна да се отваря и аз си пъхнах пръста. След известно време стигнах до клитора и започнах да го обработвам. После се качих върху нея. Курът ми най-сетне беше в нея и започнахме да се чукаме. Но не изпитвах никаква нужда да я задоволя. Валенсия беше доста тясна. Бях проникнал добре в нея, но тя сякаш не реагираше. Изобщо не ми пукаше. Продължих да я помпам. Просто още едно чукане. Част от проучването. В действията ми нямаше елемент на насилие. Просто се подчинявах на природен закон. Бяхме като две животни в гората и аз бях хищникът. Беше моя. Най-сетне започваше да усеща нещо. Целунах я и този път устните ѝ се разтвориха. Набих го по-навътре. Сините стени на спалнята ни гледаха. Валенсия започна да издава тихи звуци. Това допълнително ме насърчи.

Когато тя излезе от банята, аз вече се бях облякъл. На масата имаше две питиета. Започнахме да си ги пием.

— Как така живееш във Феърфакс? — попитах.

— Харесва ми там.

— Искаш ли да те закарам до вкъщи?

— Ако нямаш нищо против.

Валенсия живееше на две пресечки от булеварда.

— Ето там — посочи тя. — С мрежата на вратата.

— Изглежда приятно.

— Приятно е. Искаш ли да влезеш за малко?

— Имаш ли нещо за пиене?

— Пиеш ли шери?

— Естествено.

Влязохме. На пода имаше някакви хавлии. Тя ги ритна под дивана. После донесе шерито. Беше от най-евтиното.

— Къде е банята? — попитах.

Влязох вътре, пуснах водата, за да заглуша шума, и повърнах шерито. После пак пуснах водата и излязох.

— Искаш ли още едно? — попита тя.

— Естествено.

— Идваха децата — каза тя. — Затова е толкова разхвърляно.

— Имаш деца, така ли?

— Да, но Сам се грижи за тях.

Довърших си питието.

— Ами добре, благодаря за шерито. Трябва да тръгвам.

— Добре, знаеш ми телефона.

— Добре.

Валенсия ме изпрати до вратата с мрежата. Целунахме се. После си отидох при фолксвагена. Качих се и потеглих. Завих зад ъгъла, паркирах накриво, отворих вратата и повърнах и второто шери.

На всеки три-четири дни се виждах със Сара, у тях или у нас. Спяхме заедно, но не правехме секс. Стигахме близо, но никога докрай. Законите на Дрейър Баба бяха непоклатими.

Решихме да прекараме празниците заедно у нас — Коледа и Нова година.

Сара пристигна на обяд на 24-ти декември със своя фолксваген. Видях как паркира и излязох да я посрещна. На покрива на вана беше натоварила дървен материал. Това щеше да бъде подаръкът ми за Коледа: искаше да ми скове легло. Старото ми легло беше истинска подигравка — метална рамка с пружина, която стърчеше през матрака. Освен това Сара беше купила екологично чиста пуйка и всичко останало. Аз трябваше да платя за нея и за бялото вино. Имаше и допълнителни подаръчета и за двама ни.

Внесохме дървения материал, пуйката и останалите дреболии. Аз изкарах навън пружината, матрака и таблата на леглото и оставих табела с надпис „Вземете безплатно“. Първо изчезна таблата, после пружината, а накрая някой вдигна и матрака. Кварталът беше беден.

Бях виждал леглото на Сара у тях и дори бях спал на него. Никога не съм харесвал обикновените матраци — поне тези, които съм успявал да си купя. Прекарал съм повече от половината си живот в легла, които са подходящи по-скоро за земен червей, отколкото за човек.

Сара сама си беше сковала легло и сега щеше да ми направи същото: солидна дървена платформа, поддържана от седем дебели дървени крака (седмият беше разположен в центъра на леглото), на която отгоре беше залепен дебел лист пенопласт. Сара имаше добри идеи. Аз държах дъските, а Сара забиваше гвоздеите. Добре въртеше чука. Тежеше само четирийсет и осем килограма, но здраво забиваше гвоздеите. Щеше да стане хубаво легло.

Стана доста бързо.

След това го пробвахме — но не в сексуалния смисъл, — а Дрейър Баба се усмихваше над нас.

После тръгнахме да обикаляме с колата, за да търсим коледна елха. Аз не държах чак толкова на елхата (когато бях малък, по Коледа винаги бях най-нещастен), така че, когато не намерихме никъде, не се натъжих особено. Но докато карахме обратно, на Сара ѝ стана кофти. После обаче се прибрахме, тя изпи няколко чаши бяло вино и ѝ мина, та тръгна да обикаля къщата и да украсява всичко с коледни играчки, лампички и станиолови лентички — част от тях дори сложи по косата ми.

Бях чел някъде, че на Бъдни вечер и Коледа се самоубиват повече хора, отколкото по всяко друго време. Освен това празникът очевидно нямаше почти нищо общо с раждането на Христос.

По радиото пускаха само гадна музика, а по телевизията беше още по-зле, така че ги спряхме и Сара се обади по телефона на майка си в Мейн. Аз също говорих с нея и останах с впечатлението, че мама не е толкова зле.

— Отначало мислех да те запозная с нея и да станете гаджета, но тя е по-стара от теб — каза ми Сара.

— Забрави.

— Едно време и тя имаше хубави крака.

— Забрави.

— Да не би да имаш предразсъдъци срещу старите хора?

— Да, срещу всички стари хора освен мен.

— Държиш се като кинозвезда. Винаги ли си спал с жени, които са с два̀сет-трѝйсет години по-млади от теб?

— Освен когато аз бях на два̀сет и няколко, да.

— Хубаво. А някога бил ли си с жена, която е по-възрастна от теб? Имам предвид, да си живял с нея?

— Да, когато бях на два̀сет и пет, живеех с една жена на трѝйсет и пет.

— Как беше?

— Ужасно. Влюбих се.

— Кое беше ужасното?

— Тя ме накара да ходя на училище.

— И това е ужасно?

— Не беше такава училище, за каквото си мислиш. Тя беше учителката в него, а аз бях единственият ученик.

— Какво стана с нея?

— Погребах я.

— С почести? Ти ли я уби?

— Не, пиенето.

— Весела Коледа.

— Много ясно. Кажи ми ти за твоите.

— Ще пропусна.

— Прекалено са много, така ли?

— Прекалено много и прекалено малко.

След трийсет-четирийсет минути на вратата се почука. Сара стана да отвори. В къщата ми влезе някакъв сексимвол. На Бъдни вечер. Нямах никаква представа коя е тази жена. Носеше тясна черна рокля и огромните ѝ гърди сякаш се канеха да изскочат от нея. Беше великолепна. Никога не бях виждал такива гърди, демонстрирани по такъв начин, освен по филмите.

— Здравсти, Ханк!

Значи тя ме познаваше.

— Аз съм Еди. Една вечер се запознахме при Боби.

— Така ли?

— Да не би да си бил толкова пьян, че да не помниш?

— Здравсти, Еди. Това е Сара.

— Всъщност търсех Боби. Помислих си, че може да е при теб.

— Седни да пиеш нещо.

Еди седна на един стол вдясно от мен, много близо. Беше около двайсет и пет годишна. Запали си цигара и отпи от питието си. Всеки път, когато се навеждаше да остави чашата на масичката, бях сигурен, че този път гърдите ѝ вече ще се изсипят от деколтето. И се страхувах какво мога да направя аз, ако стане така. Просто си нямах вяра. Никога не съм си падал чак толкова по цици, предпочитам краката. Но Еди просто знаеше как се прави този номер с циците. Така че си седях, страхувах се, поглеждах крадешком към циците вдясно от мен и не знаех дали предпочитам да се покажат или да си стоят вътре.

— Нали се запозна с Мани? — попита ме тя. — У Боби?

— Аха.

— Наложих се да го изритам. Беше прекалено ревнив. Дори беше наел частен детектив, за да ме следи! Представяш ли си? Тъпо копеле!

— Аха.

— Мразя мъже, които просят! Мразя дребнави мъже!

— „В днешно време трудно се намира мъж на място“ — казах аз.
— Има такава песен. Още от времето на Втората световна. Имаше и една друга, в която се пееше „Не сядай под дървото с никой друг освен с мен, ябълке моя...“

— Ханк, говориш глупости — обади се Сара.

— Пий още едно, Еди — казах и напълних чашата ѝ.

— Мъжете са такива *лайн*! — продължи тя. — Онзи ден влязох в един бар. Бях с четирима мъже, близки приятели. Седнахме и излочихме няколко кани бира, нали се сещаш, *смахме* се, изкарвахме си *страхотно*, не пречехме на *никого*. После ми хрумна, че ми се играе бiliarд. Просто обичам да играя бiliarд. Смятам, че когато една дама играе бiliarд, това показва висока класа.

— Аз не мога да играя бiliarд — обадох се. — Винаги късам това зеленото. И дори не съм дама.

— Както и да е, отидох до масата и видях, че там един мъж си играе бiliarд съвсем сам. Приблжих се до него и му казах: „Виж, ти отдавна си играеш на масата. На мен и на моите приятели също ни се играе. Ще ни пуснеш ли за малко?“ Той се обърна и ме изгледа. Дума не обели. После се ухили *много* неприятно и каза: „Добре“.

Еди се развълнува и започна да подскача, докато разказваше, така че от време на време ѝ виждах бедрата под роклята.

— Аз се върнах и казах на моите приятели: „Готово, масата е наша.“ Онзи тип си довърши играта и вече му оставаше само една топка. И точно тогава при него отиде един от неговите приятели и вика: „Ей, Ърни, чух, че освобождаваш масата.“ И знаеш ли какво му отговори *този*? Вика му така: „Да, ще пусна онази кучка!“ Аз го чух и направо ми ПРИЧЕРНЯ! Онзи тип се беше навел, за да вкара последната топка. Хванах една щека и както се беше навел, го праснах по главата с всичка сила. Той падна на масата, все едно умря на място. В онзи бар всички го познаваха, така че веднага дотичаха неговите приятели, но тогава дотичаха и моите приятели. Какъв *бой* стана, брат!

Чупеха се бутилки, трошаха се огледала... Не знам как успяхме да избягаме, но накрая се спасихме. Имаш ли трева?

— Да, но не умея да свивам.

— Аз ще свия.

Еди сви един тънък, стегнат джойнт, като истински професионалист. Дръпна дълбоко от дима и ми подаде джойнта.

— И на следващата вечер пак отивам там, но този път сама. Собственикът, който работи и като барман, ме позна. Казва се Клод. И аз му викам: „Клод, извинявай за снощи, но онзи тип на масата беше истински кучи син. Нарече ме кучка.“

Напълних чашите на всички. Само след минута гърдите й щяха да изскочат съвсем.

— Собственикът ми вика: „Няма проблеми, забрави.“ Стори ми се свестен. „Какво пиеш?“ — вика. Аз седнах на бара, изпих безплатно две-три питиета и той ми вика: „Знаеш ли, имам нужда от сервитьорка.“

Еди си дръпна от джойнта, преди да продължи:

— После ми разказа за старата сервитьорка. „Привличаше мъже в бара, но само създаваше проблеми. Настройваше ги един срещу друг. Постоянно въртеше някакви игрички. Накрая разбрах, че освен това си е продавала путката. В МОЯ бар!“

— Честно? — обади се Сара.

— Така твърдеше — отвърна Еди. — Както и да е, той ми предложи да започна работа като сервитьорка при него. И ми каза така: „Няма да си продаваш путката на работното място!“ А аз му рекох да се държи прилично, защото не съм от тези момичета, нали. Помислих си, че така ще мога да спестя малко пари, да се запиша в Калифорнийския университет и да завърша химия и френски, което ми е мечта. После обаче той ми каза: „Ела отзад, искам да ти покажа къде е складът и да пробваш една униформа. Тя е чисто нова и според мен е твоят размер.“ Така че двамата отидохме в една тъмна малка стаичка и той се опита да ме обара. Аз го бутнах, нали. А той вика: „Само една целувчица!“ Аз му казах да ходи да се шиба. Беше плешив, дебел, много нисък, с изкуствено чене и черни брадавици с косми по бузите. Той пак ме награби, с едната ръка за гъза, а с другата за цицата, и се опита да ме целуне. Аз пак го бутнах. А той ми вика: „Аз съм женен! И обичам жена си, не се притеснявай!“ После пак ме награби и този път

му ударих едно коляно, нали се сещате къде. Той обаче явно нямаше нищо там, защото дори не усети. И ми вика: „Ще ти дам *пари*! Ще бъда *мил*!“ А аз му казах да ходи да яде лайна и да пукне. И така загубих поредната си работа.

— Много тъжна история — отбелязах аз.

— Вижте, аз ще си тръгвам — рече Еди. — Весела Коледа. Благодаря за питието.

Стана и аз я изпратих до вратата. Тя излезе и прекоси двора на сградата. Аз се върнах и си седнах.

— Кучи син — каза ми Сара.

— Какво има сега?

— Ако ме нямаше, щеше да я изчукаш.

— Аз почти не познавам тази дама — отвърнах.

— С такива цици! Ти направо се изплаши! Страх те беше дори да я погледнеш!

— Чудя се защо обикаля сама на Бъдни вечер?

— Защо не я попита?

— Нали каза, че търсела Боби...

— Ако ме нямаше, щеше да я изчукаш!

— Не знам. Кажи ми, откъде да знам?

Сара скочи и изпищя. После се разплака и избяга в другата стая. Аз си налях питие. Цветните лампички по стените продължиха да мигат.

Сара приготвяше пълнежа за пуйката, а аз седях в кухнята и си говорех с нея. И двамата пиехме бяло вино.

После телефонът звънна. Отидох да вдигна. Беше Дебра.

— Само исках да ти пожелаая весела Коледа, мокро макаронче.

— Благодаря ти, Дебра. Весел Дядо Коледа и на теб.

Поговорихме си малко, после аз се върнах в кухнята.

— Кой беше?

— Дебра.

— Как е тя?

— Предполагам, че е добре.

— Какво искаше?

— Да ме поздрави за Коледа.

— Екологично чистата пуйка ще ти хареса. Пълнежът също е хубав. Хората ядат отрова — чиста отрова. Америка е една от страните в света, където има най-много рак на дебелото черво.

— Аха, и моят гъз често ме сърби, но това е от хемороидите. Веднъж ходих да ми ги изрежат. Преди да те оперират, ти вкарват в гъза нещо като змия с фенерче, за да проверят дали нямаш рак. Доста е дълга тази змия. И я пъхат цялата!

Телефонът пак звънна. Отидох да вдигна. Беше Каси.

— Как си?

— Двамата със Сара си правим пуйка.

— Липсваш ми.

— Весела Коледа и на теб. Как върви работата?

— Добре. До втори януари съм в отпуска.

— Честита Нова година, Каси!

— Какво ти става, по дяволите?

— Малко съм замаян. Не съм свикнал да пия бяло вино толкова рано през деня.

— Обади ми се някой път.

— Естествено.

Пак се върнах в кухнята:

— Сега пък беше Каси. По Коледа всички се обаждат. Може да звънне и Дрейър Баба.

— Няма.

— Защо?

— Защото той никога не е говорил на глас. Никога не е говорил и не е докосвал пари.

— Това е готино. Дай да опитам от пълнежа, както е суров.

— Добре.

— Брей, хич не е зле!

После телефонът пак звънна. Така функционираше това нещо. Започне ли да звъни веднъж, не спира. Отидох в спалнята и вдигнах.

— Ало? — казах. — Кой се обажда?

— Кучи син! Не ме ли позна?

— Всъщност не.

Беше някаква пияна жена.

— Познай де.

— Чакай. Сетих се! Айрис!

— Да, Айрис. И съм бременна!

— Знаеш ли кой е бащата?

— Какво значение има?

— Май си права. Как е във Ванкувър?

— Добре. Чао.

— Чао.

Пак се върнах в кухнята.

— Този път беше канадската кючекчийка — съобщих на Сара.

— Как е тя?

— Изпълнена с коледна радост.

Сара сложи пуйката във фурната и двамата отидохме в дневната. Поговорихме си малко за глупости. После пак звънна телефонът.

— Ало? — отговорих аз.

— Ти ли си Хенри Чинаски? — попита млад мъжки глас.

— Да.

— Хенри Чинаски, писателят?

— Аха.

— Честно?

— Аха.

— Ей, ние сме едни момчета от Бел Еър и адски се кефим на нещата ти, човече! Толкова ти се кефим, че ще те възнаградим, човече!

— Така ли?

— Да, ще ти дойдем на гости с малко бира!

— Заврете си бирата в гъза.

— Какво?

— Казах да си заврете бирата в гъза! — повторих.

Затворих телефона и се върнах при Сара.

— Кой беше? — попита тя.

— Току-що загубих трима-четирима читатели от Бел Еър. Но си струваше.

Когато пуйката се опече, аз я извадих от фурната, сложих я на един поднос, махнах пишещата машина и всичките си листа от масата в кухнята и преместих пуйката на нея. Започнах да я режа, докато Сара сипваше зеленчуците. Седнахме да вечеряме. Напълних си чинията, а Сара напълни своята. Храната изглеждаше добре.

— Надявам се онази с циците да не дойде пак — каза внезапно Сара.

Изглеждаше много притеснена от тази мисъл.

— Ако дойде, ще ѝ дам парчето.

— *Какво?*

— Парчето — повторих и посочих към пуйката. — Нейното парче от пуйката. Може да гледаш, ако искаш.

Сара изпищя и скочи на крака. Цялата трепереше. После избяга в спалнята. Погледнах към чинията си. Не ми се ядеше. Пак бях натиснал някакво погрешно копче. Отидох и седнах в дневната с чашата си. Почаках петнайсет минути и прибрах пуйката и зеленчуците в хладилника.

На следващия ден Сара се прибра у тях, а към три следобед аз си направих сандвич със студена пуйка. Към пет на вратата ми започна да се тропа неистово. Отворих. Бяха Тами и Арлийн. И двете бяха надрусани с амфетамини. Влязоха вкъщи и започнаха да подскачат, като говореха едновременно.

— Имаш ли нещо за пиене?

— Мамка му, Ханк, нямаш ли нищо за пиене?

— Как изкара шибаната Коледа?

— Да, човече, как изкара шибаната Коледа?!

— В хладилника има бира и вино — казах аз.

Двете отидоха с танцова стъпка в кухнята и отвори хладилника.

— Виж, има и пуйка!

— Гладни сме, Ханк! Може ли малко пуйка?

— Естествено.

Тами излезе от кухнята с едно бутче и го захапа.

— Ей, тази пуйка е ужасна! Има нужда от подправки!

Арлийн също излезе от кухнята, като държеше по едно парче бяло месо във всяка ръка.

— Да, има нужда от подправки. Няма никакъв вкус! Имаш ли подправки?

— В шкафа — отвърнах.

Те се втурнаха обратно в кухнята и се заеха да ръсят пуйката с подправки.

— Да! Така е по-добре!

— Да, така вече има някакъв вкус!

— Това е екологично чиста пуйка, мамка му!

— Да, много е гадна!

— Искам още!

— И аз! Но трябва да й сложим подправки.

Тами се върна при мен и седна. Почти беше свършила с бутчето. След това хвана кокала, захапа го, строши го на две и започна да го дъвче. Смаях се. Тами дъвчеше кокала от бутчето, а навсякъде по килима хвърчаха костици.

— Ей! — извиках. — Дъвчеш кокала!

— Да, много е вкусен!

Тами изтича обратно в кухнята, за да си вземе още.

След малко и двете излязоха от кухнята, като държаха по една бутилка бира.

— Благодаря, Ханк.

— Да, човече, благодаря.

Седнаха и започнаха да пият бира.

— Е — обади се Тами след малко. — Ние ще тръгваме.

— Да, отиваме да изнасим едни гимназисти!

— Да, вярно!

Двете скочиха и изхвърчаха навън. Отидох в кухнята и погледнах в хладилника. Пуйката сякаш беше разкъсана от тигър. Стана ми жал за нея.

На следващата вечер Сара се върна.

— Как е пуйката? — попита.

— Добре.

Тя отиде в кухнята и отвори вратата на хладилника. После изпищя и избяга обратно в хола.

— Господи, какво е станало?

— Минаха Тами и Арлийн. Според мен не бяха яли нищо от цяла седмица.

— Много е гадно! Направо ми е мъчно!

— Съжалявам. Трябваше да се опитам да ги спра. Но бяха на амфетамини.

— Е, все пак мога да направя нещо от нея.

— Какво?

— Хубава супа от пуйка. Ще отида да купя зеленчуци.

— Става — казах и извадих една двайсетачка.

Когато се върна, Сара приготви супата. Беше много вкусна. Преди да си тръгне на сутринта, тя ми обясни и как да я претопля.

Към четири следобед на вратата почука Тами. Пуснах я да влезе и тя отиде направо в кухнята. Чух как отвори вратата на хладилника.

— Ей, тук има супа!

— Аха.

— Готина ли е?

— Аха.

— Може ли да опитам?

— Добре.

Чух как сложи супата на котлона. После реши да я опита.

— Господи! Няма никакъв вкус! Трябват още подправки!

Чух как сипва подправките с лъжицата. После пак я опита.

— Така е по-добре! Но трябва още подправки! Аз съм от италиански род, нали разбираш... ето... така е по-добре! Сега ще я оставя да се стопли. Може ли една бира?

— Добре.

Тами се върна с бутилката и седна при мен.

— Липсвам ли ти? — попита.

— Никога няма да разбереш.

— Май ще се връщам на работа в *Play Pen*.

— Супер.

— Там дават добри бакшиши. Имаше един тип, който всяка вечер ми даваше по пет долара. Беше влюбен в мен. Но нито веднъж не ме покани на среща. Само ме зяпаше. Беше много странен. Беше ректален хирург и понякога мастурбираше, докато ме гледаше как работя. Подушвах спермата под дрехите му, нали се сещаш.

— Е, поне му е било приятно.

— Мисля, че супата е готова. Ти искаш ли?

— Не, благодаря.

Тами отиде в кухнята и започна да яде с лъжицата направо от тенджерата. Забави се доста дълго. Накрая излезе.

— Можеш ли да ми дадеш назаем пет долара до петък?

— Не.

— Тогава ми дай два.

— Не.

— Дай ми един.

Дадох на Тами всички монети, които имах в джоба си. Бяха общо долар и трийсет и седем цента.

— Благодаря — каза тя.

— Моля.

След това Тами изхвърча навън.

На следващата вечер Сара пак дойде. Рядко идваше толкова често — сигурно го правеше заради празниците, когато всички се чувстват изгубени, полудели и изплашени. Бях изстудил бялото вино и налях по една чаша.

— Как върви работата? — попитах.

— Едва-едва. Почти няма смисъл да отварям.

— Къде са ти клиентите?

— До един напуснаха града и отидоха да живеят на други места.

— Всичките ни планове се провалят.

— Не всички. Някои хора успяват всеки път.

— И това е вярно.

— Как е супата?

— Почти свърши.

— Хареса ли ти?

— Аз почти не съм ял от нея.

Сара отиде в кухнята и отвори хладилника.

— Какво е станало със супата? Изглежда странно.

Чух как я опита. После изтича до мивката и я изплю.

— Господи, супата ми е отровена! Какво стана? Да не би да са идвали Тами и Арлийн, за да ядат и от супата?

— Само Тами.

Сара не изпищя. Просто изля остатъка от супата в умивалника и пусна мелачката за боклук. Чух как хлипа, но се опитваше да не издава никакъв звук. Горката екологично чиста пуйка беше изкарала доста тежка Коледа.

Нова Година беше следващата тежка вечер, с която трябваше да се справя. Родителите ми винаги много се радваха вечерта на 31-ви декември, като слушаха по радиото как Новата година минава през цялата страна, докато и в Лос Анджелис стане полунощ. Трещяха пиратки, надуваха се свирки, аматьори повръщаха от пиене, съпрузите флиртуваха с жените на приятелите си, а съпругите флиртуваха с когото сварят. Всички се целуваха и се хващаха за гъзовете в баните и килерите, а някои го правеха и открито, особено в полунощ, и на следващия ден винаги имаше ужасни семейни скандали.

Сара пристигна рано на 31-ви декември. Тя се вълнуваше от неща като влакчето на ужасите в лунапарка, филмите за космоса, „Стар Трек“, някои рокгрупи, пюрето от спанак и екологично чистата храна, но все пак имаше повече здрав разум от всяка друга жена, която бях срещал през живота си. Може би само една — Джоана Доувър — можеше да се мери с нея по здрав разум и добро сърце. Сара беше по-красива и много по-вярна от всичките ми други жени в момента, така че тази Нова година все пак нямаше да бъде толкова лоша за мен.

Току-що един идиот, който работеше като говорител в местния телевизионен канал, ми беше пожелал „Честита Нова година“. Много мразех да ми го казват непознати. Откъде знаеха на кого пожелават „Честита Нова година“? Ами ако бях някой тип, който е провесил от тавана петгодишно дете, завързано с тел за глезените, надолу с главата, и точно в този момент бавно го режа на парчета?

Двамата със Сара започнахме да празнуваме и да пием, но не беше лесно да се пие, когато половината свят се напъваше да се напие заедно с теб.

— Е, не беше лоша година — казах на Сара. — Никой не ме уби.

— И все така можеш да пиеш всяка вечер и да ставаш по обяд на следващия ден.

— Само да издържа още една година.

— Ти си един стар алкохолик.

На вратата се почука. Отворих и не можах да повярвам на очите си. Бяха Динки Съмърс, изпълнителят на фолк-рок, и приятелката му Джанис.

— Динки! — изкрещях. — Мамка му, човече, какво става?

— Не знам, Ханк. Решихме да наминем.

— Джанис, това е Сара. Сара, Джанис.

Сара отиде да донесе още две чаши. Налях вино. Поседяхме мълчаливо.

— Написах десетина нови парчета. Мисля, че ставам все по-добър.

— И аз така мисля — потвърди Джанис. — Честно.

— Ей, човече, помниш ли онази вечер, когато свирех преди твоето четене. Каж ми, Ханк, наистина ли беше толкова зле?

— Виж, Динки, не искам да те обидя, но онази вечер повече пиех, отколкото слушах. Мислех само за това как трябва да изляза на сцената и се опитвах да се стегна, защото в такива случаи винаги ми се повръща.

— Аз пък обожавам да излизам пред публика и когато успея да достигна до хората и те харесат нещата ми, сякаш съм в рая.

— Писането е различно. Човек пише сам, без никаква публика.

— Може би си прав.

— И аз бях там — обади се Сара. — Спомням си, че се наложи двама души да помагат на Ханк да се качи на сцената. Беше пиян и му беше лошо.

Динки се обърна към нея:

— А аз толкова зле ли бях?

— Не, не беше. Просто хората нямаха търпение да чуят Чинаски. Всичко друго ги дразнеше.

— Благодаря ти, Сара — каза той.

— На мен фолк-рокът много не ми харесва — заявих аз.

— А какво ти харесва?

— Почти всички германски класически композитори и някои от руските.

— Аз написах десетина нови парчета.

— Може ли да ги чуем? — помоли Сара.

— Ти не си носиш китарата, нали? — попитах аз.

— Носи я! — каза Джанис. — Винаги си я носи!

Динки стана, излезе и си донесе инструмента от колата. После седна по турски на килима и започна да го настройва. Щяхме да се насладим на истинско представление на живо. След малко той започна. Имаше силен, плътен глас. Гласът му отскачаше от стените. Пееше за някаква жена. За края на любовта между Динки и някаква жена. Всъщност не беше толкова зле. Може би на сцена, с други музиканти, щеше да се получи. Но беше по-трудно човек да разбере дали е добре или зле, когато Динки седеше на килима в хола. Така беше прекалено лично и притеснително. Все пак реших, че Динки не е за изхвърляне. Но имаше друг проблем. Остаряваше. Златните му къдрици вече не бяха толкова златни, а широко отворените му, невинни очи бяха започнали да се притварят. Скоро щеше да го закъса.

Когато свърши, започнахме да ръкопляскаме.

— Страхотно, човече — казах аз.

— Наистина ли ти хареса, Ханк?

Размахах ръка във въздуха, за да покажа колко ми е харесало.

— Нали знаеш, че и аз много харесвам твоите работи? — попита той.

— Благодаря ти, човече.

После Динки се впусна в следващата си песен. Тя също беше за жена. Неговата жена, бившата му жена: цяла нощ не се била прибрала вкъщи. В песента имаше някакъв хумор, но не бях сигурен дали е нарочно. Така или иначе, песента свърши и ние отново започнахме да ръкопляскаме на Динки. Той премина към следващата.

Беше вдъхновен. Пееше с всичка сила. Беше обут с гуменки и пръстите на краката му се свиваха под тях, докато се напъваше да пее. Всъщност наистина беше *себе си*. Не изглеждаше съвсем наред и не звучеше съвсем наред, но въпреки това самите песни бяха много подобри от това, което се пее обикновено. Стана ми тъпо, че не мога да му се възхитя безрезервно. Но когато лъжеш някой човек за таланта му само защото седи срещу теб, това е най-непростимата лъжа от всички, защото така го насърчаваш да продължи и в крайна сметка да провали целия си живот просто защото няма талант. И все пак повечето хора постъпват точно така — най-вече приятелите и роднините.

Динки продължи със следващата песен. Явно смяташе да ни изпълни и десетте. Ние слушахме и аплодирахме, но моите аплодисменти поне бяха най-сдържаните.

— Третият ред не ми хареса, Динки — обадох се.
— Да, но има нужда от него, защото...
— Знам.

Динки продължи да пее. Накрая изпя всичките си песни. Отне му доста време. Между песните имаше почивки. Когато Новата година най-сетне настъпи, Динки, Джанис, Сара и Ханк все още бяха заедно. Слава Богу, поне китарата вече беше прибрана.

Динки и Джанис си тръгнаха към един сутринта, а ние със Сара си легнахме. Започнахме да се прегръщаме и да се целуваме. Както вече обясних, аз съм маниак на тема целувки. Страхотните целувки се срещат много рядко. По филмите и по телевизията никога не ги правят както трябва. И така, двамата със Сара бяхме в леглото, притиснали телата си едно в друго, и се целувахме с всичка сила. Тя се отпускате докрай. Винаги правехме едно и също. Дрейър Баба ни гледеше отгоре. Тя ме хващаше за кура, аз си играех с пътката ѝ, накрая тя започваше да търка пътката си с кура ми и на сутринта кожата му беше почервеняла от търкането.

Пак стигнахме до търкането. После тя изведнъж ме хвана за кура и си го пхна в пътката.

Изумих се. Не знаех какво да правя.

Сега трябваше нагоре-надолу, нали така? Или по-скоро навътре и навън. То е като карането на колело: никога не се забравя. Сара беше изключително красива жена. Не можах да се сдържа. Сграбчих я за златисточервената коса, притиснах устата ѝ в моята и свърших.

Тя стана и отиде в банята, а аз погледнах нагоре към синия таван на спалнята си и казах: „Дрейър Баба, прости на тази жена.“

Но тъй като той никога не говореше и не пипаше пари, не можех нито да очаквам отговор, нито да го подкупя.

Сара излезе от банята. Имаше слабо, почерняло тяло, което ме омагьосваше. Легна при мен и пак се целунахме. Беше спокойна, любовна целувка, с разтворени устни.

— Честита Нова година — каза тя.

После заспахме прегърнати.

От известно време си пишех с Таня и вечерта на 5 януари тя ми се обади по телефона. Имаше писклив, превъзбуден, секси глас като на Бети Буп.

— Пристигам утре вечерта. Ще ме посрещнеш ли на летището?

— Как ще те позная?

— Ще нося бяла роза.

— Страхотно.

— Слушай, сигурен ли си, че искаш да дойда?

— Да.

— Добре, тогава ще дойда.

Затворих телефона. Помислих си за Сара. Но със Сара не бяхме женени. Свободните мъже имат право на такива неща. Освен това бях писател. И стар мръсник. И бездруго човешките отношения не се развиват както трябва. Само в първите две седмици има нещо вълнуващо, после и двамата участници губят интерес към играта. Маските падат и започват да се показват истинските хора: откачалки, имбецили, манияци, отмъстители, садисти, убийци. Съвременното общество беше създало хора от нов тип, които се хранеха едни с други. Все едно се биехме до смърт пред публика — в яма, пълна с лайна. Реших, че най-доброто, на което може да се надява човек в една връзка, са две години и половина. Крал Монгут от Сиам е имал девет хиляди жени и любовници; цар Соломон от Стария завет е имал седемстотин жени; Август Силния от Саксония е имал триста шейсет и пет съпруги, по една за всеки ден от годината. Колкото повече, толкова по-малък риск от провал.

Набрах номера на Сара. Тя вдигна.

— Здравсти — казах аз.

— Колко хубаво, че се обади — отвърна тя. — Точно си мислех за теб.

— Как върви добрият стар ресторант за здравословна храна?

— Не беше лош ден.

— Трябва да вдигнеш цените. Така направо подаряваш яденето.
— Ако излизам почти на нулата, не плащам данъци.
— Слушай, тази вечер ми се обадиха.
— Кой?
— Таня.
— Таня?
— Да, от известно време си пишем. Тя харесва стихотворенията ми.
— Видях писмото. Кое то тя ти е написала. Беше го оставил на масата. Това е жената от снимката, на която ѝ се вижда пътката, нали?
— Да.
— И тя ще ти идва на гости?
— Да.
— Ханк, това е отвратително. Това е повече от отвратително. Не знам какво да кажа.
— Ами тя идва. Обещах ѝ да я посрещна на летището.
— Какво се опитваш да направиш? Какво означава всичко това?
— Може би не съм добър човек. Нали знаеш, че има всякакви хора.
— Това не е отговор. Какво ще стане с нас двамата? Не искам да звуча като героиня от някакъв сериал, но аз си позволих да изпитвам чувства към теб...
— Тя идва. Това ли е краят за нас двамата?
— Не знам, Ханк. Мисля, че да. Не мога да понеса такова нещо.
— Ти беше много мила с мен. Просто понякога не съм сигурен, че знам какво правя.
— Колко време ще остане?
— Два-три дни, предполагам.
— Не разбираш ли как се чувствам в момента?
— Мисля, че да.
— Добре. Когато си тръгне, ми се обади и ще видим.
— Хубаво.

Отидох в банята и се огледах. Изглеждах ужасно. Клъцнах няколко бели косъма от брадата си и част от косата около ушите. Здравей, Смърт. Но все пак бях изкарал почти шест десетилетия. Бях

оставил на смъртта толкова подходящи възможности да ме довърши, че отдавна трябваше да съм мъртъв. Искам да ме погребат близо до хиподрума... където ще чувам галопиращите коне.

На следващата вечер отидох на летището и зачаках. Бях подранил, така че отидох в бара. Поръчах си питие и чух как някой хлипа. Огледах се. Видях една маса в дъното, на която плачеше някаква жена. Беше млада негърка — с много светла кожа — облечена с тясна синя рокля, и очевидно беше в състояние на алкохолно опиянение. Беше си качила краката на един стол, роклята ѝ се беше вдигнала и се виждаха дълги, гладки, сексапилни крака. Сигурно всички мъже в бара вече се бяха надървили. Не можех да откъсна очи от нея. Беше гореща като жарава. Представих си я на моя диван, с дългите ѝ крака. Взах си второ питие и отидох при нея. Застанах така, че да не се вижда как съм се възбудил.

— Добре ли си? — попитах. — Мога ли да ти помогна с нещо?

— Да, вземи ми един облак.

Отидох до бара, върнах се с облака и седнах при нея. Тя беше свалила краката си от стола. Седнах до нея в сепарето. Тя запали цигара и притисна хълбок в мен. Аз също си запалих цигара.

— Казвам се Ханк — представих се.

— Аз съм Елзи — каза тя.

Притиснах крак в нейния и бавно го раздвижих нагоре-надолу.

— Занимавам се с водопроводни тръби — продължих.

Елзи не отговори.

— Онзи кучи син ме заряза — каза тя най-сетне. — Господи, как го мразя! Направо не знаеш колко го мразя!

— Случва се на всички, поне по шест-осем пъти.

— Вероятно си прав, но от това изобщо не ми става по-леко. Просто ми се иска да го убия.

— Успокой се.

Протегнах ръка и я стиснах за коляното. Толкова се бях надървил, че ме болеше. Бях готов да свърша в гащите.

— Петдесет долара — каза Елзи.

— За какво?

— За каквото искаш.

— На летището ли работиш?

— Да, продавам курабийки.

— Съжалявам. Помислих си, че наистина имаш някакъв проблем. След пет трябва да посрещна майка ми.

Станах и се отдалечих. *Проститутка!* Погледнах през рамо и видях, че Елзи пак си е качила краката на стола, така че се виждаше още повече отпреди. Едва не се върнах. Дявол да те вземе, Таня.

Самолетът на Таня подходи към пистата и кацна, без да се разбие. Застанах да я чакам малко по-назад от останалите посрещачи. Какво ли щеше да представлява тя? Не ми се мислеше какво представлявам аз. Първите пътници влязоха в сградата на летището и аз започнах да се оглеждам.

Я, виж тази! Дано тя да е Таня!

Или тази. Господи! Какви хълбоци! Облечена в жълто и усмихната...

Или тази... представям си я как мие чиниите в моята кухня.

Или тази... как ми крещи, а едната ѝ гърда се е показала от роклята.

На този самолет явно бяха пътували адски яки жени. Тогава усетих, че някой ме потупва по рамото. Обърнах се и видях едно малко момиче. Изглеждаше някъде на осемнайсет, с дълго тънко вратле, малко прегърбени рамене, дълъг нос, но все пак с гърди, да, както и крака, и задник, да.

— Аз съм — каза тя.

Целунах я по бузата:

— Имаш ли багаж?

— Да.

— Хайде да отидем в бара. Мразя да чакам багаж на летището.

— Добре.

— Толкова си мъничка...

— Четирийсет килограма.

— Господи.

Щях да я разпоря на две. Все едно изнасилвам дете.

Отидохме в бара и седнахме в едно сепаре. Сервитьорката поиска на Таня лична карта. Тя си я беше приготвила.

— Изглеждаш на осемнайсет — каза ѝ сервитьорката.

— Знам — отговори Таня с пискливия си глас на Бети Буп. — Искам уиски с лимон и лед.

— Един коняк — поръчах и аз.

Светлокожата негърка продължаваше да седи през две сепарета, вдигнала роклята си до гъза. Бикините ѝ бяха розови. Не откъсваше очи от мен. Сервитьорката ни донесе напитките. Отпихме от тях. Негърката стана от мястото си и се заклати към нашето сепаре. Подпря се с две ръце на масата ни и се наведе към нас. Вонеше на алкохол. Погледна право към мен.

— Това ли е майка ти, копеле мръсно?

— Майка ми не може да дойде.

Елзи се обърна към Таня:

— Колко вземаш, скъпа?

— Чупката — каза ѝ Таня.

— Правиш ли готини свирки?

— Продължавай така. Както си черна, ще те посиня от бой.

— С какво? С дамската си чантичка?

Елзи се отдалечи, като си въртеше гъза. Настани се в сепарето си и пак протегна великолепните си крака. Защо не можех да имам и двете? Крал Монгут е имал девет хиляди жени. Опитах се да го сметна: триста шейсет и пет дни в годината, разпределени между девет хиляди жени. Никакви скандали. Никаква менструация. Никакво психическо натоварване. Само един непрекъснат пир. Крал Монгут или беше напуснал този живот много трудно, или много лесно. Просто не беше възможно да съществува средно положение.

— Коя беше тази? — попита Таня.

— Това е Елзи — отвърнах.

— Познаваш ли я?

— Опита се да ме забие. Поиска ми петдесет долара за една свирка.

— Адски ме дразни. И аз познавам много печки, но тя...

— Какво значи печка?

— Печка значи чернилка.

— А, добре.

— Не си ли го чувал?

— Никога.

— Така де, аз познавам много печки.
— Добре.
— Но наистина има страхотни крака. Дори аз се възбуждам.
— Таня, краката не са всичко в една жена. А само част от нея.
— Коя част?
— Най-важната.
— Да отидем за багажа.
Докато си тръгвахме, Елзи извика:
— Чао, парцал!
Не разбрах към кого от нас двамата се обръщаше.

Отидохме у нас, седнахме на дивана и започнахме да пием.
— Не се ли радваш, че дойдох? — попита Таня.
— Радвам се, но...
— Ти имаше приятелка. Писа ми за нея. Още ли сте заедно?
— Не знам.
— Искаш ли да си ходя?
— Не, не мисля.
— Виж, аз мисля, че ти си страхотен писател. Ти си един от малкото писатели, които мога да чета.
— Честно? А кои са другите копелета?
— Сега не мога да се сетя за имената.

Наведох се към нея и я целунах. Устата ѝ беше отворена и влажна. Лесно се отдаваше. Беше страхотна. Четирийсет килограма. Приличахме на слон и мишка.

Таня стана с чашата си, вдигна си полата и седна върху краката ми с лице към мен. Не носеше бикини. Започна да търка пътката си в надървения ми кур. Награбихме се и започнахме да се целуваме, а тя не спираше да се търка. Действаше много ефикасно. Извивай се, змийче мое!

След това ми разкопча панталона. Извади ми кура и го набута в пътката си. Започна да ме язди. Биваше си я — както беше четирийсет килограма. Усещах главата си абсолютно празна. От време на време правех по някое трмаво движение, за да я посрещна. Понякога се целувахме. Отвратително: изнасилваше ме дете. Тя го въртеше. Беше ме притиснала в ъгъла, в капан. Лудница. Само плът, без любов.

Въздухът се изпълваше с вонята на чистия секс. Дете мое, дете мое. Как изобщо е възможно малкото ти тяло да прави всички тези неща? Кой е измислил жената? С каква цел? Поеми го целия! И бяхме абсолютни непознати! Все едно да чукаш собственото си лайно!

Таня подскачаше като маймунка на верига. Беше вярна почитателка на всичките ми творби. Не спираше. Това дете знаеше нещо за мен. Усещаше напрежението ми. Действаше яростно, като си играеше с клитора си с един пръст, отметнала главата си назад. Бяхме увлечени в най-старата и вълнуваща игра на света. Свършихме заедно и оргазмът продължи толкова дълго, та си помислих, че сърцето ми ще спре. Накрая тя се отпусна върху мен — миниатюрна и крехка. Погалих я по косата. Беше влажна от пот. После се измъкна от мен и отиде в банята.

Изнасилване на дете — завършено. В днешно време добре ги учеха тези деца. Изнасилвачът беше изнасилен. Върховната справедливост. Дали не беше „еманципирана“ жена? Не, просто много ѝ се ебеше.

Таня излезе от банята. Пихме по още едно. По дяволите, тя започна да се смее и да бърбори, все едно нищо не е станало. Да, точно така. За нея това беше само някакво упражнение — като бягането или плуването за здраве.

— Май ще трябва да се изнеса оттам, където живея — каза Таня.
— Рекс ми прави проблеми.

— Така ли?

— Имам предвид, че не правим секс, никога не сме, но той е ужасно ревнив. Помниш ли онази вечер, когато ми се обади?

— Не.

— Ами след като затворих, той изтръгна телефона от стената.

— Може би е влюбен в теб. Дръж се мило с него.

— Ти държиш ли се мило с хората, които са влюбени в теб?

— Не.

— Защо?

— Защото съм инфантилен. Не мога да се оправям с любовта.

Продължихме да пием цяла вечер и си легнахме призори. В никакъв случай не бях разпорил на две тези четирийсет килограма. Тя можеше да се справи с мен и с още няколко като мен.

Когато след няколко часа се събудих, Таня не беше в леглото. Беше едва девет сутринта. Намерих я на дивана — пиеше направо от една бутилка уиски.

— Господи, рано си започнала.

— Аз винаги се събуждам в шест и веднага ставам.

— Аз винаги ставам на обяд. Ще имаме проблеми.

Таня надигна бутилката, а аз пак си легнах. Да се става в шест сутринта беше налудничаво. Сигурно имаше някакъв проблем с нервите. Нищо чудно, че тежеше едно нищо.

Таня влезе в спалнята:

— Отивам да се разходя.

— Добре — казах аз и заспах.

Когато се събудих отново, Таня беше върху мен. Курът ми беше твърд и натъпкан в пукката й. Тя пак ме беше яхнала. Беше отметнала главата си назад и се беше извила в кръста. Вършеше цялата работа. Издаваше тихи доволни стонове, които все повече зачестяваха. Аз също започнах да издавам някакви звуци. Все по-силно. Усещах, че приближавам края. Ето, вече стигах дотам. Накрая свърших. Беше хубав, дълъг, силен оргазъм. Таня слезе от кура ми. Аз още бях надървен. Таня се смъкна надолу, погледна ме в очите и започна да облизва спермата от кура ми. Голяма мръсница.

После стана и отиде в банята. Чух как пусна водата, за да напълни ваната. Беше само 10:15 сутринта. Заспах отново.

Заведох Таня на хиподрума в Санта Анита. Актуалната сензация беше шестнайсетгодишен жокей, който продължаваше да се ползва от хандикап заради възрастта си. Беше от Източния бряг и за пръв път щеше да язди в Санта Анита. Организаторите предлагаха награда от десет хиляди долара на човека, който познае победителя в основното състезание, но на лотариен принцип — щяха да изтеглят един билет от всички останали и въпросният билет, ако в него беше посочен победителят, печелеше голямата награда.

Пристигнахме за четвъртата гонка и хиподрумът вече беше претъпкан с тъпащи. Нямаше никакви свободни места нито на трибуните, нито на паркинга. От персонала ни упътиха да паркираме до един търговски център наблизо. Оттам щяха да ни закарат с бусове до хиподрума. Но след последната гонка трябваше да отидем пеш до колите си.

— Лудница — казах на Таня. — Хайде да си ходим.

Тя отпи от бутилката си с уиски.

— Стига бе — рече. — Така и така сме дошли, мамка му.

Влязохме и аз заведох Таня на едно специално място, което знаех от по-рано — удобно и изолирано. Единственият проблем беше, че и децата го бяха открили. Тичаха насам-натам в краката ни, вдигаха прах и пицяха, но поне не стояхме прави.

— След осмото състезание си тръгваме — казах на Таня. — Последните хора тук сигурно ще останат до полунощ.

— На бас, че на хиподрума лесно се свалят мъже.

— Проститутките работят около бара.

— Случвало ли ти се е да те свали някоя проститутка?

— Веднъж, но не се броеше.

— Защо?

— Защото я познавах отпреди това.

— Не те ли е страх, че ще хванеш нещо?

— Естествено, че ме е страх. Затова повечето мъже искат само да им правят свирки.

— Обичаш ли да ти правят свирки?

— Ами да, естествено.

— Кога ще залагаме?

— Веднага.

Таня дойде с мен до касите. Отидох до прозорчето, на което се залагаха по пет долара. Тя застана до мен.

— Откъде знаеш на кой кон трябва да заложиш?

— Никой не знае. Но системата е много проста.

— Каква?

— Ами общо взето, най-добрият кон има най-малък коефициент и колкото по-слаби са следващите коне, толкова повече пари ще спечелиш, ако заложиш на тях. Но в действителност така нареченият „най-добър“ кон печели само в една трета от случаите.

— А можеш ли да заложиш на всички коне в състезанието?

— Да, ако искаш бързо да похарчиш всичките си пари.

— Много хора ли печелят?

— Бих казал, около един човек на двайсет-двайсет и петима.

— Тогава защо идват?

— Не съм психолог, така че не знам, но ето че аз съм тук, а сигурно са дошли и доста психолози.

Заложих на кон №6 и излязохме да гледаме състезанието. Винаги предпочитам да заложа на кон с ранен спринт, особено ако се е отказал в последното си състезание. Разбирачите не обичат такива коне, но според мен с тях получаващ същото качество за по-малко пари. Моят кон спечели с преднина две дължини и половина и изкара по 10,25 долара за всеки долар, който бях заложил на него.

— Да отидем да си вземем нещо за пиене — предложих на Таня.

— Барманът тук прави най-доброто блъди Мери в щата Калифорния.

Отидохме в бара. Там поискаха лична карта на Таня. После ни дадоха питиета.

— На кой кон ще заложиш в следващото състезание? — попита ме Таня.

— На Заг-Зиг.

— Мислиш ли, че ще спечели?

- Ти две цици ли имаш?
- Значи си забелязал, а?
- Да.
- Къде е дамската тоалетна?
- Надясно и пак надясно.

Веднага щом Таня отиде до тоалетната, аз си поръчах още едно блъди Мери. До мен се приближи един чернокож. Беше около петдесетата.

- Ханк, човече, как си? — попита ме той.
 - Държа се.
 - Много ни липсваш в пощата, човече. Беше един от най-забавните хора, които са работили там. Честно, много ни липсваш.
 - Благодаря ти. Поздрави момчетата.
 - А какво правиш сега, Ханк?
 - Ами чукам по една пишеща машина.
 - Как така?
 - Чукам по машината, ето така...
- Вдигнах ръце във въздуха и му показах как го правя.
- Значи си машинописец?
 - Не, пиша.
 - Какво пишеш?
 - Стихотворения, разкази, романи. За пари.
- Той ме изгледа. После се обърна и си тръгна.

Таня се върна и съобщи:

- Някакво копеле се опита да ме сваля!
- Така ли? Съжалявам. Трябваше да дойда с теб.
- Беше много нахален! Адски ги мразя такива! Боклуци!
- Сигурно такива хора щяха да се справят по-добре, ако бяха малко по-оригинални. Но те просто нямат въображение. Може би затова са сами.
- Искам да заложа на Заг-Зиг.
- Ще ти купя билет.

Заг-Зиг не оправда очакванията ни. Едва-едва се приближи до стартовата линия, шибан от камшика на жокея си. Тръгна тромаво и не тичаше бързо. Успя да изпревари само един от другите коне и завърши предпоследен. Ние се върнахме на бара. Доста тъпа гонка.

Поръчахме си още две блъди Мери.

— Обичаш ли да ти духат? — попита ме Таня.

— Зависи. Някои жени го правят добре, повечето — не.

— Засичаш ли се с някакви близки на хиподрума?

— Току-що видях един, преди гонката.

— Жена?

— Не, мъж, колега от пощата. Аз всъщност нямам истински близки.

— Имаш мен.

— Четирийсет килограма необуздан секс.

— Само това ли виждаш в мен?

— Естествено, че не. Освен това имаш и много големи очи.

— Не си много мил.

— Хайде да хванем следващата гонка — предложих. Хванахме следващата гонка. Тя заложи на своя кон, а аз на моя. И двамата загубихме.

— Давай да се махаме — предложих.

— Добре — каза Таня.

Когато се прибрахме, седнахме на дивана да пием. Тя всъщност не беше лошо момиче. Изглеждаше много тъжна. Носеше рокли и обувки с високи токчета и имаше красиви глезени. Но не бях съвсем сигурен какво очаква от мен. Нямах никакво желание да я огорчавам. Целунах я. Тя имаше дълъг, тънък език, който се стрелна навътре навън в устата ми. Като рибка. Във всичко на този свят имаше толкова много тъга, дори когато нещата вървяха както трябва.

След това Таня ми разкопча панталона и ми лапна кура. После го извади от устата си и ме погледна. Беше застанала на колене между краката ми. Погледна ме право в очите и завъртя езика си около главичката на кура ми. Зад нея се виждаше последната светлина на залеза, която се процеждаше през мръсните ми щори. След това Таня се хвана за работа. Нямах абсолютно никаква техника; изобщо

нямаше представа как се прави. Просто започна да го смуче, нагоре-надолу. В това имаше известна гротеска, но човек не може да свърши при вида на гротеска. Аз бях пил и не исках да я обидя.

Така че започнах да си представям:

Двамата бяхме на плажа, обградени от петдесетина души, мъже и жени, повечето по бански костюми. Бяха се събрали в кръг около нас. Слънцето беше високо в небето, а вълните се разбиваха в брега. От време на време ниско над главите ни прелитаха две-три чайки.

Таня ми смучеше кура, хората гледаха и коментираха:

— Господи, гледай как го смуче!

— Евтина откачена курва!

— Да го лапа така на мъж, който е с четирийсет години по-възрастен от нея!

— Махнете я от него! Тя е луда!

— Не, чакайте! Тъкмо е загряла!

— ВИЖТЕ му кура!

— УЖАСЕН Е!

— Ей, хрумна ми нещо! Докато му го смуче, ще й го вкарам отзад!

— Тя е ЛУДА! ДА ДУХА НА ТОЗИ ДЪРТАК!

— Хайде да й изгорим задника с кибритени клечки!

— ВИЖТЕ КАК МУ ДУХА!

— ТАЗИ Е НАПЪЛНО ЛУДА!

Протегнах ръка, хванах Таня за главата и натиках кура си чак до центъра на черепа ѝ.

Когато излезе от банята, вече бях приготвил две питиета. Таня отпи от чашата си и ме погледна:

— Хареса ти, нали? Усетих, че ти хареса.

— Така е — съгласих се аз. — Обичаш ли симфонична музика?

— Обичам фолк-рок — отвърна тя.

Отидох до радиото, включих го и усилих звука. Готово.

Следващия следобед закарах Таня на летището. Пихме по едно в същия бар. Негърката със светлата кожа не се виждаше никъде; дългите ѝ крака бяха с някой друг.

— Ще ти пиша — каза Таня.

— Добре.

— Мислиш ли, че съм курва?

— Не. Просто обичаш секса, а в това няма нищо лошо.

— И ти много се кефиш на секса.

— Аз имам много пуритански черти. Пуританите сигурно най-силно се наслаждават на секса от всички хора.

— Наистина се държиш по-невинно отколкото всички останали мъже, които познавам.

— В някакъв смисъл аз си останах девствен.

— Де да можех и аз да го кажа.

— Искаш ли още едно питие?

— Естествено.

Седяхме и пиехме мълчаливо. След това стана време тя да се качи на самолета. Целунах я за довиждане, после слязох с асансьора до паркинга. По пътя към къщи не се случи нищо особено. Помислих си: „И какво, пак съм сам.“ Трябваше или да се хвана да напиша нещо, или пак да стана нощен пазач. В пощата нямаше да ме вземат на работа за втори път. Както се казва, камъкът трябва да си тежи на мястото, иначе не става.

Пристигнах вкъщи. В пощенската кутия нямаше нищо. Седнах и набрах номера на Сара. Тя беше на работа в ресторанта.

— Как върви? — попитах.

— Тръгна ли си онази кучка?

— Тръгна си.

— Кога?

— Току-що я качих на самолета.

— Хареса ли ти?

— Имаше някои добри качества.
— Обичаш ли я?
— Не. Виж, искам да те видя.
— Не знам. Беше ми ужасно трудно. Откъде да знам, че няма пак да постъпиш така?
— Никой не може да бъде сигурен как ще постъпи. Ти също.
— Аз знам какво чувствам.
— Виж, аз дори не те питам какво си правила междувременно, Сара.
— Благодаря ти, много си мил.
— Искам да те видя. Тази вечер. Ела тук.
— Не знам, Ханк...
— Ела. Само ще си поговорим.
— Адски съм разстроена. Ужасно ме нарани.
— Виж, нека ти го кажа така: в моя живот ти си на първо място и дори няма второ място.
— Добре, ще дойда към седем. Чакай, че влязоха двама клиенти...
— Добре. Ще те чакам в седем.

Затворих телефона. Сара беше добра жена. Беше абсурдно дори да си помисля, че трябва да я загубя заради Таня. И все пак Таня също ми беше дала нещо от себе си. Сара заслужаваше да се отнасям по-добре с нея. Хората си дължат известна вярност, дори когато не са женени. В някакъв смисъл трябва да си имаме дори повече доверие, защото доверието ни не е утвърдено от закона.

И така, имахме нужда от вино — хубаво бяло вино.

Излязох, качих се във фолксвагена и отидох до един магазин за алкохол до супермаркета. Обичам често да сменям магазините за алкохол, от които пазарувам, защото ако ходиш в един и същ магазин всеки ден и всяка нощ и купуваш огромни количества алкохол, продавачите започват да си задават въпроси. Усещам как се чудят защо още не съм умрял и от това ми става неудобно. Разбира се, продавачите сигурно изобщо не си мислят такива неща, но когато човек има триста махмурлука в годината, започва да става параноик.

Взех от новия магазин четири бутилки хубаво бяло вино и излязох с тях. Навън ме чакаха четири малки мексиканчета.

— Ей, мистър! Дай ни пари! Дай ни пари, човече!

— За какво?

— Трябват ни, човече, трябва ни, нали се сещаш?

— За кока?

— За пепси, човече!

Дадох им петдесет цента.

ВЕЛИК ПИСАТЕЛ ПОМАГА

НА НЕВРЪСТНИ БЕДНЯЧЕТА

Момчетата побягнаха с парите. Отворих вратата на фолксвагена и сложих виното вътре. През това време един микробус рязко спря на паркинга и вратата му се отвори с трясък. Някой грубо избута навън една жена. Беше млада мексиканка, някъде на двайсет и две, без бюст, облечена със сиви спортни панталони. Черната ѝ коса беше мръсна и разрошена. Мъжът от микробуса изкрещя:

— ПРОКЛЕТА КУЧКА! ГАДНА ШИБАНА КУРВА! ТРЯБВАШЕ ДА ТИ НАРИТАМ ТЪПИЯ ЗАДНИК!

— ТЪП ГЪЗ! — изкрещя тя в отговор. — ВОНИШ НА ЛАЙНА!

Мъжът изскочи от микробуса и се втурна към нея. Тя избяга към магазина за алкохол. Мъжът ме забеляза, отказа се от преследването, качи се в микробуса, с рев прекоси паркинга и зави по булевард „Холивуд“.

Отидох при жената.

— Добре ли си?

— Да.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Да, закарай ме до „Ван Нес“. На тъгла на „Ван Нес“ и „Франклин“.

— Добре.

Тя се качи във фолксвагена и двамата потеглихме през Холивуд. Завих надясно, после наляво и излязохме на „Франклин“.

— Купил си доста вино, а? — отбеляза тя.

— Аха.

— Май имам нужда от една чашка.

— Почти всички имат нужда от една чашка, но повечето не го осъзнават.

— Аз го осъзнавам.

— Можем да отидем у нас.

— Добре.

Направих обратен завой.

— Имам пари — казах й аз.

— Двайсет долара — отвърна тя.

— Правиш ли свирки?

— Най-добрите.

Когато пристигнахме вкъщи, аз й налях чаша вино. Виното беше топло. Тя нямаше нищо против. Аз също изпих една чаша топло вино. После си свалих панталоните и се изтегнах на леглото. Тя дойде след мен в спалнята. Извадих отпуснатата си пишка от боксерките. Тя веднага се хвана за работа. Действаше ужасно, без никакво въображение.

„Ебати глупостите“ — помислих си аз.

Вдигнах глава от възглавницата:

— Ей, бейби, какво правиш? Действай, по дяволите!

Не можех да се надървя. Тя го смучеше и ме гледаше в очите. Това беше най-тъпата свирка, която ми бяха правили. Тя поработи около две минути, после се дръпна. Извади си носната кърпичка и се изплю в нея, все едно устата й беше пълна със сперма.

— Ей — казах аз. — Какво се опитваш да ми пробуташ, по дяволите? Не съм свършил.

— Свърши, свърши.

— Аз ли не знам дали съм свършил?!

— Свърши ми в устата.

— Я стига! Продължавай!

Тя започна отново, но беше все толкова зле. Оставих я да действа, като се надявах на най-доброто. И това ми било курва. Смучеше ли, смучеше. Все едно само се преструваше, че го прави, както впрочем и аз. Курът ми омекна. Тя продължи да го смуче.

— Добре де, добре — рекох аз. — Престани. Забрави.

Бръкнах в джоба на панталоните си и извадих портфейла.

- Ето ти дваайсет долара. Можеш да си ходиш.
- Няма ли да ме закараш?
- Ти вече ме извози.
- Искам да отида до ъгъла на „Франклин“ и „Ван Нес“.
- Добре де.

Качихме се в колата и аз я закарах до „Ван Нес“. Докато се отдалечавах, видях как тя вдигна палец. Искаше да хване кола на стоп.

Когато се прибрах, пак позвъних на Сара.

- Как върви? — попитах.
- Днес не върви особено.
- Нали ще дойдеш тази вечер?
- Нали ти казах, че ще дойда.
- Купих хубаво бяло вино. Ще бъде като преди.
- Ще се срещаш ли пак с Таня?
- Не.
- Не пий нищо, докато не дойда.
- Добре.
- Трябва да затварям... пристигна един клиент.
- Добре. Ще се видим довечера.

Сара беше добра жена. Трябваше да се поправя. Един мъж има нужда от много жени, само ако нито една от тях не става. Ако чука прекалено много жени човек може да забрави кой е. Сара заслужаваше много повече от това, което ѝ давах. Сега всичко зависеше от мен. Изтегнах се на леглото и скоро заспах.

Събуди ме телефонът.

- Да? — казах.
- Хенри Чинаски?
- Да.
- Винаги съм те обожавала. Според мен никой друг не пише като теб!

Беше млада жена и звучеше секси.

- Е, написал съм някои сносни неща — съгласих се аз.
- Знам. Знам. Наистина ли си имал толкова много връзки с жени?
- Да.
- Слушай, и аз пиша. Живея в Лос Анджелис и бих искала да се запознаем. Искам да ти покажа някои от моите стихотворения.

— Аз не съм редактор, нито издател.

— Знам. Виж, аз съм на деветнайсет. Просто искам да дойда и да се запознаем.

— Тази вечер не мога.

— Когато кажеш!

— Не, не мога.

— Ти наистина ли си писателят Хенри Чинаски?

— Наистина.

— Аз съм готина мацка — каза тя.

— Сигурно.

— Казвам се Рошел.

— Довиждане, Рошел — рекох и затворих.

Ето, готово. Успях да го направя — поне този път.

Отидох в кухнята, отворих една опаковка витамин Е и изпих няколко таблетки с половин чаша минерална вода „Перие“. Тази вечер Чинаски трябваше да се представи добре. Слънчевите лъчи пронизваха венецианските щори и рисуваха по пода познатите шарки, а бялото вино се изстудяваше в хладилника.

Отворих вратата и излязох на верандата. Навън стоеше котка, която не бях виждал по-рано. Беше огромен котарак с блестяща черна козина и светещи жълти очи. Не се уплаши от мен. Дойде и се отърка в крака ми, като не спираше да мърка. Аз бях добър човек и той го знаеше. Животните познават такива неща. Имат инстинкти. Влязох в апартамента и той ме последва.

Намерих една консерва риба тон от най-добро качество. Отворих я и го нахраних.

Издание:

Чарлз Буковски. Жени

Американска. Второ издание

Редактор: Мария Коева

Технически редактор: Олга Стоянова

Коректор: Мария Христова

ISBN: 978–954–597–447–2

Предпечат: Митко Ганев

Формат 60/90/16, печ. коли 21

ИК Фама София

Печат „Симолини“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.